Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Suttner, Bertha von.; oversat af Johannes Magnussen.
Titel | Title:	Hasard : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Det Schubotheske Forlag, 1894
Fysiske størrelse | Physical extent:	266 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-504.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021269681

BERTHA VON SUTTNER

HASARD

DET SCHUBOTHESKE FORLAG

BERTHA VON SUTTNER

HASARD

ROMAN

OVERSAT AF **JOHANNES MAGNUSSEN**

KJØBENHAVN
DET SCHUBOTHESKE FORLAG
— LYBECKER & HIRSCHSPRUNG —
1894

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover).

FØRSTE KAPITEL.

Orkestret spillede et Potpourri af »Jødinden«. Orangeblomsternes Duft blandede sig med »Extrait de Jockey-Club« — en Parfume, som den Gang var meget moderne. Den Gang, det vil sige i Aaret 186—. Hvor dog alt er forandret siden den Gang! Tyve, tredive Aar indeholder forfærdelig megen Verdenshistorie; man forekommer sig selv som en Oldgransker, naar man gaar to Decennier tilbage i Tiden.

Især dér, hvor Orangeblomsternes Duft og Musikens Toner opfyldte Luften, dér er alt grundig forandret. Det er Homburg vor der Höhe, nu et tysk Badested som alle andre, den Gang Spilledæmonens Hoved- og Residensstad. Men det er ikke den mørke Dæmon, som huserer i San Franciskos Spelunker, med Sombreroen trykket ned over det vilde Haar, lugtende af Brændevin, med Pistolen i Bæltet — nej, det er en venlig, elegant, salonfähig

lille Dæmon, hvem enhver, der besøger dette Sted ganske aabenlyst trykker i Haanden.

»Her er Plads«, sagde en tyk ældre Herre til to Damer, med hvem han lige var kommet ud paa Terrassen fra Salene, og pegede paa et Par Stole, som endnu var ledige. »Her fra kan man baade se Folk, som spaserer nede i Parken og dem, der gaar ud og ind der oppe.«

»Men er der ikke behageligere under Træerne?« bemærkede den ældste af de to Damer.

»Aa nej, Mama,« sagde den anden, en paafaldende smuk Pige paa nitten Aar, »her er livligere«.

»Godt, saa bliver vi her!«

Almindelig Regel: Der findes flere adlydende end befalende Mødre i Verden.

»Baronesse Sarolta har Ret, her er en udmærket Plads,« sagde den tykke Herre, »og hvis De tillader, saa sætter jeg mig lidt hos Dem og er deres Cicerone. Jeg kjender næsten alle de Mennesker, som man ser myldre her, og jeg kan ikke alene sige Dem deres Navne, men ogsaa fortælle Dem en eller anden lille Historie om de fleste af dem.«

»Aa, hvor det er interessant«! sagde Moderen.

Sarolta skar Ansigt. Bankier Kaiserstein fra Paris var hende temmelig usympathisk, og

hun vilde meget hellere have betragtet Omgivelserne uden at have ham til Cicerone. Hvad brød hun sig om Kjendsgjerninger og Navne? De forstyrrer kun Fantasiens Leg, og i den Alder er det Fantasien, som man har mest Glæde af. Sarolta, som allerede havde læst og drømt meget i sit unge Liv, som nu pludselig, efter at have levet i landlig Ensomhed i Østrig, blev forflyttet til denne kosmopolitiske Vrimmel, havde en Fornemmelse, som om Tæppet gik op for et blændende Skuespil. Og der var vel nok tiltænkt hende en god Rolle i det? Naturligvis — var hun ikke én af de smukkeste af alle de iøjnefaldende Fremtoninger, som optraadte i dette Lystspil? De mange Spejle, som hun gik forbi i Salene, sagde hende det hundrede Gange om Dagen, og endnu tydeligere sagde de forskjellige beundrende Blikke hende det — lige fra den theologiske Oxforderstudents undselige Øjekast til Pariser-Boulevardierens frække Blinken og Hr. Kaisersteins kalveøjede, henrykte Stirren. Denne var nu begyndt med sine Bemærkninger.

»Ser De, mine Damer, de Mennesker, som kommer ud fra Chevets Spisesal — De maa vide, at Chevet er en berømt Pariser-Restauratør, som har oprettet en Filial her — de sætter sig der ovre paa Hjørnet af Terassen, for at

drikke deres Kaffe og deres Likør i det fri. Man kan se paa dem, at de har taget godt til sig af Champagnen; det er et lystigt Selskab, fine Herrer og galante Damer. Maaske skulde jeg ikke tale om galante Damer i Frøken Saroltas Nærværelse? . . . Men naar man besøger Homburgs Spille- og Spisesale, kan man ikke ignorere de galante Damers Tilværelse. Desuden bliver de østrigske Piger ikke saa snærpet opdragne som vore Pariser-Frøkener; man kan Gudskelov tale i deres Nærværelse og tale med dem som med fornuftige Væsener . . . Jeg er en samvittighedsfuld Cicerone, mine ærede Damer, derfor har jeg ikke Lov til at forbigaa de mest paafaldende Kuriositeter med Tavshed . . . Ellers turde jeg heller ikke sige Dem, hvem den prægtige Fremtoning er, som netop kommer op ad Trappen ved Marquis de Tarollières Arm. Se bare paa de Diamanter, hun har i Ørene. Hver af dem koster tyve tusend Franks, og Kniplingerne paa hendes Kjole er maaske lige saa meget værd — Kniplinger er hendes Specialitet — det er nemlig den berømte Anna Deslions, som allerede har slugt flere Formuer, end hun kan huske; blændende skjøn, men ikke ung længer . . . ja, hun mangler Kvindens største Ynde, den dugfriske Ungdom« (med et kalveagtigt Øjekast til Sarolta) »denne kølige Ynde, denne morgenrødeagtige Glans,

som kun findes hos tyveaars Piger . . . Men Anna Deslions er paa Moden, og det opvejer for mange Mennesker alt. Den smukke unge Mand, som gaar frem og tilbage der nede, med et Par Damer — ham dér med det blonde Skjæg — det er Rotschild fra Neapel, et kunstelskende Menneske, som nyder sine Millioner paa en aandrig Maade. De Damer, som han gaar med, er Russerinder, jeg kjender dem rigtignok ikke, men paa nogle franske Ord, de siger, kan jeg skjelne deres Nationalitet . . . Et Par »*comment donc*« og »*absolument*« er nok til, at man kan orientere sig. Den gamle Dame med det tætte Slør, gjennem hvilket man kan se Sminken og Rynkerne, hun dér med de to Skjødehunde og en Løjtnant, er en Landsmandinde af Dem; det er en ungarsk Grevinde, som en Gang var en feteret Skjønhed; men nu vilde jeg ikke bytte med de to Hunde og endnu mindre med Løjtnanten . . . Den Gruppe til højre bestaar af Englændere, Marquis og Marchioness Folking med deres to Døtre Lady Alice og Lady Maud; denne Familie hører til det højeste engelske Aristokrati, og de gjør — deres »*German tour*«. Det er to smukke Piger; men de er frygtelig hovmodige . . . Sønnen, han hedder Earl Nortenbroke, er om muligt endnu mere hovmodig end den øvrige Familie; han ligner mere en melankolsk Karpe end en munter Stamherre,

og han taler kun i halvt artikulerede Stavelser. De andre unge Mennesker, som taler og ler med de unge Piger, er lutter Englændere; de synes at have sat en ganske livlig Flirtation i Gang . . . det er dog mærkværdigt, hvor disse Englændere og Englænderinder, som er saa stive og afmaalte over for alle fremmede, indbyrdes viser sig »*awfully jolly*«! Det unge Menneske, som netop kommer ud fra Chevet — kan De se, hvor hans Ansigt gløder af Vin? — er ogsaa en Brite af de øverste ti tusend; han er Hertug, skjønt han snarere ligner en Slagtersvend; han slutter sig vist ikke til sine Landsmænds Selskab, thi Boulevarderne er hans adopterede Fædreland, og i Homburg søger han ogsaa kun det Selskab, som han er vant til at træffe i Restauranterne og mellem Kulisserne i Paris. Saa, nu har han sat sig ved et Bord, hvor der sidder et Par Journalister og Skuespillere og to Operettesangerinder; dér er han i sit Element . . . En af Journalisterne — den tykke til venstre med den graa Knebelsbart — det er »Figaros« Fader, Monsieur de Villemessant, en Potentat i sin Slags! Se paa den gamle Herre, som spaserer der nede ved Orangetræerne med to paafaldende klædte Piger; man skulde tro, at det var en gammel Levemand i Selskab med to Balletdamer — nej; det er en Notar fra Paris med sine to Døtre. Pigebørnene,

syttenaars Tvillinger, er virkelig dukkeagtig nydelige med deres Schæferhatte, hørgule Krøller, højhælede Sko og rosenrøde Teint — man har givet dem Øgenavnet »*Les figurines de Saxe*«. At hver af dem faar tre Gange hundrede tusend Franks i Medgift skader ikke! Her nytter det rigtignok ikke noget; de unge Mennesker kommer ikke til Homburg for at gjøre et Parti. Den store majestætiske Dame i den lila Kjole er en engelsk Hertuginde, født tysk. Se en Gang, hvor hun med sit glat skilte Haar, sit strænge simple Toilette, med sin stive Holdning og kolde Mine er et Billede paa utilgængelig Storhed; men man siger, at hun kan være uhyre lystig, især naar den britiske Tronarving, som er en hyppig Gæst paa det hertugelige Slot, smitter hende med sin meddelsomme Munterhed . . . Den store rødblonde Herre, som nu taler med hende, er den berømte Home, vor Tids mest fremragende Borddanser og Aandemaner. Han bragte forrige Vinter ved sine Séancer i Tuilerierne den kejserlige Kreds i mystisk Henrykkelsestilstand; jeg kjender Folk, som sværger paa, at de har set ham svæve i Luften. Saa . . . ser De den Rullestol, som standser ved Trappen? Ud af den stiger ved Tjenerens Hjælp en gammel Dame. Hun slæber sig nu med Bistand af sin Stok hen til *Trente-et-Quarante* Bordet og bliver siddende

der i Timevis. Det er den russiske Grevinde Kiseleff, som skal have tabt Millioner ved forskjellige Banker. Homburg kan takke hende for en stor Del af sin Blomstring, den har ogsaa, som Anerkjendelse af hendes Fortjenester, opkaldt en Gade efter hende. Som Modsætning til denne gode Bankfé, kan de dér ovre se Bankrøveren Garcia, en uanselig Skikkelse . . . der er ikke noget spansk ved ham! Den Herre spiller altid med den højeste Indsats — tolv tusend Franks — han skal allerede have vundet omtrent en Million. Det er vel nok en mathematisk Vished, at Spillet igjen vil berøve ham, hvad det har skjænket ham; det eneste, Bankdirektionen er bange for, er, at han skal tabe, hvad han har vundet i Homburg, ved en anden Bank, at Garcia maaske skal rejse til Baden-Baden og tabe Hr. Blancs dejlige Penge til Hr. Benazet . . . Administrationen er derfor lutter Elskværdighed og Forekommenhed mod den lykkelige Pointeur. Der er ofte for hans Skyld blevet spillet til over elleve, og han har ogsaa faaet Lov til at sætte et dobbelt Maximum, altsaa fire og tyve tusend Franks paa en Indsats.«

Moder og Datter forstod kun ufuldstændigt denne lange Historie. Den ene, fordi alt var hende saa fremmed og nyt, at hun ikke kunde opfatte Hr. Kaisersteins Bemærkninger, den

anden, fordi hun i det hele ikke holdt af at høre sin gammelagtige Tilbeders skurrende Stemme. Hun lod sine Tanker flyve selvstændigt ud i det nye Land, som var opfyldt af en Glans og en Livslyst, hvis Reflexer spillede i Atmosfæren. Dertil kom, at en ung Mand — hun vidste endnu ikke, hvem han var — som overalt, hvor han mødte hende, forfulgte hende med sine beundrende, for ikke at sige forelskede Blikke, nu igjen gik op og ned under Terrassen, og ofte blev staaende i nogen Afstand, idet han lænede sig til en Træstamme og tilkastede hende glødende Øjekast. Han saa' fornem ud og var ogsaa meget smuk, en Egenskab, som ikke er uden Virkning, skjønt de grimme Mænd har udbredt det Rygte, at Kvinderne er hævede over at ænse Mænds Skjønhed.

»De er meget adspredt, Frøken Sarolta,« bemærkede Hr. Kaiserstein noget ærgerligt; »De synes at have deres Opmærksomhed henvendt paa den lavere Del af Parken? Om den kan jeg ikke fortælle Dem noget, det er øjensynligt ærbare Frankfurter Borgerfamilier, som kommer der hen — ligesom man i Wien gaar i Volksgarten — for at høre Musik og se pæne Mennesker og saa vove et Par Gylden ved det grønne Bord. Eller interesserer det sorte Lokkehoved Dem, som saa standhaftigt stirrer her

hen? . . . Nu ser De rødmende bort — jeg har altsaa gættet det! Det er Baritonen ved den italienske Opera, en passabel Sanger, men, som jeg formoder, et temmelig uinteressant Menneske.

»Du maa ikke se saaledes paa de unge Mennesker, Sarolta,« sagde Moderen sagte i en dadlende Tone; »det var jo rart, hvis en Sanger kompromitterede dig!« Og højt sagde hun: »Hvor mon Papa dog bliver af? . . . Han lovede mig ikke at spille mere end en halv Time, og der er allerede gaaet to Timer; saa taber han vel nok.«

»Skal jeg se at faa fat i Baronen?«

»Ja Tak, hvis De vil være saa god!«

Kaiserstein fjærnede sig.

»Det afskyelige Menneske!« sagde Sarolta og fulgte den kluntede Skikkelse med Øjnene.

»Du er utaknemmelig, Barn; uden den venlige Herre vilde vi slet ikke kunne finde os til Rette her. Det var en sand Lykke, at Papa gjorde hans Bekjendtskab; uden hans Raad var vi blevne i det dyre Hotel. Han skaffer os maaske ogsaa andre Bekjendtskaber; for dig er det jo dog altfor kjedeligt ikke at have nogen at tale med. Naar Papa først har en Million, kommer vi vel for Resten ikke til at savne bekjendte og Underholdning . . . Naa,

der kommer Hr. Kaiserstein tilbage; men han er alene.«

»Baron Delnitzky bad mig sige Damerne, at han ikke kunde komme nu, da han sad i Tab og maatte have Revanche. Det lader til, at han allerede har tilegnet sig Spillernes sædvanlige Udtryk og Sædvaner; thi alle Spillere har den Passion at trodse Uheldet, i Stedet for at afvente det gunstige Øjeblik; de løber efter deres Penge og det er det mest ødelæggende.«

»Min Mand er ikke Spiller, det vil sige, han spiller ikke af Passion.«

»Ja saa! Hvorfor spiller han da?«

»For at vinde.«

»Nej, vil man se!«

ANDET KAPITEL.

Baron Delnitzky var en østrigsk Adelsmand af en meget anset Slægt; men han var bleven uenig med sin Kreds, fordi han havde giftet sig med Datteren af en Kancellist i Pressburg. Paa Grund af dette Ægteskab opgav han Militærtjenesten og trak sig tilbage til et lille Gods, som han ejede i Pressburger Komitatet. Her førte han i mange Aar et temmelig fornøjet Liv ved sin jævne Hustrus Side, idet han sysselsatte sig med Landvæsen, Jagt og Lekture, medens hun samvittighedsfuldt førte Husholdningen og fordrev største Delen af sin Tid med Haandarbejde. Undertiden læste hun ogsaa Romanerne i Modejournalerne og Feuilletonen i »Fremdenblatt«; hun var og blev dog i aandelig Henseende ubetydelig. Dette generede imidlertid ikke Delnitzky, som nærede den Anskuelse, at det ikke passede sig for en Kvinde at være »hyperklog«. Huslighed, Beskedenhed, Godmodighed

og et behageligt Ydre, disse Egenskaber var nok til at virkeliggjøre hans kvindelige Ideal, og disse Egenskaber besad Baronesse Delnitzky i fuldt Maal.

Hun var heller ikke ærgjærrig, det krænkede hende ikke, at hun ikke blev optaget i de Kredse, til hvilke hendes Mand hørte, og at det blev hende forment at bevæge sig i de aristokratiske Saloner som Friherreinde Delnitzky. Tværtimod, for hende, med hendes Undselighed og Bevidsthed om ikke at have noget glimrende ved sig, vilde det have været pinligt at skulle bevæge sig i det saakaldte »gode Selskab«. Det tilfredsstillede fuldstændigt hendes Ærgjærrighed, at man kaldte hende »Fru Baronesse«, og at hendes Slægtninge og bekjendte i Presburg var opfyldte af Stolthed over hendes Ophøjelse.

Delnitzky tog derimod ikke sin nuværende Forvisning fra det aristokratiske Selskab saa let; den ydmygede og ærgrede ham. Ikke fordi han havde ønsket at leve i »Verden« — han holdt af landlig Ensomhed — men det saarede hans Ære og Retfærdighedsfølelse, at man fandt for godt at tilsidesætte ham og hans brave Kone. Det ærgrede ham saa meget mere, fordi han vidste, at dersom han havde været rig, vilde han ikke have oplevet en saadan Tilsidesættelse. Hvis han kunde kjøbe et Palæ i Ringstrasse og holde storartede Rævejagter paa

et fyrstelig indrettet Slot, vilde alle de stolte Herrer og Fruer, som nu foragtede ham, gjøre Kur til ham og den »charmante Baronesse Delnitzky.«

Men han var snarere fattig end rig. Hans Ejendom kastede akkurat saa meget af sig, at den tarvelige Husholdning kunde bestrides, den lille Sarolta faa en fransk Gouvernante og forskjellige Lærere, og at der kunde blive en lille aarlig Sum tilovers til en Udflugt til Wien paa tre, fire Uger. Mangt et Aar, naar Høsten mislykkedes, maatte ogsaa denne opgives, og man maatte gjøre pinlige Indskrænkninger i Husholdningen, for i det mindste ikke at være nødt til at formindske Opdragelsesbudgettet. Saadanne Savn ramte føleligt Baronen, som desuden havde Hang til Melankoli, og der vaagnede hos ham en Trang til at forbedre sin Stilling. Han udkastede hundrede Planer og fandt paa utallige Projekter af forskjellig Natur, som skulde bringe ham Fordel — Fabrikanlæg, Stenbrudsarbejder, Træhandel og lignende. Han optog det ene efter det andet og lod det falde igjen, — naturligvis kun platonisk, det vil sige paa Papiret, med Beregninger, Overslag og Forhandlingspræliminarier — til at udføre det manglede han Kapital.

Imidlertid var Sarolta, det eneste Barn, som Forældrene næsten forgudede, bleven en

voxen Pige og oven i Kjøbet en Skjønhed. Det vilde dog være Synd at begrave hende her paa Landet. Nu vaagnede der ogsaa i Moderens Hjærte en Ærgjærrighed, som intet forlangte for hendes egen Person, men som stillede de største Fordringer for Datteren. Hvis Sarolta tilbragte Karnevalstiden i det gode Selskab, saa maatte hun gjøre et godt Parti, erobre en Stamherre og naa den højeste sociale Stilling. Det gjaldt om at laane et Par tusend Gylden paa Godset og indføre Sarolta i Verden.

Delnitzky gjorde Indvendinger; han kjendte Verden og vidste, at hun, som var en Pige uden Formue, udsprungen af en »Mésalliance«, ikke vilde blive synderlig godt modtaget. Men denne Gang viste Baronessen, som i atten Aar havde givet efter i alt, en energisk Vilje eller, som hendes Mand maaske mere træffende kaldte det, en stiv Egensindighed, og Planen blev gjennemført. Delnitzky laante fire tusend Gylden, og med denne Sum begav Familien sig til Wien.

Sarolta var lyksalig; thi heller ikke hun tvivlede om, at hun om kort Tid vilde blive en »fornem Dame.«

Men denne Vinterkampagne faldt jammerligt ud. Hvad de oplevede af Skuffelser, Krænkelser og Ydmygelser, lader sig ikke beskrive i faa Ord. De tre vendte endnu før

Karnevalets Slutning tilbage Krondorf — saaledes hed Delnitzkys Gods — fire tusend Gylden fattigere, men rigere paa Erfaring og Bitterhed.

Det mislykkedes for dem at blive indførte i den store Verden; deres Visiter blev for det meste kun besvarede med Kort, og der fulgte ingen Indbydelser efter. De henvendte sig nu til den lavere Adel, et Koteri som er mindre stolt af sit Navn, men til Gjengjæld saa meget mere pengestolt; men her blev Delnitzkys Damer ogsaa meget koldt behandlede. De fik nogle Indbydelser til Baller; men trods sin Skjønhed blev Datteren forsømt, og Moderen undgik man. Naar man hele sit Liv har levet fjærnt fra Verden, kan man ikke pludselig styrte sig ind i den; man mangler alt, Manerer, Jargon, Toilettekunster — man synes inkongruent, eller simplere udtrykt latterlig. Er man saa oven i Kjøbet Datter af en Kancellist, saa er Staven brudt over én, og Folk siger: »Aa, hun er jo umulig!« Baronesse Delnitzky var slet ikke vulgær, hun var kun uanselig, beskeden, ja undselig og som sagt ubetydelig i aandelig Henseende. Sarolta var rigtignok smuk, men mellem alle de balvante, kokette, elegante Frøkner, som alle havde deres faste Kurmagere, og tilsidesatte hende som en Snyltegjæst, vakte hun ikke synderlig Opsigt.

En Gang var Delnitzkys med til en adelig Piknik. De tilstedeværende *doùairières* maalte Sarolta gjennem deres Guldlorgnetter, og naar undtages to Danse med en koparret Løjtnant og en Kvadrille med en skaldet Major, sad hun stadig over. Paa Hjemvejen hulkede hun højt, og hun græd hele Natten. Det var ogsaa hende, som bønfaldt sine Forældre om saa snart som muligt at vende tilbage til Krondorf; hun vilde ikke have mere med Verden at gjøre. Og saaledes fandt da den bedrøvelige Hjemkomst Sted.

Man gjenoptog det gamle Liv. Delnitzky længtes dobbelt saa meget efter at blive rig; han vilde have givet ti Aar af sit Liv, for at kunne blænde alt det hovmodige Pak med sin Luxus og hævne sig for de Ydmygelser, som man havde tilføjet hans Damer.

Men der var ingen Udsigt til at blive rig; nu skulde man tværtimod spare, naar man vilde udslette den gamle Gjæld og ikke paadrage sig nogen ny. Delnitzky var foreløbig helt afskrækket fra alle sine forskjellige Planer. Den Skuffelse, som han lige havde oplevet, kastede et graat Slør over alt hans Haab.

Medens Baronens Hjærte var opfyldt af Harme over den forfejlede Karnevalstur, følte Baronesse Klara kun en krænket Sønderknuselse; hun havde formelig Samvittighedsnag, fordi hun

ikke var født Grevinde, og fordi hendes Mellemkomst havde ødelagt den smukke Saroltas Stamtræ.

Denne var den mindst nedtrykte af de tre. Hendes øjeblikkelige Smerte havde vel været den stærkeste; men naar en Pige er atten Aar gammel, har hun, især naar hun er smuk, en uudslettelig Tro paa Lykken, og denne blev hurtig igjen vakt hos Sarolta; hendes Tid kom nok, hun vilde blive elsket og beundret — det var ikke muligt andet! Hun læste mere end nogen Sinde, og hos alle Heltinderne i de franske og engelske Romaner, som hun studerede, fandt hun sine egne Træk gjenspejlede, og ligesom der for dem alle kom en Dag, da deres Skæbne blev mindeværdig — enten de var Princesser, Borger- eller Bønderpiger — saaledes vilde det ogsaa nok gaa hende. Ved Siden af Læsningen dyrkede hun ivrigt Musik; hun spillede ofte Klaver fire, fem Timer om Dagen, ikke saa meget af Kjærlighed til Kunsten som med den ubestemte Idé, en Gang at kunne fejre Triumfer dermed.

Der kom ingen Gjæster til Krondorf. De nærmeste Naboer var Medlemmer af Landets rigeste Aristokrati, som kun om Efteraaret tilbragte nogle faa Uger paa deres Slotte, hvor de gav glimrende Jagtselskaber, og de holdt aldeles ingen Omgang med Delnitzkys.

En skjønne Dag kom der dog en Gjæst til Krondorf. Det var én af Baronens fordums Regimentskammerater, som havde forladt Tjenesten, for at hengive sig til sin Hovedlidenskab, at rejse, og som nu paa Vejen til Tyrkiet kom for at hilse paa sin gamle Ven, hvem han ikke havde set i tyve Aar.

Hr. von Norrestan vilde tage af Sted igjen efter et Ophold paa to Timer, under hvilket man havde udvexlet Ungdomserindringer og paa begge Sider undret sig over, at et Menneske der var bleven saa forandret og fremmed, endnu kunde vide noget om en Vens Fortid; men Delnitzky vilde ikke slippe ham.

Han mindede Vennen om en Tjeneste, som han en Gang havde gjort denne, der ved den Lejlighed havde sagt: »Forlang af mig, hvad du vil, og jeg skal gjøre det!« hvorpaa Delnitzky havde svaret: »For Øjeblikket forlanger jeg intet, jeg gjemmer dit Løfte som et Tilgodehavende.« Imidlertid var deres Veje blevne skilte, og Gjælden var endnu ikke betalt.

»I Dag fordrer jeg Betaling, gamle Ven«, saaledes sluttede Delnitzky denne Samtale; «jeg forlanger, at du mindst bliver her i otte Dage.«

»Saa vil jeg sende Vognen bort og lade min Haandkuffert bringe her op,« sagde Norrestan uden Tøven.

Efter nogle Dages Forløb talte Delnitzky ikke længer udelukkende om gamle Tider med sin Ungdomskammerat; han gjorde ham ogsaa til sin fortrolige med Hensyn til sine seneste Oplevelser og Ærgrelser. Ogsaa Baronesse Klara jamrede for ham over, at hendes Perle af en Datter skulde være saa haabløst begravet her. En Aften efter The holdt Norrestan følgende Tale til Værten og Værtinden:

»Hør en Gang, Børn, I er alle tre lidet kløgtige. I har en ubehagelig Stilling i jert Fædreland . . . Folk har gjort jer Knuder . . . Vend simpelt hen Ryggen til Landet og Folket! Verden er stor, og den holder ikke op ved den østrigske Grænse, som mange synes at mene. Wiener »Selskabet« vil ikke vide noget af jer at sige? Det er endelig ingen Ulykke! Der er Selskaber nok, som vil modtage en saa glimrende Fremtoning som vor Sarolta med aabne Arme. Jer Plads er ved et eller andet kosmopolitisk Badested. Blandt de rige Russere, Englændere og Amerikanere, som færdes dér, vil vist ti forelske sig i det prægtige Pigebarn; naar disse nu hører, at hun nedstammer fra et fornemt og tilmed gammelt adeligt Hus — thi om de her i Landet herskende Stamtræfinesser har man intet Begreb dér — saa vil de ti forelskede betragte det som en Ære at turde anholde om den smukke Baronesses Haand, og

Sarolta kan vælge den, hun synes bedst om. Jeg vil raade jer til en Sommersaison i Baden-Baden eller en Vinter i Firenze — og næste Foraar vil jeg indbydes til Bryllup. Og fraset Pigebarnets Giftermaal, som rigtignok er Forældrenes vigtigste Hjærtesag, I vilde begge have godt af at indaande lidt anden Luft end den, som saa længe har været fyldt med Bedrøvelse Galde. Du, Delnitzky, vilde blive fri for din Melankoli, og De, naadige Frue, vilde ogsaa synes godt om at blive optaget som ligestillet i en fornem Kreds, uden altid at maatte tro, at Sladdersøstrene med det blaa Blod hvisker det kriminelle Spørgsmaal til hinanden: »Hvad er hun født?« Altsaa, pak ind og rejs til Baden-Baden! Vi er nu i Begyndelsen af Juni, Saisonen begynder netop nu. Men for én Ting maa I tage jer i Agt; I maa ikke spille! Det er en farlig Ting. Man maa ligefrem sværge paa, at man ikke vil gjøre en eneste Indsats; det bedste er, at man slet ikke gaar ind i Spillesalene, det er det simpleste Middel til ikke at blive forført. Jeg for min Person har desværre ladet tyve tusend Franks ligge paa disse tillokkende Borde. Men saa svor jeg paa, at jeg aldrig mere vilde spille, og jeg har holdt Ord. Det er meget bedre at love sig selv det i Forvejen, inden man har tabt de tyve tusend Franks. Det er klogere alene af den Grund, at

en Spillers senere Forsætter sjældent holder Stik; det er blevet til et Ordsprog, at »*serment de joueur*« ikke gjælder mere end »*serment d'ivrogne*«. I den Henseende er jeg en Undtagelse, et meget sjældent Fænomen!«

»Hvad er det for et Spil, man spiller ved disse tyske Banker?« spurgte Delnitzky.

»To Slags, Roulette og *Trente-et-Quarante*. Har I Kort ved Haanden, saa kan jeg vise jer det sidstnævnte.«

Sarolta bragte to Spil Whistkort. »Der bliver altid lagt sex Spil op i en Bank; men det er det samme, man kan ogsaa forklare det med to.« Han tog en Bunke i den venstre Haand. »Se, Spilleren har sat sin Indsats paa højre eller venstre — den røde eller den sorte — Side af Bordet og Croupieren lægger nu Kortene op, tæller sagte deres Værdi efter — Billederne gjælde 10, de øvrige efter Øjnene — adderer Tallet, til det overstiger 30. For Exempel:

»Billede (10) Ni (19), Otte (27), Es (28), To (30), Billede (40). Croupieren siger derpaa højt »*Quarante!*« Saa bliver der lagt en anden Række op:

»Es (1), Billede (11), Otte (19), Billede (29), Fire (33), og Croupieren siger »*Trois*«. »*Trente*« forstaar sig af sig selv; man siger ikke »*trente et un*«, *trente deux*, men kun »*un, deux*« og

saa videre, til »*quarante*«. Som Kortene ligger her, vilde Croupieren have sagt:

»*Quarante. — Trois. Rouge gagne.*«

»Naar nemlig den øverste Række viser et højere Tal, saa har rødt vundet; viser den underste Række et Tal, som er nærmere ved 40, saa har rødt tabt og Tailleuren siger »*Rouge perd*«.

»Og naar begge Rækker viser det samme Tal, hvad saa?«

»Saa siger Tailleuren for Exempel »*Deux*«. — *Deux après*«. Et saadant Coup kaldes et »*après*«. Indsatserne bliver staaende, og det næste Coup afgjør Sagen.«

»Du sagde før, »*tailleur*«? Hvad skal det sige?«

»Jo. Der sidder fire Croupiers ved Bordet. Den, som lægger Kortene op, »taillerer«. Efter hvert Coup, det vil sige, naar Gevinsterne er udbetalte og det tabte strøget ind, bliver de Kort, som ligger oppe, strøgede ned i en Kurv, som staar foran Tailleuren i en Fordybning i Bordet. Efter omtrent tredive Coups er de sex Spil Kort opbrugte og det kalder man en »Taille«. Saa bliver Kurven tømt, Kortene igjen blandede af en eller anden blandt Publikum, man siger couperet af »Galleriet«, og en ny Taille begynder.«

»Og det er det hele? Det Spil, synes jeg, er meget ensformigt og kjedeligt. Hvor kan det være af nogen som helst Interesse, om den øverste Række viser fem og tredive og den nederste to og tredive? Saa er Rouletten vel morsommere?«

»I alt Fald byder den mere Afvexling. De store Spillere og Spillerne af Kald foretrækker dog *Trente-et-Quarante*. De ser ned paa Roullettespillerne, omtrent som en Tragiker fra Burgtheatret paa en Forstadskomiker. Ogsaa i Croupierernes Rangforordning staar *Trente-et-Quarante*-Croupieren højere. At gaa fra Roulettebordet til Kortbordet er et Avancement. Det er ogsaa lettere at dreje en Kugle end at taillere elegant. Den Kunst maa man øve sig i, naar den skal udføres med Lethed og Gratie. Se her; man maa ikke tage Kortene som de gamle Spaakvinder, med tre Fingre og vende dem, men saaledes knipse dem ned med Tommelfingeren, saa vender de sig af sig selv i Luften og falder med Bagsiden ned paa Bordet det ene lige ved Siden af det andet. Jeg gjør det kejtet og langsomt — saadan, klap, klap, klap — *deux* — klap, klap, klap, klap — *six*: »*rouge perd et couleur*.«

»Hvad skal det sige: »*et couleur*«?«

»Det er en Komplikation i Spillet. Man kan ogsaa sætte paa det første Korts Farve.

Her ligger Ruderdame; da rødt har tabt, har ogsaa »*couleur*« tabt. Hvis dette første havde været et sort Kort, saa havde Tailleuren raabt: »*rouge perd, couleur gagne*«, forstaar du?«

»Nej, ikke rigtig.«

»Det behøves heller ikke. Du vil jo dog ikke spille?«

»Nej, jeg er aldeles ikke Spiller. Jeg har aldrig i mit Liv siddet ved et Whistbord, endnu mindre har jeg spillet Hasard. Jeg har i det højeste spillet et Parti Piquet med Sarolta i de lange Vinteraftener. Det er et interessant Spil, der hører da lidt Eftertanke og Beregning til — men dette monotone »*rouge gagne*« og »*rouge perd*« maa dog være altfor aandsfortærende. Lad os prøve det en Gang for at se, hvorledes det gaar, lad os spille om et Tikreuzerstykke. Jeg sætter paa rødt, du er Bankier.«

Norrestan taillerede.

»*Huit — Trois. Rouge gagne.* Du har vundet.« Han tog sin Portemonnaie op af Lommen og lagde et Tikreuzerstykke til Indsatsen. »Lad de tyve Kreuzer staa, maaske kommer rødt endnu en Gang.«

»Det kommer sikkert endnu en Gang, det kan jeg føle.«

»*Deux*! Naa denne Gang taber du vel. *Un.* Nej, det gjorde du alligevel ikke. Nu staar her fyrretyve Kreuzer.«

»De skal blive staaende. Rødt vinder en Gang endnu, det føler jeg altfor tydeligt.«

»Rigtig, du har igjen vundet! Hvad aner du nu?«

»Intet mere. Men jeg lader Pengene ligge indtil der kommer sort.«

»Nej virkelig? Det kalder man »*jouer la série*«, Derved kan man vinde store Summer; thi naar endelig Maximum ligger paa Bordet, saa taber man ikke alt ved Seriens Slutning. Spiller man imod Farven, i det man stadig fordobler Indsatsen, saa hedder det »*Martingale*«; men det er en farlig Methode. Direktøren for Homburger Banken skal have sagt til sine Folk: »Vær høflige mod alle Spillere. Hvis nogen spiller *la série,* saa giv ham en Stol ved Bordet; men spiller én *Martingale*, saa byd ham en Lænestol og en Pude oven i Kjøbet.« Lad os nu se, om du har truffet en Serie.«

Og Norrestan taillerede elleve Coups uafbrudt rødt, indtil de tre Spil Kort var opbrugte. Der laa nu hundrede og otte og tyve Gylden paa Bordet. Han skød Pengene over til sin Ven.

»Nu vil vi lade det være nok med det grusomme Spil!« sagde han leende.

»Hvor kan det dog falde dig ind?« sagde Husets Herre afværgende. »Jeg kan da ikke — —«

»Undskyld, du har vundet Pengene; hvis du gav mig dem tilbage, vilde det være en Gave, som jeg ikke kan modtage.«

»Naa, saa lad os blot spille endnu en — hvad var det, du kaldte det — Taille, og saa snart rødt en Gang taber, inkasserer du igjen det hele.«

»Hvem indestaar mig for, at Kortene ikke bliver blandede saaledes, at jeg igjen elleve Gange trækker rødt? Og véd du, hvad jeg saa vilde skylde dig? Han tog sin Notitsbog frem og skrev en Række Tal op. »Endnu en Serie paa ti, og jeg maatte betale dig hundrede og én og tredive tusend to og halvfjersindstyve Gylden og var en ødelagt Mand. Nej, nej, jeg beder dig, tag de Penge.«

»Som du vil. Men jeg turde vædde mit Hoved paa, at det næste Coup vilde have været sort — det føler jeg.«

»Lad os en Gang se!« Norrrestan tog endnu et Spil Kort i Haanden og lagde op. »*Neuf!*« Aa nej, rødt er paa Dagsordenen. *Quarante!* Jo, *rouge perd et couleur!*«

»Kan du se!« sagde Delnitzky triumferende. »Det er mærkeligt, hvor bestemt jeg kunde føle det.«

»Det er et Tilfælde!«

»Overensstemmelsen kan være tilfældig; men Følelsen er meget intensiv. Maaske har

Sjælen saadanne Følehorn, som famler et Stykke ud i Fremtiden? Jeg har i det hele taget den Evne. Naar et Stykke Vildt rejser sig paa Jagten, véd jeg altid i Forvejen, om jeg kommer til at skyde det eller ikke. Og for kort Tid siden, den Dag da du uventet kom og besøgte os, sagde jeg til min Kone — kan du huske det, Klara? — »Jeg aner, at der vil ske noget usædvanligt i Dag!« Maaske er jeg udrustet med den Gave at kunne vinde noget fra disse tyske Banker. Napoleon den første, som i alle Henseender var en klog Mand, sagde, at Spillebankerne en Gang vilde finde deres Overmand.«

»Og denne af Skæbnen udvalgte Mand vil du være? Jeg har nok sat dig en farlig Idé i Hovedet, gamle Ven! Jeg fortryder næsten, at jeg har talt til dig om de tyske Badesteder; men jeg tænkte paa Sarolta, og jeg advarede dig ogsaa udtrykkelig imod at spille. Naar det kommer til Stykket, er Banken altid den vindende, det beviser de kolossale Summer, som Bankejerne maa give for Forpagtning, til Personalet og til Forskjønnelse af Anlægene. Homburger Administrationens aarlige Udgifter beløber sig til en Million, og dog er Spilleforpagterne, Brødrene Blanc, blevne rige som Rothschilderne. Bankens mathematisk sikre Gevinst beror dog

ikke alene paa Spillerens Uheld og Lidenskab og paa de enkelte Spillekapitalers Lidenhed i Forhold til Bankens Formue, men især paa det saakaldte »*refait*«, som er en sikker Fordel for Bankieren lige over for Pointeuren. Ved *Trente-et-Quarente* bestaar dette *refait* i, at naar der kommer *un après* — det vil sige, naar begge Kortrækkerne bringer Tallet ét — saa er alle Indsatser indespærrede, og ved det næste Coup bliver naturligvis den tabende Side inddraget og den vindende frigivet, men ikke udbetalt. I Baden-Baden bliver denne Fremgangsmaade brugt ved ethvert *après*, i Homburg kun, naar det sidste Kort er sort. *Un après — la carte est noire!* melder Tailleuren, og Indsatserne bliver skubbede over paa det Sted, som forestiller Fængslet. Spilleren synes, at dette Privilegium er meget mildt; thi han beholder den Chance, at det næste Coup kan befri hans Indsats.«

»Paa den Maade er Spillet i Homburg fordelagtigere end i Baden-Baden?«

»Ja, men Homburger Banken vinder mere, fordi det halve *refait* trækker flere Spillere til, i Særdeleshed af dem, der betragte det som et Kald at sidde ved det grønne Bord og enten drive Spillet med Lidenskab eller som Studium. Homburg er Spillernes Akademi,

medens Baden-Baden kun er deres Forlystelsessted. Men jeg raader dig til at tage til Baden, thi dér findes et fornemmere Selskab, som har andet i Tankerne end Serie og Martingale, end Roulette og *Trente-et-Quarante.*«

TREDJE KAPITEL.

Den fastsatte Uge var forløbet og Norrestan rejste sin Vej igjen.

Ved Afskeden forsikrede han sin Ven, som takkede ham overdrevent for hans Besøg, at dette Ophold, som havde været saa behageligt for ham selv, aldeles ikke maatte betragtes som et Afdrag paa den gamle Gjæld, og at hans Forpligtelse til Gjentjeneste endnu stod ved Magt. »Hvis du skulde trænge til noget,« sluttede han med at sige, »saa henvend dig trøstigt til mig, ogsaa i pekuniær Henseende; jeg skal altid gjærne forstrække dig med et Par tusend Gylden; jeg har Formue, og det er mig ligegyldigt, om jeg anbringer den her eller dér. Her giver jeg dig min Notars Adresse i Wien. Han véd altid mit Opholdssted og sender mig mine Breve, hvor jeg end er. Underret mig frem for alt nøjagtigt om, hvorledes det gaar med Sarolta; jeg føler en varm,

faderlig Interesse for det kjære Pigebarn, og hendes Fremtid vil altid ligge mig paa Hjærte.«

Efter Norrestans Afrejse blev der endnu mere stille paa Krondorf end før. Men de Idéer, som han havde saaet, spirede. Især kunde Moder og Datter ikke glemme de Billeder af et glimrende Badeliv, som den rejsendes Fortællinger og Raad havde fremstillet for dem. Paa deres Forslag om at udføre den foreslaaede Plan, svarede Delnitzky imidlertid bestemt, at det vilde være et uforsvarligt Vovestykke at gjøre mere Gjæld, at han derved vilde ødelægge sig aldeles, og at han ikke vilde høre mere om det.

Han havde i sit hele Liv aldrig været udenfor sit Fædrelands Grænser; og en Rejse til de tyske Badesteder forekom ham som en æventyrlig Expedition; de fremmede Mennesker, Russere, Spaniere og Amerikanere, som man vilde træffe der, stillede han tilmed uvilkaarligt i Niveau med Beboerne af Bagindien og Madagaskar. Han syntes ikke en Gang, at det vilde være ønskeligt, om saadan en exotisk fremmed skulde gifte sig ind i hans Familie. »Hold en Gang for alle op med de Narrestreger; Sarolta finder nok en brav Østriger. Naar bare den Kulmine, som vi i Gaar opdagede en Aare af, viser sig frugtbar, saa kan vi nok endnu komme til at tæmme Wiener Selskabet. Kom, Sarolta, lad

os spille et Parti Piquet, eller lad os en Gang prøve Norrestans Spil; jeg er nysgjærrig efter at vide, om jeg igjen kan gætte, hvilken Farve der skal vinde.«

Sarolta gjorde sig Umage for at bære sig ad, som Norrestan havde vist hende, og taillerede. Delnitzky lagde en Jeton paa Bordet.

»Jeg sætter paa rødt,« sagde han, »det er min Farve«.

»*Six. — Cinq. — Rouge gagne et couleur.*«

»Jeg tager min Indsats tilbage; for nu vinder sort.«

»*Huit. — Neuf. — Rouge perd et couleur.* Du er jo en Hexemester, Papa! Hvad kommer nu?«

»Nu? — Det véd jeg ikke.«

»Naa, saa spring det næste Coup over.«

Sort vandt fem Gange efter hinanden, og Delnitzky pointerede ikke. Da der igjen en Gang var sagt »*rouge gagne*« satte han.

»Nu vil der flere Gange efter hinanden komme *rouge*, hvor ofte véd jeg ikke; jeg tager hver Gang min Indsats tilbage og lader Gevinsten staa, til Serien er udløben.«

Rødt vandt syv Gange.

»Saa, nu har jeg sex Gevinster, jeg vil vove en til af dem. Igjen rødt.«

»*Rouge perd.*«

»Nu er det nok, jeg trækker mig tilbage med mine fem Gevinster. Min Forudfølelse narrede mig denne Gang, det er Tegn paa, at den er træt. Siden vil jeg prøve igjen.«

En halv Time efter maatte Sarolta igjen taillere, og Delnitzky vandt igjen fire Gange efter at have pointeret en ti, tolv Gange. Saaledes spillede han fem Gange i Løbet af Aftenen og havde da i det hele vundet tyve Coups.

»Men Karl,« sagde hans Kone beundrende, »du har jo et glimrende Talent.«

»Det synes jeg ogsaa,« svarede Delnitzky, »jeg maa prøve den Sag grundigt.«

Og den blev grundig prøvet. Hans Gætteevne viste sig paalidelig. De taillerede nu med sex Spil Kort, som i en Bank; Delnitzky skrev nøjagtigt Resultatet af hver Séance ind i en lille Bog; han gjorde disse Séancer meget korte. Han kaldte ti, femten Gange om Dagen paa Sarolta. »Kom og lad os prøve en Taille!«

Fra den første Dag af havde Delnitzky antaget en Methode, som lidt efter lidt satte sig fast og endelig kunde udtrykkes i Regler, som han strængt overholdt. Disse Regler var: altid kun spille den samme Farve — Delnitzky havde valgt at sætte paa rødt — uden bestemt Orden, kun efter »Inspiration«, aldrig at vove mere end to eller tre af sine Gevinster og da

rejse sig med Resten, selv om det kun var ét Pengestykke; aldrig at have mere end ti Indsatser hos sig, og naar han havde tabt dem, forlade Spillesalen og ikke komme igjen, før han ved at modtage nye Indtryk var bleven fuldkommen rolig; at søge at vinde det tabte tilbage i flere Séancer, i det hele kun at holde korte Séancer. Altid at spille med éns Indsats, »*masse égale*«; aldrig at sætte imod midt i en sort Serie, men vente med at spille igjen, til den var udløben. Naar der derimod var blevet vundet tre eller fire Coups efter hinanden paa rødt, saa lod han, selv om han fik en modsat Anelse, Serien udløbe, hvorved Gevinsten uden videre Anstrængelse af »Forudfølelsen«, steg til ti, tolv Coups. Han havde andre lignende Regler, som ikke bestemt kunde formuleres, men som han instinktmæssigt fulgte.

Efter denne Methode vandt Delnitzky daglig en fem og tyve, tredive Indsatser. Hans Tab, som aldrig maatte overstige Tallet ti, gjentog sig aldrig tre Gange efter hinanden. Han vandt altid disse ti Coups tilbage i én eller to Séancer og vandt saa atter. Han rejste sig ofte fra Bordet, naar han kun havde vundet én Gang. »Aa, hvilken Skandale, kun én,« hed det saa, naar han skrev det ind i Bogen, som han førte meget regelmæssigt, og denne Gevinst blev

kort og godt kaldt en »Skandale«. Ti Skandaler om Dagen, ogsaa fem, ja selv kun én, vilde være nok til at gjøre ham rig. Thi, selv om man spiller »*masse égale*«, udelukker det ikke en Stigning i Indsatsen. Man inddeler sine Fonds i hundrede Coups og forøger Indsatsen efter samme Maalestok, som Kapitalen voxer. Man har for Exempel en Kapital paa to hundrede Gylden, det er hundrede Indsatser paa to Gylden; saa snart man har vundet femten Gange, kan man allerede forhøje Indsatsen til tre Gylden og saa fremdeles. Der er snart hundrede Frederiksdorer i Kassen, saa sætter man et Guldstykke, derpaa to, tre, ti, saa gaar det hurtigt. En Skandale paa ti, tyve, hundrede Frederiksdorer er i alt Fald ikke saa ilde, ikke at tale om en enkelt Gevinst, naar Indsatsen som Maximum stiger til tolv tusend Franks. Den Bog, som Delnitzky førte over sine Gevinster opviste, efter denne Skala, snart en Million. Nu blev der opstillet Beregninger, hvis Problem lød saaledes: Hvor lang Tid behøver man, med en Kapital paa to hundrede Gylden, for med fem Coups om Dagen med stigende Indsats at vinde en Million? Dette var en meget beskeden Form for Problemet, da Delnitzkys Gevinst gjennemsnitlig beløb sig til fem og tyve Coups om Dagen, og Udfaldet af disse Beregninger var altid tilfredsstillende. Det første Hundrede-

tusend kom noget langsomt, det andet hurtigere, den første Million fulgte hurtigt efter, den anden endnu hurtigere.

Det var en lyksalig Tid paa Krondorf, den Tid da Vidundergaven blev prøvet; gyldne Drømme steg langsomt frem paa Haabets Horisont og lyste stadigt nærmere og stærkere, til de næppe mere kunde skjelnes fra den gyldne Virkelighed. Hver Gang der blev indført en ny Sum i Gevinstbogen, voldte det næsten lige saa megen Glæde, som hvis det samme Beløb var kommet ind i den virkelige Kasse: »Summa tyve tusend Gylden; i Morgen kan du spille med tyve Guldstykker som Indsats, Papa.« Og saaledes gik det, til Maximum var naaet. Nu vandt man hver Dag en Formue.

Delnitzky havde endnu slet ikke sagt, at han gjorde Prøve paa Spillet i den Hensigt at anvende sin Methode ved de virkelige Banker; det ansaa de alle tre lidt efter lidt for en Selvfølge.

»Naa, naar rejser vi saa?« spurgte Baronessen en Aften, da Sarolta havde indført en Skandale paa ti tusend Franks. Det var det fem og tyvende Coup den Dag, og Delnitzky sagde med et glad Suk: »Nu er det nok for i Dag, jeg har fuldendt mit Dagværk.«

»Naar rejser vi?«

»For at rejse maa vi have Penge . . . Rejsen, Opholdet, Spillefonden, det bliver en temmelig stor Sum . . .«

»Naa, Udgifterne ved Opholdet kan man vel bestride med de vundne Penge.«

»Hvad tænker du paa? Hvorledes skulde Kapitalen saa voxe? Nej, af Spillepengene maa der ikke bruges en Hvid. Mine hundrede Coups Kapital maa være urørte, det giver mig den nødvendige Ro . . . Og jeg maa have fuldstændig Ro; naar jeg bliver nervøs, er det forbi med Inspirationen . . . Kan du huske den Dag, da Forvalteren meldte mig, at to Oxer var kreperede? Den Dag tabte jeg strax mine ti Coups, og af Forsigtighed spillede jeg saa ikke mere. Der er noget ganske ejendommeligt ved denne Divinationsevne. Som sagt, jeg maa have fuldstændig Ro, og derfor maa jeg tage Penge nok med. I Oktober skal Forvalteren betale Forpagtningsafgiften.«

»Men saa spilder vi saa lang Tid! Gid vi dog blot kunde rejse snart!«

»Ak ja,« sagde Datteren, »saa kommer vi midt i Saisonen, som skal være saa glimrende dér!«

»Aa hvad, Saisonen! Ro er Hovedsagen, siger jeg jer; hvis jeg stiftede en Gæld, som var forbunden med stor Risiko, vilde alt være forgjæves.«

»Og Hr. von Norrestan?« foreslog Baronessen.

»Nej, nej, han er i Tyrkiet. Lad os vente til Oktober; i Mellemtiden kan vi endnu en Gang prøve Tingen grundigt, skjønt det aldeles ikke behøves, jeg er fuldkommen sikker, det lykkes mig ganske vist.«

Nogle Dage efter kom Baronessen ind i sin Mands Værelse og lagde tyve Hundredgyldensedler paa Bordet.

»Naar skal vi saa rejse?« spurgte hun.

»Hvor kommer de Penge fra?« spurgte han.

»Nogle af dem kommer fra min Onkel Apotheren, som har laant mig dem paa ti Aar, de andre fra vor stolte Naboerske paa Slottet, Grevinde Orthiany, til hvem jeg har solgt et Smykke.«

»Klara!«

»Naa ja, hvad har det at sige? Om et Aar træder jeg ind til Grevinden og spørger: Hvad koster Deres Slot?«

»Det har du Ret i . . . Diamanter og Perler skal du og Sarolta ikke komme til at mangle . . . Naar jeg en Gang spiller med Maximum, kan man jo hver Dag anvende en Skandale til smaa Indkjøb. Kom og kys mig, Klara, og lad os strax begynde paa Forberedelserne til Rejsen. Først Inddelingen af Pengene . . . Rejsen for os tre koster to hundrede Gylden,

det har jeg allerede regnet efter i Bädeker. — Vi kommer nok til at bruge lige saa meget til Ekviperingen.«

»Undskyld, dertil har jeg beregnet mere. Sarolta maa have smukke Toiletter, og til os to skal der ogsaa kjøbes noget. Fem hundrede Gylden er det mindste!«

»Naa ja, Pengene tilhører jo egentlig dig, derfor protesterer jeg ikke, skjønt jeg synes, at den Forfængelighed er overflødig. Om et Aar kan I jo faa saa mange dejlige Klæder, som I vil, fra Paris . . . Lad os regne videre: Fire hundrede til et Spillefond, for at jeg kan begynde med fire Gylden og komme hurtigere frem — saa bliver der omtrent ni hundrede tilbage til at leve for, det kan man meget godt komme ud af det med.«

»Norrestan sagde, at Baden-Baden var temmelig dyrt.«

»Vi rejser ikke til Baden-Baden; vi rejser til Homburg, det forstaar sig af sig selv.«

»Men der skal være meget smukkere og finere i Baden-Baden.

»Har du glemt, at der i Homburg kun er halvt »*refait*«? Det er dog det vigtigste. Desuden bliver der ogsaa spillet om Vinteren, vi er allerede i Avgust, min »Reussade« varer vel nok til Foraaret.«

»Din — hvad?«

»Reussade«, det er et Substantiv, som jeg har dannet af Verbet reussere — paa samme Maade som »Blokade« af blokere. Hvad jeg altsaa vilde sige, jeg maa have sex Maaneder — Sarolta og jeg regnede det ud i Gaar — sex Maaneder til den første Million; for dér kan jeg ikke haabe paa tyve, fem og tyve Coups om Dagen som her; jeg maa nøjes med fem; man skal aldrig spænde sine Forventninger for højt, saa bliver man heller ikke skuffet.«

»Men hvis nu heller ikke dine mindre Forventninger skulde blive opfyldte, hvis du heller ikke naar fem Coups, men taber dine Penge?« sagde Baronessen eftertænksomt.

»Det tør jeg slet ikke tænke paa; intet er mere skadeligt end Tvivl, det har jeg erfaret i min Prøvetid. Naar jeg satte mig til Bordet med den Idé: »Denne Gang taber du nok dine ti Coups«, saa slog det næsten altid til. Tro og Tillid er lige saa nødvendige for min Inspiration som Troen hos Magnetisørerne; min Fremgangsmaade hænger desuden sammen med Magnetismen . . . Du gjør derfor bedst i, Klara, aldrig at udtale nogen som helst Tvivl; søg hellere at styrke min Tillid end at rokke den.«

Efter faa Dages Forløb var Rejseforberedelserne trufne, og Familien Delnitzky begav sig paa Vejen.

Kun den, der en Gang er draget paa Erobringstog og Opdagelsesrejser, kan gjøre sig Begreb om de blandede Følelser — spændt Interesse og en glad Fornemmelse af at beherske hele Verden — som fik de tre rejsendes Hjærte til at svulme, da de steg ind i Waggonen.

Sarolta var naturligvis mest bevæget og lykkelig. For hende var »Reussaden« en Kjendsgjerning; hun havde jo altid selv lagt Kortene op og indført Gevinsterne. Den Tanke var aldrig faldet hende ind, at det kunde bero paa et Tilfælde, og at der ikke var nogen Borgen for, at det vilde gjentage sig. Men Tanken om de Skatte, som skulde vindes, var kun en Biklang i hendes glade Stemnings Akkord; Hovedfornøjelsen var dog at føle sig ung og smuk, at forudse, at hun vilde blive modtaget med Beundring i et nyt fornemt Selskab, at der forestod hende uberegnelige Oplevelser, deriblandt udenlandske Ægteskabstilbud og Hjærter, som fløj hende i Møde, kort sagt den lyksalige Forventning og Tillid til Lykken, som enhver smuk Pige én Gang maa have følt. Det er en behagelig Følelse, at vide, at man kun behøver at aabne sin Chequebog, for at kunne hæve saa stor en Sum, som man har Lyst til, i en Bank; det er det samme som at være rig; men at vide, naar man er et kvindeligt Væsen, at man kun behøver at vise sig, for at blive beundret, for

at tvinge de forbigaaende til at vende sig om paa Gaden, det er en endnu lykkeligere Følelse, og det vil sige — at være smuk. Her bliver Anvisningen ikke præsenteret i Form af en Lap Papir, men som Blikke og Smil, og de Summer som inkasseres for den, bliver udbetalte med Hyldestmønt, undertiden ogsaa med Hypotheker paa Haand og Hjærte; det er en interessantere Kredit hos Huset Skæbne & Co. end tørre Anvisninger paa Bleichrøder og Rotschild.

Delnitzky havde endnu aldrig i sit Liv gjort en længere Rejse, og denne Rejse til Frankfurt am Main, som varede i sex og tredive Timer, var mere besværlig og forunderlig for ham end en Rejse omkring Jorden i firsindstyve Dage for en erfaren »*globe-trotter*«. At man tilbragte Natten i Waggonen, bestyrkede ham især i den Overbevisning, at han opfyldte en vanskelig Mission. Saaledes at rejse ud i det uoverskuelige Fjærne til de uhyggelige fremmede Stæder, for at sprænge alle Banker, det forekom ham i denne Tilstand af uimodstaaelig, stadig utilfredsstillet Søvnighed, at være en meget vanskelig Opgave. Det var en stadig Nikken for strax efter at vaagne med stive Ben og Smerter i Nakken, en utaalelig Raslen af Hjulene, som i tydelig Rhythme klaprede »*rouge perd et couleur — rouge perd et couleur*«; og saa denne Piben af Lokomotivet, Damernes regelmæssige

Aandedræt, disse Stød af et Bundt sammenbundne Stokke og Paraplyer, som gyngede i Nættet over hans Hoved, og denne ubehagelige, rystende, gyngende Bevægelse, som han selv følte, og som gjorde hele Toget til en kjørende Vugge — det var en afskyelig Situation! Bare han dog var bleven hjemme! Thi saa fik han pludselig en ganske ny Anelse, nemlig, at det ikke blev til noget med Reussaden, at han ikke alene intet vilde vinde, men at han vilde ødelægge sig aldeles. Han vilde allerhelst have vækket de to sovende Damer og raabt til dem: »Lad os vende om ved den næste Station, vi styrter os i Ulykke;« men saa faldt han igjen i Søvn ved Jærnhjulenes Sang: *Rouge perd et couleur — rouge perd et couleur!*«

FJERDE KAPITEL.

Klokken ni om Aftenen kjørte Toget ind paa Frankfurter Banegaarden. Det var for sent til samme Aften at tage til Homburg; derfor steg de Rejsende af og tog ind paa et Hotel. De var alle tre sultne og trætte og længtes derfor kun efter et rigeligt Aftensmaaltid og et godt Natteleje. Den næste Morgen vilde de forfriskede og styrkede rejse til Skuepladsen for deres Bedrifter.

De spurgte Opvarteren, som bragte Maden, naar Togene gik.

»Aa, til Homburg kan De kjøre hver anden Time.«

»Og hvor længe er man om at komme dertil?«

»En halv Time.«

»Véd De ikke, om der er mange Mennesker der for Øjeblikket?«

»Flere end nogen Sinde før; det er nu paa Højden af Saisonen. Der bliver spillet ved to *Trente-et-Quarante-* og tre Rouletteborde. Jeg var der desværre i Søndags.«

»Hvorfor siger De desværre?«

»Fordi jeg i en halv Time satte overstyr, hvad jeg havde sparet sammen i et halvt Aar.«

»Stakkels Fyr!« tænkte Delnitzky; men han tilføjede i Tankerne: »Det er for Resten hans egen Skyld; der hører en utilgivelig Letsindighed til at spille, naar man ikke er særlig anlagt for det.«

Efter at have betalt en Regning, som forekom den ikke rejsevante Familie uhørt stor, begav de sig næste Dag paa Vejen til Homburg. Da de havde sovet godt om Natten og var oplivede af de nye Indtryk, var de alle tre i udmærket Humør. De mørke Tanker, som den foregaaende Nat havde plaget Faderen, var blæste bort; Moderen var nok noget konfus af Rejsen, men glædede sig meget til det glimrende Badested og til det forestaaende Held, og Datteren var i den Stemning, i hvilken man har Medlidenhed med alle andre Mennesker, fordi de ikke gaar en saa interessant Fremtid i Møde som man selv.

Folkene i Ventesalen og i Coupéen gav allerede en Forsmag paa det selskabelige Potpourri, som plejer at fylde de tyske Kursale.

Engelske Familier, hvis blaaslørede Døtre ser sig glade om, hvis Sønner man kan kjende paa deres smaa Tasker, som de bærer i Remme, og deres tærnede Plaids; smaa Pariser Damer, som er koket paaklædte fra Top til Taa og gaar med særlig højhælet og sirligt Fodtøj; Frankfurter Borgere i løftet Udflugtsstemning; desuden mørke, røveragtige Fysiognomier fra sydligere Lande, blonde Nordboere, kort sagt de forskjelligste Fremtoninger fra alle Verdens Egne. Ogsaa Sprogene, som summede dem om Ørene, gav dem en Idé om det Babel, de vilde finde i Homburg. Frankfurter-Tysk, Engelsk, Italiensk, Russisk og fremfor alt Fransk. Sarolta, som i sin Barndom havde haft en fransk Gouvernante og siden den Tid uafbrudt havde læst franske Romaner og Skuespil, var Sproget fuldstændig mægtig, og det var hende en sand Glæde at høre enkelte Sprogvendinger, som havde været hende paafaldende i Bøgerne, benyttede i Samtale. Forældrene kunde nok begge tale Fransk; men det hurtige Pariserfransk hvoraf enkelte Sætninger fløj dem om Ørene, var uforstaaeligt for dem.

Lige over for Delnitzky sad to Herrer, hvis Samtale, skjønt den blev ført paa tysk, var halv mesopotamisk for ham; det var nemlig to drevne Spillere, som benyttede sig af *Trente-et-Quarante*-Jargonen, som er meget rig paa

tekniske Udtryk, hvilke Delnitzky for øvrigt om kort Tid vilde lære at kjende, men hvis Mening den Gang var ham ganske dunkel. »*Paroli*«, »*Intermittences*«, »*Tiers-et-tout*«, »følge Farven«, »spille *coups de deux*«, »*Moitié la masse*« o. s. v. Saa meget kunde man forstaa, at den ene af disse Herrer havde et prøvet System, som var ufejlbarligt, beroede paa mange Aars Iagttagelse og Beregning — han havde »stukket henad titusend Tailler« — og maatte føre til Erhvervelse af en Formue, og at den anden Herre skulde give den Kapital til, som den første aabenbart manglede, for at Systemet, som det var utænkeligt kunde slaa fejl, om muligt kunde komme i Gang strax. Det lod imidlertid til, at Kapitalisten var temmelig mistroisk og slet ikke villig til med Enthusiasme at give de forlangte tyve tusend for det ufejlbarlige System. Det er en Ynk i denne Verden, at de smukkeste Foretagender springer ud i de Menneskers Hoveder, som af Mangel paa Penge ikke kan udrette noget, medens de, der har Penge, er nok saa forslagne. Nu tog Opfinderen af Systemet en Pakke op af Lommen og rakte den til den forslagne.

»Vær saa god, her er et Par hundrede af de Tailler, jeg selv har stukket; se Dem alle igjennem, og De vil kunne overbevise Dem om, at der intet Steds findes et Spring.«

Delnitzky skelede efter de meget priste Bevisdokumenter. Det var smaa Kort, med røde og sorte Striber paa langs og gjennemborede med Knappenaalsstik. Hvad mon disse kabbalistiske Tingester betød?

Efter en halv Times Kjørsel, ankom man Klokken ét om Middagen til Homburg vor der Høhe. De rejsende blev omringede af Dragere og Hotelbetjente; Delnitzky lod sine Kufferter bringe hen til en Vogn, i hvilken Baronessen og Sarolta allerede havde taget Plads, og, idet han steg ind, gav han Kusken Ordre til at kjøre til Hotel Bellevue, som man i Frankfurt havde anbefalet som det første Hotel.

»Saa, nu er vi her altsaa! Jeg er ganske underlig til Mode.«

»Jeg ogsaa, Papa!«

»Jeg havde tænkt mig Homburg smukkere,« bemærkede Baronessen.

Vognen kjørte gjennem Byens Hovedgade, Louisegaden, som i lige Linje fører fra Banegaarden til Kurhuset og videre. Denne Gade opfylder ikke de Forventninger, man plejer at nære til et Badested, hvor man overalt venter at se Parkanlæg og Villaer omgivne af Haver. Louisegaden er en meget lang brolagt Gade, uden Træer, med en Række Huse paa begge Sider, imellem hvilke findes en Mængde Hoteller: Engelsk, Russisk, Europæisk Hotel o. s. v., og

mange mindre Privathuse med Sedler paa Døre og Vinduer med »*Appartements à louer*«; flere, men forholdsvis faa Butikker, to eller tre Juvelerere og nogle Vexelerere. Den første Del af Gaden er i alt Fald ikke det kommercielle Kvarter. Der er heller ingen livlig Færdsel af Vogne eller Fodgængere. Dog er der hele Vejen et syndigt Spektakel, i Porten paa hvert tredje eller fjerde Hus ringes der med en Klokke, og i fulde fem Minutter bliver der kimet med de utallige, i forskjellige Tonarter stemte Klokker. Delnitzky spurgte Kusken, hvad den Alarm skulde sige.

»Det er til Table d'hôte Klokken ét,« svarede han. Nu var de komne til Enden af den højre Husrække, og de saa' foran dem en fri Plads, prydet med Blomsterbede, paa hvilken Kursalen ligger, en monumental Bygning, som omgiver Pladsen med tre Façader, og til hvis Hovedindgang der fører en Stentrappe og et Peristyl, baaret af Søjler.

Dette Billede viste sig dog kun et Øjeblik for vore rejsende; thi Vognen drejede ned ad Gaden ved Siden af Kursalen og holdt foran et nyt paladsagtigt Hus: Hotel Bellevue.

»Har De Værelser ledige?«

Værtinden, Madame Bichon, en tyk, grenaderagtig Matrone, stod tilfældigvis i Porten. Hun uddelte nogle Ordrer med Tordenrøst, og

uden at være blevne adspurgte videre om deres Ønsker, saa' de rejsende sig hensatte i en Lejlighed paa første Sal, som bestod af en stor Salon med et tilstødende Soveværelse.

»Vi skal have to Sovekamre,« protesterede Baronessen, »og ikke en saadan Pragtsalon.«

»Der er ikke andet ledigt,« svarede *la mère* Bichon; »der skal strax blive sat to Senge ind. De kan ingen Steder faa det bedre. Tak De Gud for, at Fyrstinde Orloskoff er rejst for en Time siden, ellers havde jeg maattet vise Dem bort, som saa mange andre før Dem; det er, som om hele Europa i Aar vilde klemme sig sammen i vort lille Homburg. Kommer De ned til Table d'hôte? — der er endnu Tid, Suppen er lige rettet an — eller vil De komme til Dineren Klokken fem?«

Familien bestemte sig til det sidste. Derpaa bortfjærnede *la mère* Bichon sig; men man hørte endnu længe hendes Stemme lyde raabende og skjændende gjennem Gangene.

»Her er smukt!« sagde Sarolta, idet hun saa' sig om i Værelset, som var smykket med Tæpper, Spejle og Guldlister. »Aa, her er ogsaa en Balkon!«

De traadte alle tre ud af Balkondøren. Nu svarede Udsigten mere til Idealet af et Badested. Den korte og temmelig snævre Gade, i hvilken Hotel Bellevue ligger, har kun én Række Huse;

den anden Side bestaar af Kursalens Sidefløj og den dertil stødende Terrasse og Have. Ved Siden af Hotellet ligger endnu to eller tre elegant byggede Huse, derpaa strækker de unge Parkanlæg, som fører til Brønden, sig uoverskueligt i det fjærne. Fra Hotellets Balkon ser man lige over for den højt liggende Have og en nylig opført kinesisk Pavillon, til venstre Louisegaden og til højre det vidtstrakte Grønne. Der vifter en stærk Orangeduft over fra Kursalen; denne Duft er saa typisk for Homburg, at man, naar man har tilbragt længere Tid der, aldrig, selv om der er gaaet Aar, kan indaande den uden at tænke paa Taunusstaden.

De stod i nogen Tid stumme, lænede til Balkonens Gitter, og nød den ubeskrivelige Følelse af naiv Rejselykke, som berejste Folk hurtigt ryster af sig, men som betager dem, der for første Gang kommer til en ganske fremmed Egn, denne halvt til det vidunderlige grænsende Bevidsthed om, at et fjærnt »Hist« har forvandlet sig til et »Her«, og at man nu virkelig livagtig er der. Noget lignende maatte ethvert nok saa blaseret berejst Menneske føle, hvis han en skjønne Morgen ankom til Maanen med det Jules Verne'ske Projektil. Og dette fremmede Sted var for Familien Delnitzky ikke alene et Verdensbadested, men ogsaa den skæbnesvangre

Guldgrube, i hvilken den Skat laa, som de besad den vidunderlige Magt til at hæve.

»Det er som en Drøm!« afbrød Baronesse Klara den lange Tavshed.

»Jeg vil alligevel gaa over i Kursalen,« sagde Delnitzky, »jeg er nysgjerrig efter at se Maskinen i Virksomhed. Vil I med?«

»Jeg véd ikke, om vort Toilette . . . skal vi ikke pynte os lidt, Sarolta?«

»Men gjør det hurtigt,« formanede Delnitzky, medens Damerne aabnede Kufferter og Hatteæsker.

»Strax, strax, Papa, jeg er selv utaalmodig efter at se om Croupiererne kan taillere saa godt som jeg. Jeg glæder mig ogsaa til at se dig spille.«

»Jeg vil ikke spille i Dag, jeg maa først se lidt paa Tingene. I Morgen begynder jeg regelmæssigt med den første Taille; jeg maa jo dog i det mindste have ti Séancer om Dagen, altsaa kan jeg ikke begynde midt om Dagen; desuden vilde jeg i Dag, da jeg ser Spillet for første Gang, blive adspredt og urolig ved de nye Omgivelser, og Hovedbetingelsen for mit Arbejde er jo Koncentrering og Ro.«

»Arbejde, Papa?«

»Du synes, at Ordet lyder underligt, fordi man sædvanlig ved Spil tænker sig det modsatte af Arbejde. Men det, som skal adskille

mig fra andre Spillere, er netop den Omstændighed, at jeg ikke vil sætte mine Penge ind for at more mig, men for at naa et fjærnt Maal; hvad jeg føler derved er ikke Fornøjelse, men snarere en pinlig Anstrængelse. I det mindste var det saaledes hjemme, og det virkelige grønne Bord vil, maa ikke gjøre nogen Forskjel for mig.«

Ti Minuter efter var Delnitzkys i Kurhuset og stod i en Slags Vestibule. Til højre ved Indgangen er Garderoben, hvor en livréeklædt Tjener tager imod Stokke og Paraplyer; midt i Baggrunden er der en aaben Glasdør og til begge Sider Korridorer.

Da de ikke vidste, hvor Spillesalene var, gik de gjennem den omtalte Midterdør og var nu i en stor, med Marmorsøjler og Spejle rigt prydet Balsal, i hvis anden Ende en anden Dør førte ud paa Parkterrassen. Delnitzkys gik der ud. Her stod Baller med de blomstrende Orangetræer, hvis Duft blæser over til Hotellet. Paa denne Tid var Terrassen og Parken næsten mennesketomme. De vendte om igjen, gik endnu en Gang over Balsalens spejlglatte Parketgulv, og da de kom tilbage i Forhallen, prøvede de Korridoren til venstre; denne førte dem imidlertid ind i en luxuriøs Spisesal, i hvilken Gæsterne ved Klokken ét Table d'hôte't sad ved et langt Bord i Færd med Desserten.

De maatte igjen vende om og prøve den anden Korridor. Nu kom de endelig ind i Spillesalene. Først en lille Salon med et Roulettebord, ved hvilket der dog for Øjeblikket ikke bliver spillet; derpaa en stor Sal, som er et kongeligt Palads værdig, hvor der staar tætte Rækker af Tilskuere omkring to Spilleborde. Ved det ene bliver Roulettekuglen drejet, ved det andet lægges *Trente-et-Quarante*-Kortene op. Familien Delnitzky nærmer sig det sidste.

Man er netop færdig med en Taille; nogle af de staaende Spillere gaar, og nogle af de siddende forlader ogsaa deres Pladser, som hurtigt besættes af de ventende, og saaledes bliver det muligt for Delnitzkys at trænge længere frem, saa de kan overse Bordet, Croupiererne og Spillerne.

Det »grønne Bord« er saa stort som to sammensatte Billarder og har to Spilletavler, tegnede med forgyldte Streger. I Midten, mellem de to Tavler, sidder fire Croupierer, to paa hver Side; bag ved dem, paa et ophøjet Sæde, troner den saakaldte »Chef«, som fører Tilsyn med Partiet. Foran Croupiererne ligger Pengene smukt ordnede: smaa aabne Æsker med forskjellige Rum, i hvilke Guldstykkerne blinker, i et Rum Napoleond'orerne, i et andet Fredriksd'orerne, i et tredje Dobbeltfredriksd'orerne, en Æske fuld af forseglede Pengeruller, en anden

med Banknoterne. Der bliver hver Morgen i det hele lagt hundrede tusend Franks op; naar disse er tabte, siger man, at Banken er sprængt, hvilket er et sjældent Tilfælde. Foran hver Croupier staar to lange Sølvruller op imod Æskerne, det er Togylden- og Femfrankstykkerne.

Spillerne, som sidder omkring Bordet, har ikke det mørke eller ophidsede Udtryk, som plejer at forekomme i de almindelige Fremstillinger af Spillescener. Man kan ikke se paa nogen af dem, at han i næste Øjeblik har i Sinde at skyde sig, eller at han har sat stjaalne Penge paa et Kort. Det er fredelige og som oftest vigtige Ansigter, man ser; ingen synes at more sig; det er, som om de alle opfattede deres Beskæftigelse — saaledes som Delnitzky udtrykte sig — som Arbejde, ikke som Fornøjelse.

Hver Pointeur har ét af de smaa Kort liggende foran sig, som Delnitzky saa' i Waggonen, og mange af dem er saa fordybede i at studere de gjennemstukne Punkter, som om det gjaldt om, med Sikkerhed at udregne de fremtidige Coups efter de foregaaendes Rækkefølge. Blandt Spillerne findes gamle og unge, elegant udseende og næsten fattigt klædte Mennesker, ogsaa forskjellige Damer, smukke og grimme; *grandes dames* og *petites dames*.

Nu var Blandingen af Kortene, i hvilken alle fire Croupierer havde deltaget, færdig. Tailleuren holdt Bunken frem til Coupering, og han henvendte sig oven i Kjøbet til Sarolta, som stod nær ved ham. Den unge Pige rødmede helt op til Haarrødderne, da hun troede, at alles Øjne vare rettede paa hende, og hun stak med rystende Haand det lille blaa Kort ind imellem de øvrige hvide. »*Merci madame*,« sagde Croupieren og lagde de sex Spil til højre foran sig. Med et andet blaat Kort skilte han en lille Bunke fra dem; denne tog han i den venstre Haand og sagde:

»*Faites votre jeu, messieurs!*«

»*Le jeu*« var for det meste allerede gjort under Blandingen. Nogle lagde dog først nu et Pengestykke paa Tavlen foran dem eller kastede det paa den, som var lige over for.

»*Le jeu est fait, messieurs.*«

Endnu et Par hurtige Indsatser.

»*Le jeu est fait, rien ne va plus*«. Og Kortene faldt med regelmæssige raske Slag, det ene lige ved Siden af det andet.

»*Neuf. — Trois. Rouge gagne et couleur.*«

Tailleuren tog sin Rive og trak de Indsatser, som laa paa hans Side, ind; med øvet Haand ordnede han Sølvpengene ved Rullerne og kastede Guldpengene i de dertil hørende Rum. Croupieren lige over for udbetalte imid-

lertid med samme Behændighed Gevinsterne; som en Taskenspiller kastede han en Dobbeltgylden hen til de andre Dobbeltgylden ved den anden Endé af Bordet, to Fredriksd'orer paa de to Fredriksd'orer, og et lignende Antal Napoleond'orer til den Bunke, som han først havde spredt for at tælle dem. Først da alt det tabte var taget ind og alle Gevinster udbetalte, lagde Tailleuren de fremlagte Kort i den dertil bestemte Kurv og begyndte igjen i samme Tone som før sit: »*Faites votre jeu*«. Enhver Croupier har sin bestemte Maade at lægge Eftertryk paa visse Ord, maaske ligesom enhver Pranger udraaber sin Vare i samme Tone.

»I skal se,« sagde Delnitzky sagte, »der kommer igjen rødt; ligesom ved Norrestans første Taille kommer der rødt elleve Gange i Træk!«

»Naa, saa spil da,« sagde Baronessen.

Han rystede paa Hovedet.

»*Le jeu est fait.*«

»Saa vil jeg . . .« Hun tog en Sølvmønt op af Lommen; men hendes Arm nægtede at gjøre Tjeneste; hun kunde ikke overvinde sig til at kaste Mønten paa Bordet.

»*Rien ne va plus! Deux!*«

»Det er godt, at jeg ikke har vovet noget.«

»*Un. Rouge gagne, couleur perd!*«

»Aa, det er til at ærgre sig ihjel over.«

Ved det næste »*Messieurs, faites votre jeu*« kæmpede Baronessen igjen med Lysten til at spille og sin Forlegenhed. Efter mange tøvende og rystende Bevægelser med Haanden lod hun endelig sin Mønt falde ned paa Bordet; men i samme Øjeblik havde Tailleuren lagt det første Kort op, og Togyldenstykket blev ved et lille Stød med Riven stødt bort fra Linjens Omraade.

»*Trop tard!*«

Nu opgav Baronessen at spille. Og rødt vandt ganske rigtigt elleve Gange efter hinanden.

»En Serie! *La rouge a passé onze fois.*«

Hele Galleriet var ophidset; man viste hinanden de smaa Kort og talte Punkterne; Rygtet bredte sig i hele Salen; Publikum fra de andre Borde kom til — allerede den syvende eller ottende Gang rødt vandt — og fulgte med Spænding hvert Coup, som forlængede Serien. Denne Gang havde rigtignok ingen af dem sat paa eller imod; Fænomenet var altsaa hverken til Nytte for Banken eller for Spillerne; ikke desto mindre blev det, som Fænomen, betragtet med samme Interesse som f. Ex. et glimrende Meteor paa Firmamentet. Og den Bevidsthed, som enhver Spiller følte, at det

vilde have været saa let, naar han blot havde ladet et eneste Pengestykke staa, at vinde Masser af Penge, virkede ærgerligt, men tillige opbyggeligt; Tilfældet kunde jo saa let gjentage sig og saa . . .

FEMTE KAPITEL.

Om Aftenen samme Dag sad Familien Delnitzky i deres Bolig paa Hotellet ved Thebordet og talte om Dagens Begivenheder.

Efter den storartede Serie var de gaaede fra *Trente-et-Quarante*-Bordet til Roulettebordet og havde set paa Spillet og Spillerne. Disse saa' her meget mindre vigtige ud end de andre, og de syntes endogsaa at more sig. Saa havde de hørt Orkestermusik gjennem de aabne Salsdøre, det var »Eftermiddagsmusiken Klokken tre« i Kurhaven, og færdedes mellem de spaserende. Efter Musiken igjen et Ophold ved *Trente-et-Quarante*-Bordet, Klokken fem ringede Table d'hôte-Klokken, Diner hos Chevet, efter Middagen igjen Musik i Haven, en sidste Tur gjennem de oplyste Spillesale, hvor man nu saa' et meget mere glimrende Selskab, pyntede og stærkt pudrede Damer med diamantskinnende Øre- og Halssmykker, og et meget mere animeret og

højere Spil end om Formiddagen. Hen imod Klokken ti var Delnitzkys gaaet hjem i Hotellet og havde ladet Theen bringe op.

»Naa, hvad synes I saa om at være her, Børn, og hvorledes har I det i det hele taget?«

»For mig er det, som om jeg oplevede et Æventyr, og hvad siger du selv, Papa?«

»Jeg? Jeg maa sige, jeg er aldeles bragt ud af Fatning, jeg har ikke tænkt mig Tingen saaledes, jeg er næsten bange for Dagen i Morgen. Jeg føler mig omtrent til Mode som en Debutant, der hjemme har indstuderet alle mulige Roller, uden nogen Sinde at have set et Theater, og som saa pludselig skal optræde paa en virkelig Scene for et virkeligt Publikum. Jeg bliver ligefrem bange.«

»Og jeg kan stadig ikke komme til mig selv igjen efter den forsømte Serie,« sagde Baronessen; »jeg vilde nu have haft henved femtusend Gylden i Lommen.«

»Og i Morgen vilde du tabe dem igjen og Husholdningspengene oven i Kjøbet. Jeg vil i det hele taget bede dig om, slet ikke at spille, principielt ikke en eneste Gang. Du har ikke den Gave at kunne gætte; du vilde altsaa ufejlbarligt tabe. Vi er ikke kommet her for at være letsindige og more os, véd du nok, men for at gjøre et alvorligt Stykke Arbejde. Hvis du ikke vil forstyrre mig i Udførelsen af

min Opgave, saa maa du sværge paa, at du aldrig vil spille.«

»Papa har Ret! Du véd nok, Mama, naar du af og til hjemme har forsøgt at gætte ved vore Tailler, saa er det aldrig lykkedes for dig og heller ikke for mig; derved blev Papas Evne til at ane saa meget mere paafaldende.«

»Hvilket ogsaa i Dag har bekræftet sig,« sagde Delnitzky. »Skjønt den Serie intet har indbragt, har den dog gjort mig en stor Glæde, da den har bevist, at — hvorledes skal jeg udtrykke mig — at min Genius ikke forlader mig ved det virkelige grønne Bord. Du maa altsaa slaa dig alle Spilletanker ud af Hovedet, Klara. Det vilde i det hele taget være bedst, hvis I Damer slet ikke kom i Spillesalen. For det første forstyrrer det mig, naar I iagttager mig, og for det andet tror jeg ikke, det er noget Sted for unge Piger. I kan godt være ude paa Terrassen eller i Læseværelset, eller ogsaa kan I jo blive hjemme, mens jeg spiller.«

Baronesse Klara erklærede, at hun var enig med ham, og hun gav villigt det Løfte aldrig at spille. Det havde desuden kostet hende en saadan Anstrængelse at kaste et Pengestykke paa Bordet, og det »*trop tard*«, som fulgte efter, havde gjort hende saa skamfuld, at hun slet ikke ønskede at gjentage Experimentet.

Den næste Dag, Klokken tre Kvarter til elleve, lagde Delnitzky en østrigsk Hundredgyldenseddel i sin Portemonnaie, indrettede sig en lille Notitsbog, hvori Gevinsterne efter Orden skulde indføres, og begav sig paa Vej til Kursalen. Han vilde helst være gaaet til Arbejdet tidligt Klokken otte om Morgenen; men han havde faaet at vide, at Spillet først begyndte Klokken elleve.

Delnitzky var bleven halvtredsindtyve Aar gammel uden at have lært at kjende en Følelse, der kunde lignes ved den, som snørede hans Strube sammen, da han denne Dag traadte ind i Kurhuset: Beklemthed, glad Haab, blandet med bange Frygt; — hans Sammenligning den foregaaende Dag havde temmelig godt truffet det rigtige; det var den af Lampefeber rystede Debutants Følelser, som véd, at hans Optræden nu skal afgjøre, om hans ærgjerrige Planer, hans skjønne Drømme skal blive opfyldte eller tilintetgjorte. Synet af Vestibulen og Korridoren, alene Lugten, som fyldte disse Sale, en egen krydret Duft, fremkaldte allerede denne Fornemmelse, ligesom det virker paa den begyndende Kunstners Nerver at træde ind mellem Kulisserne og indaande den ejendommelige Theaterarома.

I den første lille Roulettesal sad Croupiererne omkring det endnu tomme Bord og legede

med deres River og snakkede med hinanden. I den store Sal var Rouletten allerede i Gang, men ved *Trente-et-Quarante*-Bordet blev der endnu ikke spillet; her underholdt Croupiererne sig ogsaa med hinanden, og de nye Kort var endnu ikke aabnede. Delnitzky satte sig ved Bordet; men de Herrer gjorde ikke Mine til at begynde. Da nærmede en anden Spiller sig, og nu paahvilede det dem at begynde Spillet. Den sidst ankomne, aabenbart en Englænder, rakte to Hundredpundsedler frem for at faa dem vexlede og samlede de Guldstykker, han fik tilbage, i smaa Bunker. Delnitzky satte sig lige over for Tailleuren; det var en god Plads; dér kunde han se Kortene falde, som han var vant til hjemme med Sarolta. Han rakte ogsaa sine Banknoter frem til Bytning. Han fik blandet Guld og Sølv for dem, og han ordnede det ligesom Englænderen i smaa Bunker. Han havde ogsaa Knappenaalen ved Haanden, for at markere de vindende Farver paa det lille Kort.

Tailleuren havde ladet Englænderen tage af og begyndte nu sit »*Faites votre jeu, messieurs!*« Dette lød dog ganske forskjelligt fra det, han havde hørt den foregaaende Dag; det var skrattende og arrogant og klang i Delnitzkys Øren som: »Tab jeres Penge, I Narre!« Englænderen gjorde ingen Indsats, og Delnitzky, som ikke

følte nogen Tilskyndelse, vilde ogsaa gjærne have ladet være; men det andet »*Faites votre jeu, messieurs!*« blev sagt med et Blik paa ham, og hvad blev det ogsaa for et *jeu,* naar ingen spillede? Af pur Forlegenhed lagde han da sin første Firegylden paa Tavlen. Hjertet bankede helt op i hans Hals. Rødt tabte, de første fire Gylden var væk — det var en slem Begyndelse! Men han tænkte: »Det har jeg godt af, hvorfor spillede jeg uden Inspiration?«

Heldigvis kom der nu fem eller seks andre Spillere hen til Bordet, og Delnitzky behøvede ikke mere at vove sine Penge af Forlegenhed; han kunde roligt vente, til den sikre Stemme sagde ham: »Nu kommer rødt!« Men underlig nok — den var aldeles forstummet, denne rare Stemme. Et Kaos af ukjendte Følelser og Forestillinger opfyldte hans Tanker, saa at den Sindstilstand, han plejede at være i, naar han spillede med Sarolta, var aldeles forsvunden. Analogien mellem hans Nervøsitet og en ængstelig Debutants Ophidselse viste sig mere og mere. Det er forbi med Begejstringen for Rollen, med Hukommelsen, der bliver intet andet tilbage end Angsten for Publikum og en pinlig Følelse af, at Arme og Hænder er for lange — hvorledes skal man vende og dreje disse Extremiteter, for at de ikke skal være saa stive og uendelige? Hvorledes skal man

gjøre Stemmen fast, saa at den ikke skal bæve saaledes, hvordan faa Hukommelsen i Gang, for at man ikke saa paafaldende skal klamre sig til Suffløren? Ogsaa denne rent legemlige Gêne følte Delnitzky tilligemed Sindsbevægelsen; det var ham en Anstrængelse at sætte et Pengestykke ind, at tage Gevinsten ind med Riven; han følte, at han gjorde det ubehændigt, at hans Haand rystede latterligt, at man kunde læse den Hemmelighed i hans Ansigt, at han havde i Sinde at ruinere Homburgs Bank med sine Indsatser.

Efter den første Taille havde han tabt fem Coups; men han maatte tilstaa for sig selv, at disse Tab ikke kunde betragtes som saadanne; thi han havde flere Gange sat uden at have hørt den indre Røst; han havde ogsaa flere Gange forsømt at tage sin Gevinst ind, kort sagt, dersom han havde spillet efter sin egen Methode, vilde han i Stedet for disse fem Ganges Tab have kunnet optegne ti Gevinster. Dette »vilde have kunnet« forekommer hyppigt ved alle Spilleberegninger; det trøster for Manglen paa »at have« og gjælder som Garanti for »at ville faa«.

Englænderen havde imidlertid fordoblet sin lille Bunke; der laa allerede flere Tusendfrankssedler ved Siden af Guldet! — Hvor det saa henrivende ud! »Naar blot de to første Maaneder

var forbi,« tænkte Delnitzky, »og Indsatsen beløb sig til et Par hundrede Gylden, saa kunde det dog blive til en Passion!«

I den anden Taille vandt han sine fem Coups tilbage og ét til. Idet han holdt fast ved sit Princip, rejste han sig fra Bordet og gik ind i Læseværelset. Efter en halv Times Hvile var det hans Hensigt at gjøre sin anden Séance. Men da han efter ti Minuters Forløb — han holdt ikke ud en halv Time — kom tilbage til Bordet, var det saa tæt besat med Spillere, at han ikke kunde faa Plads; han maatte have spillet staaende. Dertil manglede han Energi; thi saa maatte han trænge sig igjennem Massen af de omkringstaaende, kaste Pengene over de siddendes Skuldre, tage Riverne fra dem for at trække Gevinsterne ind, og til at gjøre alt dette var han for undselig. Han nøjedes da med at spille i Tankerne, og vandt igjen sex indbildte Coups. Meget fornøjet med dette Resultat vilde han gaa sin Vej; men i samme Øjeblik blev der en Plads fri. Denne Lejlighed maatte han benytte. Han satte sig og lagde sine Penge foran sig. I kort Tid tabte han ti Indsatser, denne Gang ikke i Tankerne, men i Virkeligheden. Nu vilde det have været rigtigst at rejse sig og først komme igjen efter en længere Pavse; men kunde han forlade Bordet med et saadant Resultat og saa maaske

ikke faa Plads senere? Nej! Han blev. Efter den næste Taille havde han tabt de hundrede Gylden. Nu maatte han rigtignok rejse sig; men skulde han gaa hjem og fortælle sine Damer om den Begivenhed? Det hastede jo ikke. Han gik ud i Haven, satte sig paa en Bænk og tænke længe frem og tilbage. Saa gik han tilbage til Salen og begyndte igjen at spille i Tankerne. Den nuværende Tailleur havde en meget behagelig Stemme, hans Opfordring til at begynde at spille lød ikke som det forrige: »Tab jeres Penge, I Narre«; den lød som en Forsikring om, at han hjærteligt ønskede alle Spillerne Held. Det var ogsaa en ganske egen Maade, paa hvilken han strøg de tabte Penge ind. Han saa' ud, som om det var ham meget imod, medens det derimod lod til at glæde ham, naar han udbetalte Gevinsterne; hans Væsen udtrykte tydeligt hans Sympathi for Spillerne. Delnitzky vandt næsten alle Coups — det vil sige: i Tankerne.

Da han om Aftenen fortalte de forventsningsfulde Damer om sit Dagværk, var det med følgende Ord, som han selv troede fuldt og fast paa:

»Reussaden er saa godt som sikker, Børn. Mit Gættetalent har staaet sin Prøve paa en glimrende Maade. Hvis jeg havde spillet, som jeg plejer, vilde jeg have vundet tyve Coups.«

»Men hvor mange vandt du da?« afbrød Baronessen ham. »Det interesserer mig mere end, hvad du kunde have vundet.«

»Jeg har — jeg har, for at sige Sandheden, tabt hundrede Gylden; men det har intet at sige. Der er Lærepenge, ringe Lærepenge. I Morgen begynder jeg forfra og lader, som om mit Tab i Dag ikke har fundet Sted; for det kan jo faktisk heller ikke føres tilbage til min Methode. Da jeg havde spillet i Tankerne og var træt, satte jeg strax efter i Virkeligheden og tabte mine ti Indsatser. I Stedet for at holde op, søgte jeg at faa fat i mine Penge igjen, lod mig rive med til at fordoble Indsatsen, og det ophidsede mig, saa at Inspirationen forlod mig; jeg kastede endogsaa en Gang et Guldstykke hen paa Bordet, og mine hundrede Gylden gik — Spilledjævlen i Vold. Jeg har baaret mig ad som en dum Skoledreng, og i Stedet for at arbejde efter mit prøvede System, har jeg spillet som den første den bedste Dagdriver; derfor har det hele som sagt ingen Ting at sige. Saa snart man lader sig rive med af Dæmonen, er man fortabt; det indser jeg. Derfor gjør Bankerne saa gode Forretninger, de er altid rolige, aldrig i Lidenskab og bliver forsynede med Penge af lutter lidenskabelige Spillere. I det Øjeblik, da jeg kastede Guldstykket paa Bordet, var jeg saa ophidset, at jeg sandsynlig-

vis, hvis jeg havde haft alle vore Penge i Lommen, vilde have tabt det hele i et Kvarter. Jeg forlod Salen i dyb Fortvivlelse og tænkte allerede paa at opgive det hele og rejse hjem i Morgen. Lidt efter lidt blev jeg roligere og tænkte over Situationen. Det blev mig klart, at det kun var min egen og ikke min Methodes Skyld. Og mig selv er jeg dog Herre over. Det gjælder for Fremtiden kun at være fast. Denne Idé beroligede og trøstede mig, og jeg gik tilbage til *Trente-et-Quarante* Bordet og spillede med i Tanken. Det gik fortræffeligt. Naar jeg havde mine fem, sex Coups, gik jeg ind i Læseværelset for at adsprede mig, kom saa igjen og vandt paa ny, og saadan blev jeg ved. Gevinsterne skrev jeg hver Gang op, og det viser sig, at jeg i Dag vilde have vundet fem og tyve Gange — akkurat hundrede Gylden — jeg kunde allerede i Morgen have spillet med en Indsats af fem Gylden. Det er dog et mere end tilfredsstillende Resultat for den første Dag, især naar man betænker, at Uvantheden, alt det nye og Nervøsiteten kan have lammet Anelsesevnen. Men den har holdt sig, og det er et Bevis paa dens Uopslidelighed. Jeg kan i det hele være tilfreds.«

»Saa meget desto bedre, Papa,« sagde Sarolta med et lille Suk.

Ogsaa Baronessen sukkede. »Din Tilfredshed forstaar jeg ikke rigtigt,« sagde hun; »thi Faktum er jo dog, at du har tabt og ikke vundet fem og tyve Coups.«

»Du synes ikke at have fattet Aanden i min Forklaring,« sagde Delnitzky fornærmet. »Du maa i alt Fald kunne indse, at du ikke kan gjøre noget dummere end at prøve paa at rokke min Tillid; for den danner Grundlaget for mit Arbejde. Heldigvis er denne Tillid voxet ved de Erfaringer, jeg har gjort i Dag. Fra i Morgen tager jeg fat med godt Mod. Om sex Maaneder er Millionen vor, det er et ganske elementært Regnestykke!«

Baronesse Klara var ikke tilstrækkelig øvet i Hovedregning til at begribe, at et Tab af hundrede Gylden, multipliceret med hundrede og firsindstyve Dage, kunde føre til en Vinding af en Million, men hun holdt en Bemærkning herom tilbage og gik i Seng med tungt Hjærte. Sarolta maatte lægge en Taille med de Kort, hun havde med i Rejsetasken. Ved denne Lejlighed vandt Delnitzky igjen et Par Coups, og de følte sig begge paa ny styrkede i deres Fremtidshaab.

Der gik otte Dage. Det materielle Resultat af Delnitzkys »Arbejde« i denne Uge, var et Tab af tusend Gylden. Men Methoden stod fast, Inspirationsevnen var bevist. Uden visse

Uforsigtigheder og smaa Dumheder, som i Fremtiden let kunde undgaas, vilde Delnitzky allerede have vundet tre tusend Gylden og kunde have forhøjet sin Indsats til tre Fredriksd'orer, i Stedet for de elendige to Gylden, som han var sunket ned til. Thi nu gjaldt det om at benytte de gjorte Erfaringer og begynde forfra. Følgende Ting havde, efter Delnitzkys Forklaring, været Skyld i Tabene. For det første den Uforsigtighed at have en større Sum end ti Indsatser hos sig; for det andet den yderligere Uforsigtighed at han ikke havde rejst sig i rette Tid, naar han havde vundet, men havde spillet videre, til han var træt; for det tredje, at han saa uforsvarligt lod sig rive med til undertiden at vove dobbelte og tredobbelte Indsatser. Dernæst var der saa mange forstyrrende og abnorme Ting, som man først maatte overvinde og vænne sig til, før man kom i det rette Spor. F. Ex. at han maatte spille staaende, da Stolene som oftest var optagne, — senere kunde man betale en »Professor«, som stadig holdt Pladsen aaben (der findes nemlig ved Spillebadestederne Folk, som kalder sig »*professeurs de jeu*«, hvis Hverv det er, for et Guldstykke at markere Spillene og holde Pladsen for deres Klienter); endvidere, at han maatte spille meget langsommere end hjemme; en Taille, som hjemme var færdig i fem Minuter, varede her

mere end et Kvarter; dernæst Croupierernes hyppige Skiften; der var blandt dem nogle særlig antipathiske og uvenlige, med hvem det var umuligt at spille; saa blev hans Opmærksomhed tidt henledt paa de andres Spil, naar særlig høje Indsatser vakte hans Interesse, og mange lignende Ting. Han ansaa det nu for skadeligt at markere Spillene, hvilket han i Begyndelsen havde gjort, fordi han saa' andre gjøre det; thi han havde ikke gjort det hjemme, og disse punkterede Figurer bevirkede ofte, at Anelsen viste i en anden Retning, end den upaavirkede Inspiration vilde have gjort. De mest forskjellige ydre Omstændigheder fik ogsaa Skyld for hans Tab. En Englænder havde f. Ex. stillet sig lige over for ham og spillet hvert Coup efter ham; han havde faaet ondt i Maven af at spise Krebs; der var en Dag en Gavtyv, som havde gjort ham hans Gevinst stridig, og dette havde forbitret ham i den Grad, at der aldeles ikke var Tale om, at han kunde gætte noget som helst; et Anfald af Ængstelse fik ham til at forsømme de bedste Coups; men den Ængstelse vilde naturligvis fortage sig med Tiden; i det hele fordredes der kun Konsekvens; man maatte indrette Gætteevnen og Spillemaaden efter de foreliggende Omstændigheder, og Millionen var endnu stadig sikker, skjønt den medbragte Spillekapital allerede var tabt.

De Penge, som de skulde leve for, var ogsaa allerede angrebne, og nu, efter at Hotelregningen var betalt, var der kun en Rulle Guldstykker tilbage i Pungen, den Rulle, som fra Begyndelsen var lagt til Side til den eventuelle Hjemrejse.

Baronesse Klara havde efter hvert nyt Tab været stemt for, at de skulde rejse hjem. Det var bedre at opgive Sagen, da det viste sig, at den i Virkeligheden ikke svarede til den Prøve, man havde gjort hjemme; men Delnitzky beviste stadig, at Sagen selv var uskyldig i hans smaa personlige Fejltagelser, og at det vilde være Synd og Skam fejgt at opgive den. Sarolta var enig med Faderen, ja, det var ofte hende, som — naar hans Mod paa særlig uheldige Dage truede med at synke — opdagede én eller anden af de ovennævnte Gtunde, som paa saa rimelig en Maade bortforklarede hans Tab. Tanken om at opgive alle de gyldne Drømme var hende skrækkelig. Og den graa Ensformighed paa Krondorf efter det bevægede Liv her behagede hende heller ikke. Den Glans og Rigdom, som udfoldede sig omkring hende, Koncerterne, Table d'hôte, den Virkning, som hendes Skjønhed gjorde, og som hun var sig vel bevidst, alt dette fyldte hende med en forhøjet Livsglæde. Hun havde den Overbevisning, at selv om Opholdet her ikke skulde

bringe nogen »Reussade«, vilde Følgen af det for hendes Vedkommende dog blive et glimrende Parti, et Parti, ved hvilket hendes og ogsaa hendes Forældres Skæbne vilde blive lutter Lykke og Nydelse. Roman- og Theaterdigternes bekjendte Mani for at afslutte alle Pigeskæbner med et Ægteskab har vakt denne vage Forestilling om en nærforestaaende lykkelig Slutning i alle Pigebørns Hoveder.

Sarolta opmuntrede derfor sine Forældre, saa godt hun kunde, til at fortsætte den begyndte Campagne, idet hun lovede dem en sikker Sejer. For at opnaa det Parti, hun drømte om, var det rigtignok nødvendigt at gjøre Bekjendtskab med nogle Familier, at deltage i Ballerne og lignende. Hidtil havde Delnitzkys kun gjort Bekjendtskab med Bankier Kaiserstein fra Paris. Han sad ved Siden af Baronen ved Table-d'hôte og havde indladt sig paa en Samtale med denne. Det kunde for Resten blive et meget nyttigt Bekjendtskab; thi Bankieren kjendte næsten hele Homburger Selskabet. Han havde tilbudt at forestille Familien Delnitzky for en fornem russisk Dame, som havde lagt Mærke til Saroltas Skjønhed, og som levende ønskede at lære den unge Pige at kjende.

SJETTE KAPITEL.

»Nej, vil man se!« udbrød Kaiserstein, da Baronessen fortalte ham, at hendes Mand ikke spillede, for at spille, men for at vinde. »Og De, naadige Frue har De endnu ikke forsøgt Dem ved det grønne Bord?«

»En eneste Gang og saa ikke mere!«

»Og De, Frøken Sarolta?«

»Nej,« sagde Moderen; »men det er heller slet ikke passende for en ung Pige! I Begyndelsen vilde min Mand ikke en Gang tillade os at gaa ind i Spillesalene; men det Forbud har vi dog flere Gange overtraadt; det er saa morsomt at se paa Spillet!«

Sarolta var bleven ganske melankolsk. Den ubekjendte Prins, som forfulgte hende med sine Blikke, var altsaa Operasanger! Det var ogsaa for galt — hun havde virkelig hidtil ikke haft Held med sine Erobringer: Kaiserstein, en gammel gift Bankier, og en italiensk Baryton!

Og hvis nu »Reussaden« ogsaa gik i Lyset! Det maatte man næsten være bange for. Papa syndede atter og atter mod sit System; trods alle sine gode Forsæt begik han stadig nye Fejl. Nu spillede han igjen alt for længe! Og saa var han tilmed begyndt lige efter Bordet, skjønt det for længe siden var bevist, at det var den allerdaarligste Tid til at gætte.

»Det lader til, at De er fordybet i meget mørke Tanker, Baronesse Sarolta? Jeg foreslaar, at vi gaar en Tur gjennem Salene; det vil adsprede Dem. I den gule Salon træffer vi formodentlig Fyrstinde Bobritzin, saa kan De strax blive forestillet for hende.«

»Naa ja,« sagde Baronesse Delnitzky, idet hun rejste sig, »lad os saa kun gaa der ind!«

Sarolta var ogsaa glad ved Forslaget; det var hende en egen Nydelse at gaa igjennem Salene, især om Aftenen, naar de straalede i Lysekronernes Glans. De tunge Silke-Portièrer, de mange guldrammede Spejle, de blanke Parketgulve, de mange Mennesker, alt dette talte til hende om verdslig Glans og Glæde; især Spejlene belønnede de Sideblik, som Sarolta i Forbigaaende kastede til dem, med at vise et yndigt, ungdomsfriskt Billede.

Salene var meget fulde. Omkring Bordene stod der et tæt Galleri; desuden var de utallige Kanapeer næsten alle besatte, og mange Men-

nesker vandrede konverserende og leende fra den ene Sal til den anden. Her hørte man igjen Brudstykker af Sætninger i de forskjelligste Sprog, som oftest over det samme Thema; Tab, Gevinst, Serie, *Zéro en plein* og lignende; ogsaa Komplimenter, Vittigheder, — fransk Koketteri, engelsk Flirtation og tysk Sværmeri. Og saa hørte man stadig fra det ene Bord »*rouge gagne*« og »*rouge perd*«, fra det andet den lille Kugles Rullen, dens Spring over Messinglisterne, det derpaa følgende Opraab af Numret og fra begge Borde Raslen med Penge.

Damerne Delnitzky og deres Ledsager havde stillet sig ved Rouletten og saa' paa Spillet.

Kaiserstein forklarede den unge Pige Betydningen af alle Tegnene paa Tavlen.

»I Midten er de sex og tredive Numre. Ovenfor »*Zéro*«, paa hvilket man kan sætte »*en plein*«, »*à cheval*«, »*carré*« og »*transversale*«, til højre og venstre paa den ene Side »*noire*« »*pair*« og »*passe*«, paa den anden »*rouge*«, »*impair*« og »*manque*«. Numrene er nemlig inddelte i atten røde og atten sorte; de, som er under nitten, vinder paa »*manque*« de andre paa »*passe*«. *Pair* og *impair* behøver ingen videre Forklaring. De tre Felter nederst paa Tavlen, over hvilke er skrevet *P. M. D.*, betyder de tre Dusin: *Douze Premiers*, *Milieu*, *Derniers*.

Zéro er ganske neutralt, det er hverken sort eller rødt, hverken lige eller ulige, det hører ikke til noget Dusin og danner *refait.*

»Forstaar De det?« saaledes sluttede Kaiserstein sin lange Forklaring.

»Ikke ganske, det er mig for indviklet!«

»Man maa jo rigtignok have nogen Øvelse. Jeg vil spille lidt for at anskueliggjøre Sagen for Dem.« Han trak sin Portemonnaie op af Lommen. »Eller det er bedre, at De sætter, Frøken Sarolta; naar man ikke forstaar Spillet, vinder man i Reglen. Vær saa god at kaste dette Guldstykke paa Bordet.«

Sarolta vendte sig om for at spørge sin Moder, om hun maatte spille denne ene Gang. Men Baronessen, som var nysgjerrig efter at se sin Mand spille, var imidlertid gaaet hen til det andet Bord.

»Mama er her ikke, skal vi ikke se at finde hende?«

»Jo, strax; men vær nu først saa god at sætte dette Guldstykke.«

Ikke uden Hjertebanken tog Sarolta Napoleond'oren og kastede den paa maa og faa hen paa Bordet. Kuglen var ved at rulle og der blev allerede raabt: »*Rien ne va plus*«. Dog kom Guldstykket endnu i rette Tid flyvende og faldt paa Nummer fem og tyve. Strax efter blev der raabt:

»*Vingtcinq. Rouge, impair et passe.*«

Vundet! Det var et herligt Øjeblik! At se, hvorledes alle Pengestykkerne blev strøget ind undtagen hendes! Og saa det lille Guldbjærg, som Croupieren med sin Rive skød lige over til hende; thi han havde set, hvem der havde kastet Guldstykket. Det var virkelig overordentlig behageligt! Med funklende Øjne tog hun Pengene og rakte dem til Kaiserstein.

»Nej, De har vundet dem, Baronesse Sarolta, de tilhører Dem!«

Det vilde Sarolta ikke gaa ind paa.

»Nej, nej, Indsatsen var Deres.«

»Saa vil vi afgjøre Sagen aldeles forretningsmæssigt ved at dele Gevinsten.«

Han gav hende sytten Napoleond'orer, som hun efter nogen Tøven tog imod.

Under denne Debat var Kuglen igjen begyndt at rulle.

»*Rien ne va plus. Vingtcinq, rouge impair et passe.*«

Det Guldstykke, som var bleven liggende paa Numret, blev igjen udbetalt.

Det er vanskeligt at sige, om Sarolta nogen Sinde havde følt en saa intensiv Glæde som i dette Øjeblik. Hun kunde ikke lade være at le nervøst, da hun strøg denne anden Gevinst ind.

»Af disse tager jeg absolut ingen,« erklærede Kaiserstein, »jeg har heller ikke mere noget lovligt Krav paa Halvdelen. Jeg beholdt atten Guldstykker og havde altsaa taget min Indsats tilbage. Lad os nu gaa! Hvis De spillede videre, vilde De snart tabe det hele igjen! Maa jeg vexle Guldet for Dem?«

Sarolta var enig med ham. Hun tænkte nok, at en saadan vidunderlig Begivenhed ikke kunde gjentage sig tredje Gang; hun var desuden utaalmodig efter at vise sine Forældre de vundne Penge.

Kaiserstein overgav hende en Tusendfranksseddel og to Guldstykker.

»Disse skulde de endnu vove!«

Sarolta kastede de to Napoleonsd'orer paa Bordet; men denne Gang blev de skrabede ind med den grusomme Rive.

»Lad os saa gaa!«

Med sin Banknote i Haanden — det var første Gang i sit Liv, at hun ejede en saadan Sum — ilede hun hen til det andet Bord og stillede sig ved Siden af sin Moder.

Pludselig fik hun Skrupler; hvis hun nu viste sin Moder Pengene, vilde denne maaske blive vred, fordi hun havde spillet; her lod det sig ikke forklare, hvorledes det var gaaet til — det var bedre, hun gjemte Overraskelsen, til hun kom hjem.

Baronesse Klara havde stillet sig bag ved sin Mand og iagttaget ham, uden at han mærkede det.

Delnitzky var aldeles fordybet i sit Spil; trods sit Forsæt, prikkede han ivrigt i sit lille Kort, og foran ham laa der tre Sølvmønter og en Fredriksd'or. Han satte sine to Gylden snart paa rødt og snart paa sort, og han vandt og tabte og tabte og vandt afvexlende. Endelig var hans Sølvpenge opbrugte, og han kastede Guldstykket paa Bordet. Denne Gang blev det ham udbetalt, og han vexlede Gevinsten og begyndte igjen at spille med Sølvpenge.

Nu kom den berømte Maximumspiller Garzia hen til Bordet. Der gik en Mumlen gjennem Galleriet. Den »Professor«, som havde holdt Pladsen, rejste sig op fra sin Stol og overlod den til sin Herre og Velynder.

»*Maximum à rouge!*« sagde denne og tog sin Brevtaske frem.

»*Maximum à rouge!*« gjentog Croupieren.

Næsten alle Spillerne holdt op med selv at spille, for at iagttage den store Spiller. Naar der er Tale om saa store Summer, bliver Interessen, selv hos dem, som intet har med Spillet at gjøre, saa levende, at Sansen for ens egne smaa Tab og Gevinster træder i Baggrunden.

Rødt tabte. I samme Øjeblik udleverede Hr. Garzia en Pakke Banknoter.

»*Maximum payé*,« sagde Croupiererne.

»*Maximum à rouge!*« sagde Hr. Garzia igjen, og talte langsomt tolv blaa Sedler op paa Bordet.

»*Le jeu est marqué*,« sagde Croupiererne.

Rødt tabte anden Gang. Chefen, som sad bag ved Tailleuren, kunde ikke skjule et fornøjet Smil; thi denne Spanier begyndte virkelig at blive betænkelig. Hvis han blev ved at vinde en Maaned til, maatte Banken lukke.

Da Taillen var forbi, havde Garzia vundet fire Coups — otte og firsindstyve tusend Franks. Han rejste sig og gik. Nu begyndte de andre igjen at pointere; men det var med sand Vrede, at Croupiererne strøg de Par elendige Guld- og Sølvpenge ind, de kunde jo ikke dække det Tab, Banken for et Øjeblik siden havde lidt.

»Fyrstinde Bobritzin sidder i Salonen her ved Siden af,« sagde Kaiserstein til Damerne. »Skal vi ikke foretage Præsentationen nu?«

Baronesse Delnitzky havde intet imod dette. Rigtignok følte den jævne Kone, der ikke kjendte meget til Verden, sig noget beklemt om Hjærtet ved Tanken om, at hun skulde omgaas en fornem, exotisk Dame, som, efter Kaisersteins Beretning, stod i Venskabsforhold til alle evropæiske Hoffer; hun tænkte ogsaa med Smerte

paa de Ydmygelser, som Karnevalstiden i Wien havde voldet hende; men Norrestan havde forsikret hende, at der ikke i hele Verden fandtes et saadant Hovmod, som i Østrig — og desuden, for sin Datters Skyld vilde hun gjærne tvinge sig til noget ubehageligt.

Det var vel heller ikke ganske korrekt, at lade sig forestille for en fremmed Dame af en Herre; men paa Badesteder tager man det jo ikke saa nøje med den Slags Ting.

Kaiserstein førte Damerne ind i den gule Salon. En meget elegant ældre Dame, som saa lidt paafaldende ud, sad dér midt i en Gruppe Herrer og Damer. Da Kaiserstein nærmede sig med Damerne, rejste hun sig fra sin Kanapé og gik dem nogle Skridt i Møde.

»Nej, hvor det er elskværdigt!« sagde hun og rakte først Baronessen og derpaa den unge Pige sin Haand. »Jeg er virkelig *charmée* . . . Ingen lang Præsentation, kjære Kaiserstein! Vel, Fru Baronesse? Vi kjender jo allerede hinanden! Især er dette smukke Barn og jeg gamle bekjendte . . . De har maaske slet ikke lagt Mærke til, at Deres Datter og jeg har vexlet forelskede Blikke? Vær saa god at tage Plads! De skal sidde her ved Siden af mig, Krassawitza . . . Og De, Baronesse, bruger De Kuren i Homburg? Det er vel Elisabethkilden? Lad mig strax gjøre Dem bekjendte med hinanden:

Generalinde Alaskow, den største Spillerske paa Jorden . . . naa, De gaar igjen til Deres *Trente-et-Quarante?* *Bonne chance!* Min Nevø, Fyrst Dmitri Platonovitsch Bobritzin, den største Drømmer under Solen! De andre vil jeg hellere slet ikke forestille for Dem. De tager mig det vel ikke ilde op, *mes dames et messieurs?* Men at nævne alle disse Navne er altfor kjedeligt og intetsigende . . . Jeg vil i det hele taget slet ikke overlade min Krassawitza til nogen; hende vil jeg beholde for mig selv. De maa ogsaa forberede Dem paa at overlade Deres Datter til mig, kjære Fru Baronesse. Forhaabentlig vil De betro mig hende! Jeg er en gammel Kone, og naar jeg en Gang faar Passion for en ung Pige, saa —«

»Det vil glæde mig meget,« afbrød Baronessen, som ikke havde formaaet at faa et Ord indført, denne Talestrøm, »hvis De vil tage Dem lidt af Sarolta. Det stakkels Barn har saa faa Fornøjelser her; vi kjender ingen!«

»Nu skal hun ikke mere komme til at savne Adspredelser; hun kan tage i Theatret med mig, og om Morgenen kan hun gaa med mig til Brønden, og saa kan vi kjøre ud sammen om Eftermiddagen. Vi skal blive meget intime, ikke sandt, min lille Ven? De er ogsaa musikalsk, har Kaiserstein fortalt mig, saa De kan spille for mig — ikke sandt? Aa, jeg

elsker Musik! Og De kan akkompagnere min Nevø; han synger vore russiske Sange saa henrivende! De skal høre ham synge Glinka's »O, kald hende ej guddommelig« og alle de gamle Folkesange . . . Der er saa meget Hjærte i vort Fædrelands Sange! . . . Alt andet kan vi maaske lære af Okcidentalerne, men hvad Hjærtet angaar, kan De tro, der staar vi i første Række!«

I den Tone talte Fyrstinden endnu længe uden at trække Vejret. Endelig fandt Baronessen Lejlighed til at rejse sig.

»Jeg ser min Mand dér henne,« sagde hun, »han søger os. Tillader De, at jeg siger Dem God Nat?«

»Aa, hvor det er kjedeligt, at De allerede gaar! Men i Morgen ses vi igjen, ikke sandt? Imellem tolv og to er jeg altid hjemme. Bring Krassawitza hen til mig og lad hende blive hos mig.«

»Min Datter hedder Sarolta.«

Fyrstinden lo.

»Naa saa De tror, at jeg forvexler Navnene? Krassawitza er ikke et Navn, det betyder paa Russisk »Skønhed«, og andet kan jeg ikke kalde dette Vidunder af en Pige. De skulde blot ikke være saa undselig, Saroltuschka, men snakke lidt mere! . . . Men det kommer nok, vi skal snart blive gode Venner . . . Derfor

maa vi ogsaa se at komme ud over kjedelige Etikettebesøg og lignende Ting . . . Saisonen her er kort. Ak, Livet er ogsaa kort! Det véd jeg bedst; for Livet ligger egentlig allerede bagved mig! Ja, naar man en Gang har omsejlet de halvhundredes Forbjærg, og der falder Sne paa ens Hoved! . . . Men det vil vi nu ikke blive melankolske over. Melankolien kan være god nok for min byronsk anlagte Hr. Nevø . . . Jeg har hele mit Liv svoret til Glædens Fane, skjønt jeg ogsaa har gennemgaaet megen Sorg. Det skal jeg fortælle Dem om en anden Gang; jeg har nemlig haft en fæl Mand, skal jeg sige Dem . . . Vi maa se at faa Krassawitza gift med en brav Millionær. Jeg siger »Millionær«, fordi »en Hytte og et Hjærte« kan være meget rart; men et Palæ i Champs Elysées eller paa Newskyprospektet er dog bedre . . . jeg foretrækker for Resten det første — jeg mener Pariser Palæet, ikke Hytten — i Paris er der bedst at leve. Vil De virkelig gaa? Naa, god Nat da, og i Morgen gjør jeg Regning paa Dem! Jeg er virkelig *charmée, enchantée* over at have lært Dem at kjende.«

»Børn«, sagde Delnitzky, da de om Aftenen havde sat sig til Thebordet, »Børn, jeg vil opgive at spille, mit Mod er knækket. Spillet er mig en Kval. Hvad er Resultatet af Dagen i Dag? I Formiddags vandt jeg femten

Gange, i Aften har jeg tabt lige saa mange og ti til.«

Nu begyndte Konen og Datteren at holde en lang Prædiken, der var fuld af Bebrejdelser. De havde set, at han igjen havde været inkonsekvent, vovet dobbelte Indsatser, markeret Spillene, ja endogsaa sat paa sort. Alt dette lignede jo slet ikke mere det System, som havde vist sig at være godt hjemme, det saa' ikke mere ud som tappert Arbejde, men som ganske almindeligt Spil!

Delnitzky bøjede Hovedet. Ja, det var sandt, han havde fejlet, og naar han opgav Kampen, saa maatte han sige sig selv, at det ikke var hans System, men hans Karakter, man kunde rette Anker imod. Men hvor skulde man ogsaa faa Karakterfasthed fra, naar man var plaget af daglige Sorger? Det, der demoraliserede ham saaledes, var det dyre Hotel. Alt, hvad han vandt, blev brugt til at dække Regningen. Igjen i Dag, den sidste i Ugen, havde han kun tænkt paa den fatale Regning; hvis den ikke havde været, vilde han have været fornøjet med, hvad han havde vundet om Formiddagen, og være gaaet med til Koncerten om Aftenen, for at unde sig lidt Adspredelse og Ro. Troede de maaske, de utaknemmelige, at det var behageligt at sidde lænket til det Bord

og høre denne ensformige *Rouge-perd*-Sang? Ja, hvis han havde kunnet spille med ti Gylden som Indsats, saa havde ét eller to Coups været nok til de daglige Udgiftet, men saaledes —

»Papa« sagde Sarolta, »fra i Morgen af kan du forhøje din Indsats, og de daglige Udgifter bliver ogsaa mindre; for vi kan leje en privat Lejlighed. Her har du noget, som du kan lægge til din Kapital.« Hun tog Tusendfrankssedlen op af Lommen. »Men gjør dig Umage for at blive din Methode tro, det skylder du os.«

»Hvor har du de Penge fra?« spurgte Forældrene forbavsede.

Sarolta fortalte den Historie, der var hændet hende med Numer fem og tyve.

»Jeg giver i Morgen Kavaleren denne Seddel tilbage!« sagde Delnitzky alvorligt. »Min Datter maa ikke tage imod Penge af en gift Bankier! Har jeg ikke i det hele taget forbudt jer at komme ind i Spillesalene? Og du,« — han talte sig mere og mere vred — »du, Klara, lader Barnet staa alene med den gamle Faun ved det ene Bord, medens du gaar hen til det andet for at udspionere mig! Og saa kaster denne Frøken om sig med fremmede Herrers Guldpenge som en Kokotte! Skammer I jer ikke! I Morgen giver jeg som sagt Hr. Kaiser-

stein hans Penge tilbage, og i Overmorgen rejser vi hjem! Jeg vil bort fra denne Knejpe, hvor Sundhed, Formue og Ære gaar til Grunde! Jeg vil ikke høre mere! Ikke et Ord! Det bliver derved!«

SYVENDE KAPITEL.

Men det blev ikke derved. Langsomt modnede Planer, yppigt voxende Fremtidshaab tager man ikke saa let Livet af. En øjeblikkelig Skuffelse kan nok bringe dem i en dødlignende Afmagt; men saa snart denne Skuffelses Heftighed har fortaget sig, rører de bedøvede Forhaabninger sig igjen, og de udfolder sig da endnu kraftigere og mere saliggjørende end før — mere saliggjørende, fordi deres fornyede Tilværelse synes at have dobbelt Værd, efter at man troede, de var døde og borte, og begræd denne Ulykke.

Efter megen Snakken frem og tilbage, efter Beskyldninger og Forsvar, Minder fra Fortiden og Løfter for Fremtiden var man kommet til det Resultat, at man ikke kunde lade »Reussaden« i Stikken, at de tusend Franks, som Sarolta havde vundet, var sendte fra Himlen, at der ikke var Fare for, at den unge Pige

skulde blive kompromitteret, naar en virkelig fornem Dame som Fyrstinde Bobritzin tog hende under sin Beskyttelse, kort sagt — hvorfor skulde man krænke og ærgre hinanden, Fremtidsudsigterne var jo udmærkede!

Da Delnitzky havde overstaaet Modløsheden og Ærgrelsen, følte han sig som født paa ny. Fra nu af skulde han spille som en Gud med den forøgede Kapital og ikke vige en Tomme fra sin Methode. Hvis den skulde mislykkes, naa, saa havde han gjort sin Pligt, og man maatte antage, at det virkelige grønne Bord bortskræmmede Gætteevnen; men endnu havde Erfaringen dog ikke berettiget ham til at drage den Slutning.

Baronesse Klara var ogsaa inderlig glad ved igjen at kunne tage fat paa de kjære Luftkasteller; hun troede sikkert, at hendes Mand efter de gode Forsætter, han nu havde fattet, ikke mere vilde begaa nogen af de saakaldte »Dumheder«, og Sarolta, hvis Tillid til »Reussaden« var bleven stærkt rystet, stolede saa meget fastere paa sin egen heldige Skæbne. Bekjendtskabet med Fyrstinden aabnede hende en Udsigt til interessante Begivenheder, som maatte føre til Lykke! Hvem véd? — Denne Nevø, som den foregaaende Dag paa Grund af sin Tantes Talestrøm næppe havde formaaet at faa et Par Ord indført, havde dog udtalt disse

Par Ord med en udsøgt Fornemhed og tilkastet hende meget ejendommelige Blikke! Han syntes at være noget sørgmodig og alvorlig; men hvem kunde sige, om ikke hun skulde have Magt til at forjage Skyerne fra hans Pande?

Paa Barytonen tænkte hun slet ikke mere; nu syntes hun, at Dmitri Platonowitsch var det interessanteste Menneske i Verden. Og det var jo Fyrstindens Hensigt at faa »Krassawitza« gift. Men uden Kjærlighed vilde hun aldrig lade sig bortgifte. Et Menneske som for Exempel Kaiserstein, vilde hun uden Tøven give en Kurv, selv om han lagde ti Millioner for hendes Fod. Men saadan en Mand som denne mørke Russer med det poetiske Skjær —

»Mama, naar skal vi saa gaa til Fyrstinden?« saaledes sluttede Sarolta højt denne livlige Tankerække.

»Frem for alt vil vi se at finde en Bolig! Vi maa bort fra Hotellet, det er Hovedsagen,« svarede Baronessen. Derpaa henvendte hun sig til sin Mand og sagde: »Vil du gaa med ud og se paa Lejlighed?«

»Nej, det overlader jeg til dig. Du véd jo, hvad vi behøver. Nu gaar jeg der over. Jeg føler mig saa frisk i Dag; jeg har ganske den samme Følelse som paa Krondorf; jeg er ikke Spor af angest! I skal se, at jeg løser min Opgave og ikke forfalder til Inkonsekvens. De

Penge, som du har vundet, Sarolta, vil ikke alene bringe mig Lykke; men de forpligter mig ogsaa til trofast at spille efter alle de Regler, som vi har opstillet hjemme. Farvel, Børn! Naar I har fundet en Bolig, kan I komme over og sige mig det. Hvis jeg ikke er i Spillesalen, kan I finde mig i Læseværelset; dér vil jeg i det hele taget opholde mig mere end i Spillesalen. Der er intet, der er saa skadeligt for mig som lange Séancer, og der er heller ingen Ting saa kjedeligt. Jeg kan ikke sige jer, hvor Spillet i Grunden er mig modbydeligt. Jeg bliver glad, naar jeg en Gang er færdig med det. Efter Reussaden skal sikkert intet Spillebord nogen Sinde se mig mere!«

Efter Kaisersteins Raad gik de to Damer hen i Louisegaden, for at søge en Lejlighed. Der var rigtignok ikke saa venligt som i Anlægets Villaer; men dér var Boligerne næsten lige saa dyre som i Hotellet, og foreløbig gjaldt det om at spare.

I denne Tid da Saisonen var paa sit Højdepunkt — i August — var Homburg saa overfyldt, at Bykvarteret næsten var aldeles fuldt. Der var altsaa ikke meget at vælge imellem, saa meget mere, som Baronessen ønskede at bo i Nærheden af Kursalen, »for at Papa kan vænne sig til at komme hjem mellem Séancerne.«

I et tarveligt Hus, som laa skraas overfor Kursalen, fandt de, hvad de ønskede. Boligen var rigtignok ikke smuk, Indgangen var mørk, Trapperne smalle og Værelserne lave; — men Beliggenheden, den forholdsvis billige Pris og de pæne Møbler bestemte Baronessen til at leje strax. Det bidrog maaske noget til den hurtige Beslutning, at Værtinden, som viste dem Værelserne, var en renlig og sympathisk Person. Baronessen tænkte, at det vilde tiltale hende mere at færdes med denne jævne Borgerkone, som saa' saa respektabel ud og havde en saa behagelig Stemme, end at omgaas den extravagante Fyrstinde; hun vilde ikke mere føle sig saa fremmed og ubehjælpsom; thi denne vindende Værtinde vilde vist kunne give hende mange Oplysninger om Forholdene dér paa Stedet.

»Jeg vil flytte ind endnu i Dag,« sagde Baronessen; »vi gaar nu kun tilbage til Hotellet, for at lade vore Kufferter bringe her hen. Hvilket Numer har Deres Hus?«

»De behøver kun at sige Bankier Kölner, det er nok!«

»Denne Vej, mine Damer,« sagde hun, medens hun fulgte sine nye Lejere ned ad Trappen, »det er bekvemmere at gaa gjennem Butiken end ad Sidedøren.« Og hun aabnede en Dør.

Damerne gik med hende og kom ind i en lille Vexellererstue. En ældre Mand med et udtryksfuldt, udpræget jødisk Hoved rejste sig fra sin Stol og tog en broderet Kalot af sit tykke, krøllede Haar.

»Jeg har udlejet Værelserne til disse Damer, Kølner,« sagde Konen.

»Der var godt, det er mig en Ære! Og det er en Lykke for os at huse saadant et smukt Englehoved!«

Sarolta rødmede. Overalt virkede hendes yndige Ansigts Magt. Det var dog virkelig en Fornøjelse at være til.

En halv Time efter kom Damerne med deres Kufferter og tog den nye Bolig i Besiddelse.

Den samme Formiddag aflagde de et Besøg hos Fystinden. Hun boede i Hjørnevillaen, som laa ved Siden af Hotel Bellevue.

Da Baronessen og hendes Datter traadte ind i Salonen, var der saa mange Mennesker til Stede, at Fyrstinden ikke saa udelukkende kunde underholde sig med »Krassawitza« som den foregaaende Dag; men hun var lige saa elskværdig og venlig. Nevøen var ikke til Stede.

Ti Minutter efter tog de Afsked og gik hen i Kursalen for at fortælle Papa om Flytningen.

De fandt ham i Læseværelset. Man kunde se langt borte fra, at han var tilfreds med sig selv. Da han saa' Damerne, lagde han Avisen fra sig og gik dem i Møde.

»Naa? Har I saa fundet et Hul? Hvad? Naa, det var godt! Alt gaar efter Ønske! Kom, skal I se, jeg har ogsaa gjort mit! I tre Séancer atten Coups . . . jeg har skrevet det op her.« Og han tog den velbekjendte lille Bog frem; de tidligere beskrevne Blade var revne ud, og den Dags Dato stod paa første Side. »Se, i Dag er jeg begyndt forfra; fra nu af gjælder først Experimentet, og det skal og maa lykkes. Vent paa mig her, jeg vil gjøre en kort Séance til, og saa kan vi gaa hjem sammen til den nye Bolig.«

Baronesse Klara tog ét af de illustrerede Blade paa Bordet og satte sig i en Vinduesnische. Sarolta gik ind ved Siden af i Læseværelset, hvor der udelukkende laa engelske Aviser. Hun holdt af at læse Beretningerne i »Court-Journal« om »*balls, morning concerts flower-shows, garden-parties* og andre Fornøjelser, der var London »*fashion*«. Nu var det hele rigtignok snart forbi; thi i Avgust holder Saisonen op; til Gjengjæld blev der berettet om andre »*movements in high life*«, nemlig »*the selected parties*« paa de forskjellige Godser og fornemme Personers Rejser til Fastlandet; der

stod ogsaa om Familien Folkings Afrejse til »*the German baths*«.

Det vilde ogsaa have tilfredsstillet Saroltas Drømme at erobre en rig Englænder; thi efter de Tauchnitz-Edition-Romaner, som hun havde læst saa mange af, at dømme, fandtes det rette Ægteskabsparadis blandt de engelske øverste ti tusende, nemlig en til Pragt grænsende huslig Komfort og en til Sværmeri hævet Sans for det huslige. For øvrigt behøvede det ikke at være en Englænder, en Russer kunde ogsaa gaa an. Og hvis Papa virkelig skulde reussere, saa stod jo hele Verden aaben for hende. Aa, hvor det var godt, at man havde revet sig ud af de snævre Forhold hjemme! Himlen være lovet for den kjære Norrestans Besøg!

Dette Værelse, hvor de engelske Aviser laa, var ikke indrettet saa læsesalsagtigt som det andet. Her var intet Bord overtrukket med grønt Klæde i Midten, ingen Møbler med Læderbetræk; men det var indrettet som en rigtig Salon, med Kanapéer og Lænestole betrukne med gul Silke strøede omkring, et Par Marmorborde med forgyldte Ben, Spejle, Tæpper, Kamin og lignende. Da Sarolta kom ind, var der kun et eneste Menneske til Stede. Han sad ved det Bord, paa hvilket Court-Journal laa.

Han holdt Ansigtet skjult bag en stor Times. Sarolta havde netop fundet den Avis, hun søgte, da Timeslæseren viste sit Ansigt.

»*Bonjour, mademoiselle!*«

Det var Fyrstindens Nevø.

»»*Ah, bonjour, prince!*« svarede Sarolta.

Hun kunde føle, at hun var bleven ildrød i Hovedet. Det var hende ikke ubehageligt; thi hun vidste, at der var intet, som klædte hende bedre end at rødme, og naar unge Piger saaledes skifte Farve, skrives det jo paa Beskedenhedens, Uskyldighedens og Livlighedens Regning, lutter henrivende Egenskaber hos en ung Pige!

Der udspandt sig nu en lille Samtale imellem dem. Dmitri Platonowitsch sagde, at han for et Øieblik siden havde været i Hotellet for at gjøre Damerne sin Opvartning; men dér havde man sagt, at de netop var flyttede til en anden Bolig. Og saa havde han ikke villet forstyrre dem.

»Og vi har været hos Fyrstinden,« afbrød Sarolta ham. »Hvor det dog er en elskværdig Dame, og hun er saa god og venlig imod mig!«

»Min Tante indrømmer, at hun har forelsket sig i Dem. Men det er hun vist ikke ene om!«

Hvad var der at sige dertil? Intet! Sarolta begyndte igjen at lede mellem Aviserne.

»Har jeg gjort Dem vred?«

Sarolta satte sit forbavsede Blik op ved dette Spørgsmaal.

»Vred, hvorfor?«

Enhver ung Pige har nemlig et helt Udvalg af Lejlighedsblikke, og imellem disse er det »forbavsede« ét af de mest benyttede og tillige et af de nyttigste; det bliver egentlig sjælden anvendt, naar hun virkelig er forbavset, men bruges ved ganske andre Anledninger, som for Exempel, naar hun vil straffe paa Grund af en dristig Ytring, eller naar hun ganske uskyldigt vil sige: »Det forstaar jeg ikke!« skjønt hun meget godt forstaar det, og endnu oftere ene og alene, for at hun kan sætte store Øjne op, hvilket klæder Ansigtet meget godt, især naar et Par fint tegnede Bryn hæver sig mørkt mod en hvid Pande.

Nu kom der en hel engelsk Invasion ind i Værelse, fire ensklædte Søstre, eskorterede af Fader, Moder og tre unge Mennesker, øjensynlig Trillingbrødre. Bobritzin og Sarolta kunde ikke mere tale sammen. De fordybede sig begge i Aviserne; men den unge Pige forstod knn lidt af det, hun læste, thi hendes Tanker dvælede ikke ved det.

Noget efter viste Baronesse Klara sig ved Døren og vinkede ad sin Datter.

Delnitzky var kommen tilbage; han havde igjen vundet et Par Gange, og nu gik de tre hjem.

Baronen var meget veltilfreds med den nye Bolig.

»Gud ske Lov,« sagde han, »at vi i ét og alt har begyndt et nyt Liv; her er hundrede Gange hyggeligere end paa Hotellet!«

Det hørte ogsaa til det nye Liv, at man ikke mere skulde spise ved Table d'hôte. Allerede denne første Dag fik de Maden bragt hjem til dem; det var baade en Besparelse, da to Portioner var fuldkommen tilstrækkelige til tre Personer, og det var efter Delnitzkys Mening hundrede Gange hyggeligere.

»Det minder mig paa en Maade om vort huslige Liv paa Krondorf,« sagde han, da han satte sig til Bords, »og saa kan jeg dog hvile mig rigtig efter Spillets Anstrængelser, medens dette Hotelliv og denne Table d'hôte-Tummel bevirkede, at jeg stadig var nervøs. Fra nu af, skal I se, gaar Reussaden som efter Noder!«

Det gik virkelig fra nu af ganske udmærket. Delnitzky vandt i Gjennemsnit ti Coups om Dagen, og Indsatsen var allerede forhøjet til to Guldstykker. Et af dem blev udleveret til de løbende Udgifter, det andet blev lagt i Fondskassen, som var godt gjemt i et hemmeligt Rum i Skrivebordet. Hvilken Fryd, hver Aften at aabne dette Skrivebord — et gammeldags, broncebeslaaet Skab, som blev til et Skrivebord,

naar man slog den forreste Klap ned — at tage den Æske, i hvilken Guldpengene blev gjemte, frem og lægge de vundne i den. Beregningen over, hvor længe det vilde vare at naa den første Million med ti Coups om Dagen, var skreven op paa et Stykke Papir og gjemt i samme Rum som den lille Notitsbog — kort sagt, alt var i den skjønneste Orden.

Enhver Tvivl om Baronens Held var igjen forsvundet. Experimentet fra Krondorf gjentog sig, men denne Gang i ægte, klingende Mønt. Det var en trolddomsagtig Lykke. Om Aftenen byggede de regelmæssigt Luftkasteller, og derpaa faldt de i Søvn, vuggede af dejlige Drømme.

Omgangen med Fyrstinde Bobritzin var bleven meget livlig. Den indskrænkede sig imidlertid til Saroltas Person. Efter at have aflagt et formelt Besøg hos Baronesse Delnitzky, havde Fyrstinden indbudt den unge Pige til en Kjøretur, derpaa til en Formiddagspassiar, og saaledes blev det snart en Vane, at Sarolta gik alene hen til sin Velynderinde og tilbragte det meste af Dagen hos hende; mellem Fyrstinden og Forældrene blev der derimod kun vexlet nogle faa Ord, naar de mødtes i Kursalen.

Baronessen gik næsten slet ikke ud. Hendes Haab med Hensyn til Fru Kølner var gaaet i Opfyldelse. Denne sympathiske Kone kom

hver Dag op til hende og passiarede ofte i timevis med hende.

Hun kunde fortælle saa mange Spillehistorier og galante Romaner, som havde tildraget sig i Byen og i hendes Hus; i ti Aar havde hun lejet disse Værelser ud til de mest forskjellige Kurgjæster, og næsten om dem alle kunde der fortælles en lille Historie. Mange havde ogsaa efterladt haandgribelige Minder. Fru Kølner ejede en hel Samling af Smykker, Schaler og Kniplinger, som under en øjeblikkelig Forlegenhed var blevne pantsatte af Spillerne. Og de pantsatte Kostbarheder blev sjældent indløste; thi naar man en Gang er begyndt at tabe, saa bliver alle de Penge, man faar sendt senere, anvendte til at prøve paa at indvinde det tabte, og naar først en Gang alt er tabt, saa gaar man til Banken, som beredvilligt udbetaler én Rejsepengene; med dem kan man kun akkurat komme hjem; de pantsatte Ting mister man.

Men Fru Kølner kunde ogsaa fortælle Historier om vindende Spillere. Der havde boet en Hollænder hos hende, som i Løbet af Saisonen havde forvandlet sin Kapital paa tusend Franks til hundrede tusend; derpaa havde han kjøbt sig et Hus i Frankfurt, og han havde senere aldrig betraadt Spillesalen. Et Ægtepar, som ikke ejede en Skilling, havde boet to Sommere og to Vintere i Kølners Hus og

havde regelmæssigt bestridt deres Udgifter med de Indtægter, de havde af Spillet; senere løb Konen alligevel bort med en sortlokket Croupier, og Manden hængte sig. Om de store Kokotter kunde Fru Kølner ogsaa fortælle meget, og Baronessen, som kun sjældent havde hørt Tale om den Slags Ting, lyttede i en halvt forfærdet, halvt videbegjærlig Spænding. Anna Deslions, Cora Pearl, Valtesse, Barucci, alle disse Damer havde en Tid lang moret sig i Homburg og var komne i Kølners Forretning, for at gjøre Forretninger, kjøbe Diamanter, undertiden ogsaa for at sælge dem. Barucci havde en Gang pantsat et Smaragdsmykke til en Værdi af tresindstyve tusend Franks. Men Dagen efter kom en fransk Prins, et Medlem af den kejserlige Familie, og indløste disse Ædelstene.

Medens Baronesse Klara underholdt sig saaledes med sin Værtinde, og Delnitzky varetog sine Spilleforretninger i Kurhuset, var Sarolta for det meste sammen med sin ny Veninde. Af de utallige interessante Mennesker, som hun lærte at kjende i Fyrstindens Kreds, vedblev Dmitri Platonowitsch at være den interessanteste. Men han gjorde ikke Kur til hende, som hun i Begyndelsen havde haabet. Han holdt sig sædvanlig i nogen Afstand og var tavs. »En leversyg, hypchondrisk Melankoliker«, kaldte Fyrstinden ham, naar hun talte til Sarolta om

ham. »Jeg beklager den Kvinde, som han en Gang gifter sig med, hvis hans mistroiske Karakter i det hele taget tillader ham at gifte sig.« Men denne Kritik formindskede ikke den Interesse, som Dmitri Platonowitsch indgød den unge Pige. Tværtimod! Hun saa' i ham en alvorlig Mand, en stille Digter, som var hævet over Verdens Tomhed, og hun misundte den Kvinde, som det maatte blive forundt at vinde og lyksaliggjøre dette tillukkede Hjærte.

OTTENDE KAPITEL.

Klokken var syv om Morgenen. Dagen i Forvejen var det blevet bestemt, at Sarolta for Fremtiden skulde følges med Fyrstinden til Brønden.

I en hvid Lærreds-Morgenkjole, med de tykke brune Fletninger hængende ned under den tarvelige Straahat, stod Sarolta i Villaens Salon og ventede paa Fyrstinden, som endnu var ved sit Morgentoilette. Det var første Gang, siden hun var kommet til Homburg, at Sarolta var staaet saa tidlig op; hun kjendte endnu ikke en Gang Brøndanlægene, og hun glædede sig overordentligt til den forestaaende Morgentur. Hun saa' ud af det aabne Vindu ned i Anlægene. Udenfor laa alt badet i Solskin og dugfrisk Glans.

Fyrstinden traadte ind fra et Værelse ved Siden af.

»Saa, nu er jeg færdig, Krassawitza; nu kan vi gaa. Hvor De ser frisk og blomstrende

ud! Bort med Sløret, den Slags Ting kan være gode nok for mig! Paa Deres Livsuhr er Klokken ogsaa syv om Morgenen; for mig er det sen Eftermiddag! ... Hvilket Haar De dog har! Det løser vi og lader det bølge frit ned ned paa amerikansk Maner; det er Mode ved Brøndgangen ... Med Kjolen er jeg tilfreds, den er efter mit Hoved! Men, Barn, hvad tænker De paa? Perlegraa Glacéhandsker paa denne Tid af Dagen!« — Hun sagde til Kammerpigen, som i dette Øjeblik traadte ind: »Mascha, hent et Par svenske Handsker uden Knapper! — Og denne lille Parasol med Elfenbenskaftet er heller ikke passende. Mascha, min graa Entoutcas! Det er ubetydelige Enkeltheder; men det er netop dem, paa hvilke man skjelner mellem den elegante Dame og den landlige Uskyldighed. Det skal ikke være en Bebrejdelse; der er jo ikke noget mere henrivende end Naturbørn, men naar man vil bevæge sig i Verden, er det frem for alt nødvendigt at være korrekt ... Lad os saa gaa!«

Vejen til Brønden gaar for største Delen igjennem nye Parkanlæg. De to Damer gik hurtigt derhen; foran og bagved dem var der mange Mennesker, som gik samme Vej. Luften var opfyldt af en dejlig balsamisk Friskhed. Den Aroma, som er egen for den tidlige Morgen, og som minder om Landlighed og om ensom Natur-

nydelse, blander sig paa en underlig Maade med det Indtryk af Verdslighed, som man faar af Livet ved Kurbrønden. De mange Mennesker i elegante Morgentoiletter, som til Klangen af en Orkesterpolka spaserer op og ned ad de tre skyggefulde, parallelt løbende Alleer, de kunstnerisk udstyrede Brønde, om hvilke Vanddrikkerne flokkes, den aabne Hal, som fører til et tempelagtigt Drivhus, alt dette dannede en Festdekoration, som Sarolta denne Dag saa' for første Gang, og som fik hende til at føle sig saa fornøjet som aldrig før.

Man var her mellem lutter bekjendte. Man hilste til højre og venstre, stod stille og dannede Grupper; saa spaserede man igjen lidt eller hvilede sig nogle Minutter paa en Bænk ved Elisabethbrønden, hvorfra man helt kunde overse det livlige Billede.

Klokken otte spillede Orkestret sit sidste Nummer, og alle begav sig paa Hjemvejen.

Da de var kommet hjem, opfordrede Fyrstinden den unge Pige til at drikke Kaffe hos hende. Ved denne Lejlighed mødte ogsaa Dmitri Platonowitsch. Sarolta lagde Mærke til, med hvor stor en Overraskelse og Beundring han opdagede, at hun var til Stede. Hun var sig bevidst, at hun saa' smuk ud med de lange nedhængende Haarbølger, de friske Kinder, som Morgenluften havde farvet røde, og med det

to og haltredssindstyve Centimeter vide Læderbælte om det hvide Bluseliv.

»Du er en rigtig Syvsover!« sagde Fyrstinden bebrejdende til sin Nevø. »Hvorfor kommer du aldrig med til Brønden? Det vilde være meget sundt for dig, og det vilde opmuntre dig lidt.«

»Jeg bryder mig ikke om Munterhed, min kjære Tante. Livet er en alvorlig Ting, og man maa tage det alvorligt. Jeg tror heller ikke paa, at det ildesmagende Vand, som vælder ud af de forskjellige Kurbrønde, har nogen som helst helbredende Kraft, og Synet af Mennesker, som samler sig i den tidlige Morgenstund for at vise deres Toiletter, for at kokettere, for at sladre, og som glæder sig over, at et Offenbachsk Potpourri overdøver Lærkens Sang, alt dette kan kun gjøre mig endnu mere menneskesky, end jeg er i Forvejen.«

»Og du vover at tale om Menneskefjendskab, naar der sidder et saadant Exemplar af den forhadte Art som dette foran dig?« sagde Fyrstinden og pegede paa Sarolta.

»De véd godt, at Skjønhed er en Egenskab, som jeg har haft særlig Grund til at hade.«

»Fordi en smuk Kvinde en Gang har bedraget dig? *La belle affaire*! Det er nu endelig heller ikke saa tragisk! Det var kun ærgerligt, at du havde indladt dig paa det.

Det er for øvrigt en Bagatel at blive bedraget. Men du spekulerer altid paa Ulykker. Naar du ikke har andet at jamre over, saa tager du dig dit russiske Fædrelands Lidelser til Hjærte. De maa vide, kjære Sarolta, at De dér for deres Øjne ser den mest elegiske Patriot, som findes i Verden. Hvor det er Skade, at han endnu aldrig har sunget sine Romancer for Dem! Nu er Øjeblikket for Resten kommet til at faa lidt Musik. Hent dine Noder, Dmitri, Krassawitza kan akkompagnere dig.«

»Vil De, Frøken?« spurgte Fyrsten.

»Med Fornøjelse — uhyre gjærne!«

Dmitri Platonowitsch gik for at hente sine Noder. Imidlertid fortalte Fyrstinden noget af hans Livs Historie. Han havde, da han var tyve Aar gammel, giftet sig med én af sine Livegne — et femtenaarigt, dejligt Barn. Han lod hende først uddanne til Dame i et Petersborger Institut og indførte hende saa ved Hoffet, hvor en Storfyrste fandt Behag i hende. Kort sagt, en skjønne Dag — da han tilfældigvis med en ladt Pistol i Lommen, uventet kom ind til sin Kone, som netop havde et fornemt Besøg — fandt han sig foranlediget til at affyre sit Vaaben mod den forræderske Kvinde. Han ramte hende rigtig nok ikke; men den Mand, som var Vidne til og medskyldig i dette Drama, blev let strejfet paa Skulderen, og Dmitri Platono-

witsch blev som Følge deraf dømt til femten Aars Forvisning til Sibirien. Saa kom der et Regeringsskifte og med det Dmitris Benaadning. Han trak sig livstræt og bitter tilbage til sine Godser. Dér levede han for Jagt og Studeringer. Han studerede særligt de russiske Digtere og den russiske Historie. Al den Kjærlighed, som hans Hjerte kunde føle, og som var bleven forraadt af en Kvinde, overførte han nu paa »det hellige Rusland«. Nu og da gjorde han en lille Rejse til Paris for at besøge sin Tante, men vendte saa hurtigt som muligt tilbage til sit Fædrelands Stepper. Imidlertid var hans troløse Hustru død; men han havde aldrig villet høre noget om at gifte sig igjen, skjønt Fyrstinden ofte havde gjort sig Umage for at føre ham sammen med unge Damer, der var passende Partier for ham.

»Dmitri er rigtignok aldeles ikke Idealet af en Bejler,« saaledes sluttede den snakkesalige Dame sin biografiske Beretning; »det har jeg altid oprigtig fortalt vedkommende unge Pige; han er gnaven, fortrædelig, mistænksom; men det lader til, at de dog alle gjærne vilde have taget ham; thi der er noget tiltrækkende for Kvinderne i hans Tungsind ... Jeg vil vædde om, at De ogsaa synes om ham, Krassawitza, og at han synes om Dem, det véd jeg, det har han sagt mig ... Jeg er ikke uden Haab; prøv

paa at erobre ham helt, det vilde være hans Lykke, det kan dog ikke gaa an, at han sørger hele sit Liv bort i Ensomhed. Og han er ikke noget daarligt Parti, min lille Ven; trods Livegenskabets Ophævelse har han en Indtægt af tresindstyve tusend Rubler; han er desuden min Arving, og det vilde gjøre mig ondt, hvis mine Penge, i Stedet for at blive i Familien, skulde gaa til Stiftelser og lignende Ting; thi han kan ikke blive træt af at bygge Skoler i de russiske Landsbyer ... I Principet har jeg ikke noget imod Skoler, skjønt jeg tror, at Landboerne ere meget lykkeligere, naar de ikke lære at læse og skrive. Tror De maaske, at Livegenskabets Ophævelse var en Velgjærning mod Folket? Nej, det er en stor Fejltagelse! — Men vi talte om noget andet, ja rigtigt: at indgyde Menneskefjenden en Lidenskab, det kan maaske lykkes min lille Krassawitza ... Naa, nu hører jeg ham allerede komme ... Hovedsagen er, at De finder de russiske Melodier smukke; sig til ham, at Rosini er en sand Stymper imod Glinka, og at Meyerbeer aldrig kunde have lavet en Sang som »Troika«. — Naa, er du dér, Dmitri? Vor Krassawitza glæder sig allerede umaadelig til Musiken, hun har netop fortalt mig, at hun en Gang i Wien har hørt nogle russiske Sange, som hun græd sine modige Taarer over ... Synes du ikke, at der i dette Barns drømmende

Øjne ligger noget af Steppens Melankoli? ... Det slog mig den første Gang, jeg saa' hende ... Men gaa nu til Klaveret, jeg vil skrive et Par Breve i Værelset ved Siden af, jeg lader Døren staa aaben for at høre jeres Musik.«

Sarolta var halvt bedøvet. Det var store, nye Ting! Fyrstinden vilde gifte hende med sin Nevø, og ham selv, som hun allerede fra den første Dag i Stilhed havde sværmet for, ham fandt hun nu, efter disse Meddelelser af hans Livs Roman, ti Gange mere interessant og værd at trøste og elske. Og saa tresindstyve tusend Rubler i Indtægt og Titlen »Fyrstinde«! ... Nej, det var umuligt; han vilde vedblive at hade Kvinderne, hidtil havde han jo heller ikke sagt et eneste Ord, som berettigede hende til at nære Haab. Hendes Hjærte bankede voldsomt.

»Skal vi saa prøve?« sagde Dmitri, som havde sat Noderne paa Nodestolen.

Sarolta satte sig ved Klaveret og saa' paa det aabne Nodeblad. Det var en Romance med russisk Text. Dmitri tog en Stol og satte sig ved Siden af hende.

»Hvad betyder disse Ord?« spurgte Sarolta. »Og hvad hedder Sangen?«

»Den hedder »Frosten«, forklarede Dmitri. »Sangeren priser den prægtige russiske Vinterfrost og mindes en Kanetur, da han sad ved

Siden af den elskede, og hun tillod ham at varme sig ved hendes Bryst; hun løfter Pelsen for at tildække sin frysende Ven, og han trykker et Kys paa hendes hvide Hals. For dette salige Minut takker han Frosten, og Sangen ender med disse Ord »Frost, jeg elsker dig som en Broder!« Eller skal vi hellere prøve denne Sang?

»*Ja pomniju tschudnoje mgnowenije*« — »Jeg tænker paa det herlige Øjeblik, da du, o du lyshaarede Skikkelse, svævede forbi mig, en Engel af Skjønhed og Renhed —«

»Syng,« sagde Sarolta med bævende Stemme og begyndte paa Forspillet. Skjønt disse ømme Ord kun var en Sangtext, som blev citeret, fik de dog hendes Kinder til at brænde.

»Hvor De spiller udmærket fra Bladet, Frøken! Det bliver jo en sand Fryd at musicere med Dem! Hvis De vidste, hvor jeg elsker Musik; det er den eneste Glæde, som Livet endnu har at byde mig!«

»Der er dog saa mange Glæder i Livet,« svarede Sarolta tøvende.

»Ja, for Dem; men naar man som jeg bærer en ulykkelig Kjærlighed i Hjærtet . . .«

Sarolta følte selv en »Frost«, som truede med at dræbe alle hende spæde Haab; han elskede altsaa —

»Snarere Kjærlighed til en ulykkelig,« vedblev Dmitri, »til min fædrene Jord! *Ma pauvre, ma sainte Russie!*«

Ja saa, det var det, han mente! Sarolta sukkede lettet.

»Jeg beder Dem, begynd!« sagde hun og gjentog Forspillet.

Dmitri Platonowitsch havde en blød, indsmigrende Barytonstemme, og han foredrog Sangene med en ægte slavisk Blanding af Tungsind og Ildfuldhed. Det manglede endnu! Sarolta vilde helst strax have kastet sig i hans Arme.

Nu kom Fyrstinden tilbage fra Sideværelset.

»Bravo, Dmitri! Den lille spiller udmærket, ikke sandt? Hvor hun akkompagnerede dig godt; du maa snart tage din Violin med her over, saa kan I spille de skjønneste Duetter sammen.«

»Frøkenen akkompagnerer virkelig som en Kunstnerinde, og jeg vilde gjærne spille Duetter med hende hele Livet igjennem. Men nu maa jeg gaa, jeg har sat Lord Nortonbroke Stævne; vi vil prøve en lille Jagttur i Skoven her i Nærheden.«

»Du kommer vel tilbage til Middag?«

»Ja, længe før, om tre, fire Timer. Jeg vilde helst slet ikke gaa; men jeg har givet mit Ord . . . Jeg vidste ikke i Gaar, hvor gjærne

jeg i Dag vilde blive hjemme. Paa snarligt Gjensyn!«

Han kyssede sin Tante paa Haanden, vexlede et engelsk *shakehands* med Sarolta og gik.

»Gaa De nu hjem, Krassawitza, og bed Deres Forældre, om de fra Klokken fire i Dag vil overlade Dem helt til mig. Til den Tid skal jeg hente Dem med min Vogn. Tag en smuk Dragt paa, helst Deres hvide Musselins Kjole, vi kjører først en Tur i Hjorteparken, saa bliver De hos mig til Middag, jeg har indbudt nogle Venner, og i Aften gaar vi i Operaen. De har jo endnu slet ikke set Theatret, vel? Det er yndigt, en sand Bonbonnière! Min Nevø gaar med os; jeg haaber ikke, at De siger »Nej« til mine Projekter.«

»Det gjør jeg ganske vist ikke, Fyrstinde! Naar blot Mama giver mig Lov; hun skjænder ofte paa mig, fordi jeg forsømmer hende, men jeg skal bede hende meget om det, og Dem, Fyrstinde, kan jeg ikke takke nok for Deres store Godhed!«

Baronesse Delnitzky gav gjærne Tilladelsen. Selv om hun ofte klagede over, at hendes Datter blev saa lidt hjemme hos hende, var hun dog i Grunden altid glad, naar Sarolta morede sig.

Klokken fire om Eftermiddagen stod Moder og Datter paa Balkonen og ventede paa Fyrstinden. Efter dennes Raad havde Sarolta taget en hvid Musselins Kjole paa, desuden bar hun en lille, rund Straahat med lange, hvide Strudsfjer, et Par røde Roser i Bæltet og én paa Hatteskyggen.

»Du ser jo mærkværdig ud i Dag,« sagde Baronessen, da hun havde set paa Sarolta. »Dine Læber er saa røde, og dine Øjne straaler, det klæder dig ganske godt; men har du ikke Feber?«

»Aa nej, Mama, jeg er ganske rask, raskere end nogen Sinde før. Dér kommer Fyrstinden!«

Vognen holdt udenfor Huset.

»Farvel, Mama!«

»Farvel, Barn, jeg har dig egentlig slet ikke mere! Gid dog blot Papa snart havde reusseret, og vi selv kunde føre stort Hus, saa skulde du ikke mere saadan faa Lov til at flyve bort fra mig!«

Medens Sarolta løb ned ad Trapperne, talte Fyrstinden nogle Ord op til Balkonen.

»Klokken elleve følger jeg selv Deres Datter hjem, kjære Baronesse; naa, der er hun jo; stig op, Krassawitza!«

Tjeneren lukkede Vogndøren og steg op paa Kuskesædet. Sarolta satte sig til Rette og

bredte sin Kjoles Folder ud; hun smilede endnu en Gang til Afsked til sin Moder, da Vognen kjørte bort.

Det var en elegant Vogn med smukke Heste for; man hvilede dejligt paa dens Puder. Det var dog behageligt at eje sin egen Ekvipage! Naa, med tresindstyve tusend Rubler i Indtægt har man selvfølgelig Heste og Vogne og Loger og Smykker og al anden Luxus til sin Raadighed. Og dog, hvor var alt dette lidet imod den Kjærlighedslykke, som Giveren af alle disse skjønne Ting havde at byde hende som Kronen paa sin Gavmildhed! Men endnu havde han ikke erklæret sig! Hvis hun nu tog fejl? Nej, nej, den lyksalige Følelse, som betog hende, naar hun tænkte paa ham, kunde ikke bero paa en Indbildning! Saa grumt kunde Skæbnen dog ikke bedrage hende!

Vognen var snart kommet ud af de villarige Gader og rullede nu af Sted mellem Enge og Marker, til den drejede om ad en lang Poppelallé, for Enden af hvilken den saakaldte Hjortepark ligger. Her fik Sarolta igjen nye Indtryk. Medens den fornemme Ekvipage saaledes kjørte hen ad de smalle Skovveje, hvor Hjulenes Larm, der blev dæmpet af det Lag Grannaale, som laa paa Jorden, ikke overdøvede Hestenes Traven og Seletøjets Klirren, hvor Vognens Læderlugt blandede sig med Lugten

af Harpix fra Træerne og Esbouquetduft fra den Flacon, som hang ved Fyrstindens Bælte, havde hun pludselig en Vision af Herregaardslivets Herligheder, den Stolthed, man føler over at eje de store Godser, Glæden over glimrende Kavalkader gjennem høstlige Skove og Enge, alt sammen Ting, som høre hjemme i en rig Fyrstindes Livsprogram. Naar saa tillige den, som rider ved éns Side, har en saa smuk Skikkelse, en saa fin, blond Knebelsbart, saa hvide Tænder, en saadan indsmigrende, vibrerende Stemme som —

Hun havde nær udstødt et Skrig; thi da hun manede dette Billede frem for sin Sjæl, viste dets Inkarnation sig pludselig ved Hjørnet af en Sidevej.

Dmitri Platonowitsch kom ridende med en Hilsen og holdt sig ved Siden af Vognen.

Rytteren og de kjørende talte kun faa Ord med hinanden; men Sarolta saa' i dette Møde, som fra Dmitris Side vistnok var forsætligt, et nyt Bevis paa den Interesse, han havde for hende, en ny Hyldest, og hun følte mere og mere levende, at der paa hele Jordkloden ikke fandtes et Væsen, med hvem hun denne Dag vilde bytte.

Fyrstinde Bobritzin var mod Sædvane meget tavs paa Kjøreturen. Hun tænkte paa det Projekt, som hun samme Morgen havde opmuntret. Undertiden fortrød hun, at hun havde sagt for

meget; thi hvis nu det stakkels Barn satte sig noget i Hovedet, som hendes Nevø ikke i Drømme havde tænkt paa? Og var denne lille Pige i det hele taget et Parti for Dmitri? Hun kjendte hende meget lidt, og hvem kunde hendes Forældre egentlig være — denne tarvelige Moder og denne Fader, som hele Dagen drev om i Spillesalene? Var det ikke et ret ubehageligt Svogerskab, hun paadrog sig? Men der var jo endnu ikke sket noget. Paa den anden Side vilde det være en Lykke for den unge Mand, hvis han rev sig ud af sin Ensomhed og Melankoli, og hvilken bedre Chance kunde man tænke sig for det, end hvis han forelskede sig i saadan en yndig Skabning som denne Saroltuschka!

Saaledes grublede Fyrstinden frem og tilbage, og Sarolta, som heller ikke var oplagt til at tale, glædede sig over, at hendes Velynderinde havde den Egenhed at være saa eftertænksom, medens hun kjørte.

Den næste Fase i denne mindeværdige Dags Nydelser var Dineren.

Fyrstinden havde taget sin Pariser Kok og sin *maître d'hôtel* med sig, og hendes Bord var dækket med en sand kongelig Pragt.

Skjønt det ved Spisetiden — Klokken sex — endnu var høj lys Dag udenfor, blev dog Vinduesskodderne i Spisesalen lukkede og

Lysene tændte. Sarolta var blændet, da hun ved Lord Nortonbrokes Arm kom ind i Salen. Dmitri maatte føre hans Moder, Ladyen, til Bords. Bordet skinnede af Sølvtøj, Krystal, Kandelabre og blomstersmykkede Opsatser.

Man satte sig til Bords. Sarolta sad imellem Lord Nortonbroke og en anden Englænder. Det vilde rigtig nok have været hende kjærere, hvis Dmitri Platonowitsch havde siddet ved Siden af hende; men Lord Nortonbroke viste sig saa ivrig og opmærksom imod hende, at det var hende en Tilfredsstillelse at tænke paa, at Dmitri maaske kunde blive lidt skinsyg. Han sad skraas over for hende, igjen hensunken i sine sædvanlige Grublerier.

Tjenerne serverede lydløst og bød de vidunderligste Retter om; Fiskeretter, Geléer, Mayonnaiser, Is i saa mange kunstige Former og Farvesammensætninger, at det alt saa' lige saa smukt ud, som det var behageligt at spise; dertil røde og hvide, tørre og søde Vine. Foran hver Kuvert stod en hel Samling Glas af forskjellig Form. Men Sarolta drak kun af Champagnen, med hvilken hendes Herre stadig fyldte hendes Bæger. Den skummende Drik steg hende let bedøvende til Hovedet, og en ubeskrivelig henrykkende Følelse af forhøjet Livsfylde gjennemstrømmede hele hendes Væsen.

Efter Dineren gik Selskabet ind i Salonen. Husets Frue opfordrede Sarolta til at spille et Stykke paa Klaveret. Uden at lade sig nøde satte den unge Pige sig til Flygelet og spillede med Bravour en Vals af Chopin. Dmitri stod ved Siden af hende og saa' paa de hvide Hænder, som fløj hen over Tangenterne.

»De er en Kunstnerinde,« sagde han, da hun var færdig.

Nu var det Tid at bryde op. Fyrstindens Gjæster havde ogsaa taget en Loge til denne Aften, og man havde aftalt at gaa sammen i Operaen.

Sarolta gik med Fyrstinden ind i Toiletværelset for at bringe sit Haar lidt i Orden. Hun maatte have sine Lokker krøllede og erstatte de visne Roser med friske. Medens Kammerjomfruen Mascha gjorde dette Arbejde, betragtede Sarolta sit eget Billede i Toiletspejlets Sølvramme. Hvor man dog saa' godt godt ud i det tykke, slebne Glas, eller var det en Virkning af Champagnen, at hendes Kinder glødede, som om de var sminkede? Hun tog nu ogsaa det ovale Haandspejl; det viste den samme blændende Farve; ved den dobbelte Gjenspejling kunde hun nu ogsaa se sin Profils fine Linjer og Virkningen af Rosengrenen, som faldt ned mellem de mørke Nakkekrøller.

Fyrstinden stod ved Siden af Toiletbordet.

»Tag lidt *poudre de riz*, mit kjære Barn,« sagde hun og tog Laaget af en Glasdaase. Sarolta trykkede Kvasten ned i det duftende Pulver og pudrede sit Ansigt og sin Hals — hvor kølede og forfriskede det ikke de hede Kinder!

Og nu, efter at det synlige Spor af Rismelet var visket af med den bløde Harepote, var Kindernes mørke Rødme forvandlet til fint rosenrødt, Læberne syntes endnu mere brændende, og Øjnene funklede sortere end før.

For at fuldstændiggjøre Toilettet gav Fyrstinden den unge Pige en Sandeltræs Vifte, besat med Staalpailletter, og saa var man færdig.

Da Damerne traadte ind i deres Loge, var Forestillingen allerede begyndt. Man gav Rigoletto. Gilda ilede netop ned ad Trappen, sin Fader i Møde. »*Mio padre!*« — »*Figlia mia!*« Det brusede fra Scenen som en Strøm af bløde Tonebølger, og den tætfyldte, smagfuldt dekorerede lille Sal frembød et glimrende Skue. Det Indtryk af Pragt og Livsglæde, som Sarolta denne Dag følte, var stadig *crescendo*.

Dmitri Platonowitsch var til Stede i Logen. Han sad bag ved sin Tante lige over for Sarolta, og han saa' uafbrudt paa den smukke Pige. Det forekom hende, som om de bedaarende søde Melodier i Hertugens og

Gildas Duet udtrykte det, som endnu var uudtalt mellem hende og Dmitri, men som allerede blev forstaaet af dem begge to og strømmede fra Hjærte til Hjærte. Hun lyttede til Verdis ildfulde Toner og bevægede langsomt sin Vifte, som ved hvert Slag tilviftede hende Sandeltræsduft. En Gang vendte hun sit Hoved lidt og mødte Dmitris Øjne, som ømt og beundrende var fæstede paa hende. Da slog hun rødmende Øjnene ned, men saa, hun kunde ikke andet, hævede hun dem atter langsomt og sendte den elskede et langt, varmt Kjærlighedsblik.

Nu faldt Tæppet. Fyrstinden vendte sig om, og Dmitri rejste sig; han gjorde Plads for forskjellige Mennesker, som vilde gjøre Visit i Logen, og gik sin Vej. Sarolta saa' ham snart efter i Korridoren lige over for med sin Kikkert rettet paa hende — og ikke hans alene, men mange andre Kikkerter var rettede paa den unge Pige, som ganske vist var én af de smukkeste, om ikke den smukkeste Dame i Theatret. Sarolta befandt sig meget godt i denne Krydsild; enhver smuk Kvinde føler sig, naar hun sidder i en Loge, som et levende Maleri, der er udstillet for at beundres.

Lord Nortonbroke blev i Logen under Resten af Forestillingen, og Dmitri kom ikke mere tilbage.

Efter Kvartetten i sidste Akt rejste Fyrstinden sig.

»Lad os nu gaa,« sagde hun, »jeg har ikke Lyst til at se paa Uvejret og denne Sæk, i hvilken hendes Lig bliver slæbt ind! Lad os hellere endnu en Gang gaa en Tur i Salene.«

Ved Indgangen til Theatersalen stod Bobritzin. Han gik hen ved Siden af Sarolta.

»Endelig er da den Forestilling forbi!« sagde han. »Følte De Dem meget fængslet af Englænderens Underholdning?«

»Jeg følte mig fængslet af Italienerens Musik,« svarede Sarolta smilende.

Fra Theatret til Spillesalen fører et langt Galleri. Dmitri gik ved Siden af Sarolta, og hun ventede hvert Øjeblik, at han skulde sige de Ord, som hun før havde læst i hans Øjne; men saa begyndte Fyrstinden at indvikle sin Nevø i en Samtale, som varede til de traadte ind i Spillesalene.

Her stillede de sig ved Roulettebordet, og Fyrstinden kastede nogle Guldstykker paa Tableauet. Sarolta blev derved levende erindret om den Aften, da hun paa Kaisersteins Bud spillede med saa meget Held. Nu var Bankieren rejst, og det var hun meget glad over, hans Selskab havde aldrig været hende sympathisk; ikke desto mindre tænkte hun paa

ham med en vis taknemmelig Velvilje; det var dog ham, der havde ladet hende lære Bobritzins at kjende; og uden hans Guldstykke, der var bleven sat paa Nummer fem og tyve, vilde Papa være rejst bort fra Homburg, og derved vilde han ikke alene have forsømt Reussaden, som nu var i den skjønneste Gang; men den storartede Lod, som nu vinkede hende, vilde have været forspildt.

»Jeg vil gjøre et Forslag,« sagde Dmitri til sin Tante; »det er Onsdag i Dag, og derfor er her Bal; skal vi ikke gaa op paa Galleriet og se lidt paa det?«

Fyrstinden var enig med ham, og det lille Selskab gik op ad Trappen, som fører til Balsalens Galleri.

Her var meget fuldt. Der var næppe en eneste Plads at finde mellem Tilskuerne, som lænede sig ud over Rækværket. Man maatte skilles; Fyrstinden stillede sig ved den ene Ende af Galleriet, Sarolta ved den anden. Dmitri gik hen til den sidstnævnte. Det var som en *tête-à-tête*. Da han blev trængt frem af dem, som stod ved Siden af, maatte han komme hende saa nær, at hans Arm laa lige ved Siden af hendes paa Rækværket. Ingen andre kunde høre, hvad de sagde; thi Lyden af Dansemusiken overdøvede deres Stemmer. Det var en Vals af Strausz — »die Morgenblätter« —

i Takt med hvilken Parrene der nede drejede sig; men skjønt Sarolta saa' ned, saa' hun i Virkeligheden dog kun lidt af, hvad der foregik i Salen; hendes Bal var der oppe. Mere svimlende end under den vildeste Galop følte hun sig revet med af den elskedes Nærværelse og af hans Ord. Luften var trykkende, fra Lysekronerne udstrømmede der et hedt, blændende Lys, Sarolta bevægede uophørligt sin Vifte, der med sin Sandeltræsduft sagde hende noget — thi Duften taler ogsaa — noget, som henrykkede hende.

»De er en herlig Pige,« hviskede imidlertid Dmitris indsmigrende Stemme, »De har alle de Egenskaber, som kan fordreje de roligste Hoveder og faa de koldeste Hjærter til at banke. Jeg vidste slet ikke, at der paa Jorden fandtes et Væsen, som kunde øve et saadant Trylleri som De, Sarolta —«

»Børn!« sagde Fyrstinden og kom hen til dem, »her er ikke til at holde ud, denne Hede er jo kvælende, man faar ondt i Øjnene af Lyset, man bliver døv af Musiken, og der er ikke meget ved at se paa fire eller fem daarligt klædte Homburger Borgerdøtres Dans. Synes I ikke ogsaa? Skal vi gaa?«

Naa, gaa maatte de, det var jo Fyrstinden, som skulde bestemme det; men Sarolta var sikkert ikke enig med hende. Den Hede ud-

straalende Lysekrone var for hende en Tryllesol, Blikinstrumenternes Larm en himmelsk Musik — hun havde aldrig oplevet saa dejlig en Fest.

Fyrstinden og hendes Nevø fulgte den unge Pige til hendes Dør. Den stod endnu aaben.

»*A demain, chérie!*« sagde den gamle Dame og kyssede Sarolta paa Panden. »Men vi gaar ikke til Brønden!« tilføjede hun; »kom Klokken to.«

»God Nat, sov sødt!« sagde Dmitri, og førte den Haand, hun rakte ham, til sine Læber. Sarolta forsvandt i Gangen.

Delnitzky var allerede gaaet i Seng; Baronessen var endnu oppe.

»Hvor du kommer sent! Theatret er jo for længe siden forbi.«

»Vi saa' paa Ballet, Mama!«

»Hvordan har du moret dig? Fortæl mig om det!«

»I Morgen, kjære Mama!«

»Naa ja da, det er jo allerede sent; det er bedre, vi nu gaar i Seng. For at du skal sove godt i Nat, vil jeg fortælle dig, at Papa i Dag har gjort atten Coups; fra i Morgen kan han spille med fire Guldstykker.«

Denne glædelige Efterretning var ikke nødvendig; Saroltas Glæde havde allerede i For-

vejen naaet sit Højdepunkt. Hun kyssede sin Moder og gik til Ro.

Ro? »Wer nie die kummervollen Nächte auf seinem Bette weinend sass,« staar der i det berømte Digt. Men den, som ikke en hel lang Nat igjennem er vaagnet hvert tiende Minut, har kastet sig fra den ene Side af Sengen til den anden med et elsket Navn paa Læberne og en glødende Salighed i Hjærtet, heller ikke han »kennt euch, ihr himmlischen Mächte!«

Hundrede Gange for Sarolta op af sin Søvn, og naar hun da ikke strax vidste, hvorfor hun var saa lykkelig, og hvem hun elskede saa højt, saa gav Sandeltræs Viften, som laa ved Siden af hende paa Natbordet, hende hurtigt Svar. Dens Duft spillede »Die Morgenblätter«, udstraalede Lysekronens hede Lys og trykkede blidt og bævende et sort Klædesærme mod et hvidt Musselinsærme. Derpaa slumrede hun lyksalig ind, for snart igjen at vaagne med en heftig Hjærtebanken. Og saaledes blev det ved til om Morgenen.

NIENDE KAPITEL.

»Fortæl saa alt, hvad du har oplevet,« sagde Moderen den næste Dag. Og Sarolta fortalte om Kjøreturen, Operaen, Ballet, og at Fyrst Bobritzin, Ejer af tresindstyve tusend Rubler i aarlig Indtægt og et Palæ i Moskva, havde gjort stærkt Cour til hende og sandsynligvis endnu samme Dag vilde anholde om hendes Haand. Lige over for Moderen fremhævede Sarolta ganske særligt de Fordele, som var forbundne med Fyrstens Rang og Rigdom, skjønt disse, som for fire og tyve Timer siden ogsaa forekom hende saa tillokkende, nu blev skudte helt i Baggrunden af den vaagnende Lidenskabs Magt. Men hendes Moder var ikke sværmerisk anlagt, det vidste hun; derfor tav hun med sit Hjærtes lyksalige Hemmelighed. Den Omstændighed, at en Fyrste og Millionær vil bejle til en Datter, maa være tilstrækkelig glædeligt for en fornuftig Moder.

Men netop fordi Baronessen var en fornuftig Moder, ytrede hun nogen Tvivl.

»Har han allerede friet?« spurgte hun.

»Nej, det har han ganske vist ikke.«

»Naa, saa bliver det maaske slet ikke til noget!«

»Jo, Mama, efter alt, hvad han og hvad Fyrstinden har sagt, kan der ikke være Tale om andet!«

»Hidtil har han ikke ladet sig forestille for os, dine Forældre! Det er under alle Omstændigheder bedre, at vi endnu ikke siger Papa noget om dit Haab. Han er ogsaa selv saa fast overbevist om snart at blive Millionær, at det kun vil ærgre ham at give dig til en fremmed; han glæder sig saadan til at indføre dig i Wien som Arving til et Palæ i Ringstrasse og at se dig uddele halvtredsindstyve Kurve dér.«

Klokken to gik Sarolta hen til sin Velynderinde. Hun var lidt forbavset over, at Dmitri ikke havde vist sig udenfor hendes Vinduer eller havde sendt en Buket eller paa anden Maade givet Livstegn fra sig; hans Tanker maatte jo have været hos hende, lige saa uophørligt som hendes hos ham. Naa, formodentlig ventede han hende i sin Tantes Salon; han vidste jo, at hun kom Klokken to.

Med bankende Hjærte traadte hun ind i det velbekjendte Værelse. Fyrstinden var alene.

»Aa, *bon jour,* min Krassawitza; hvor De er punktlig! Klokken er kun ti Minuter i to!« — Gud ske Lov, at Urene gik for sagte her, om ti Minutter vilde han være der! — »Punktlighed er en god Egenskab ... De har i det hele taget mange gode Egenskaber, mit Barn; jeg tror ogsaa, at det i Gaar er lykkedes Dem at fordreje Hovedet paa en Mand.« — Aa, han havde altsaa talt med sin Tante! — »Det er Skade, at hans Forældre aldrig vilde tillade ham at ægte en fremmed. Disse Folkings er saa hovmodige af deres angelsaxiske Stamtræ.« — Ak, hun mente den flove Nortonbroke! — »Adelsstolthed er en god Ting; men hvor den vil skille elskende Hjærter ... De kan ikke tænke Dem, hvor jeg sympathiserer med unge, elskende Hjærter! ... Det kommer vel af, at min første Ungdomstilbøjelighed blev underkuet, og jeg blev tvungen til et Fornuftgiftermaal, som gjorde mig alt andet end lykkelig. Det er en vovelig Sag at gifte sig, det er Skade, at vi Kvinder altid maa udsætte os for dette Vovestykke! ... Jeg er nysgjærrig efter at vide, hvem De en Gang vil lyksaliggjøre med Deres Haand, Krassawitza ... Hvor De end er, maa De skrive det til mig, og jeg

vil give Dem et Par Diamantørenringe i Brudegave!«

Denne Vending i Samtalen holdt Sarolta ikke af. Var da hendes Ægteskab noget saa ubekjendt, der laa i det taagede fjærne?

»Kjære Fyrstinde, jeg har den Vifte med, som De var saa venlig at laane mig i Gaar.«

»Aa, det var saamænd ikke Umagen værd, behold den som en lille Erindring.«

»Tusend Tak!« sagde Sarolta henrykt. Fyrstinden vidste slet ikke, hvor dyrebar denne Erindring var den unge Pige.

Klokken manglede endnu fem Minuter i to; nu maatte han hvert Øjeblik komme! Den unge Pige nærmede sig til Klaveret. Der laa endnu de russiske Sange fra den foregaaende Dag.

»Hvor yndigt dog Fyrst Dmitri synger de Sange!« sagde hun og bladede i Noderne.

»Naa, har han glemt det Hefte her? Det vil gjøre ham ondt; saa maa jeg sende det efter ham.«

»Sende det efter ham? Op paa hans Værelse?«

»Det er sandt, jeg har endnu slet ikke sagt Dem, at Dmitri Platonowitsch er rejst i Dag. Det er nu hans Maner, at han uden en Gang at sige det Dagen i Forvejen, eller maaske uden selv at vide af det, pludselig farer af

Sted. I Morges tidlig kom han for at tage Afsked med mig, han bad mig ogsaa bringe Dem mange Hilsener, og en halv Time efter kjørte han til Jærnbanen. Han tager først til Paris og derfra tilbage til Moskva. Gud véd, naar jeg ser ham igjen! Men for Himlens Skyld, Barn, hvad er der i Vejen med Dem?«

Sarolta laa i en Lænestol og hulkede krampagtigt.

Fyrstinden gik hen til den unge Pige og tog blidt hendes Hænder, i hvilke hun havde begravet sit Ansigt.

»Saroltuschka, sødeste Barn, har De forelsket Dem i den Særling?«

»Aa Gud! Aa Gud! Aa Gud!«

»Fat Dem, min Skat!«

»Gid jeg var død!«

»Aa, det fortjener han ikke! Hvor kan man fatte en saadan Lidenskab for det vrantne, ubehagelige Menneske? Frisk Mod, Barn, De finder nok en anden, bedre Mand. Egenlig er det min Skyld, jeg talte i Gaar til Dem, som om der var noget at haabe; men det er ikke klogt af Dem at tage Dem den Ting saa nær. Kom og lad os gaa over i Kurhaven, Musiken begynder strax, det vil adsprede Dem.«

Men det vilde Sarolta ikke høre noget om. Hun bad Fyrstinden om Tilladelse til at gaa hjem.

»Som De vil, taabelige Barn! Gaa De hjem og græd lidt ud; vask saa Deres smukke, sorte Øjne og kom til mig igjen i Aften! Farvel!«

Sarolta tog sin Vifte og ilede bort. Denne Vifte var jo for Øjeblikket alt, hvad hun havde tilbage i Verden.

»For Guds Skyld, hvad er der dog sket?« sagde Baronessen forskrækket, da Sarolta traadte ind. »Du ser saa forstyrret ud!«

»Aa, Mama, det er forbi! Alt, alt er forbi! Han er borte, han elsker mig ikke! Aa, hvor han er falsk, hvor han er slet!«

»Men saa forklar dog! ...«

Først nu betroede den unge Pige med Taarer i Øjnene sin Moder, hvilken varm Kjærlighed der opfyldte hendes stakkels Hjærte, og hvorledes dette stakkels Hjærte nu ufejlbarlig maatte blive knust.

»Dér kan du se, Sarolta, at jeg havde Ret, da jeg tvivlede om denne Fyrstes redelige Hensigter?«

Det er en daarlig Trøst, dette »Jeg sagde det jo nok!« Som om Ulykken blev mindre, fordi en anden havde forudset den! — Saa søgte Baronessen andre beroligende Ord: Papa vilde reussere! — Aa, hvad kunde det hjælpe? — Der kunde komme andre og bedre Mænd! — Aa, der findes ingen anden i Verden!

Midt under denne Samtale gik Døren op, og Delnitzky, som saa' endnu mere forstyrret ud end Datteren før, traadte ind i Værelset, kastede sin Hat i en Krog og lod sig falde ned paa Sofaen.

For anden Gang denne Dag spurgte Baronessen: »For Guds Skyld, hvad er der sket?«

»Der er sket det, at jeg er et Kvæg, en Nar, en Skurk. Jeg hader mig selv; men jeg hader ogsaa dette forbandede grønne Bord, som ejer den djævelske Magt at gjøre én vanvittig.«

»Har du tabt? Har du tabt dine ti Coups? Men det har da ikke saa meget at sige?«

»Nej, hvis det kun var de ti Coups! Men jeg har tabt alt, hele min Kapital. De otte tusend Gylden, som jeg i tre Uger møjsommeligt har vundet, er væk i en Time.«

Baronessen udstødte et Skrig.

»Men hvor er det muligt? Havde du da alle Pengene hos dig?«

»Jeg havde taget Guldet med for at vexle det i Sedler! Spørg mig ikke, hvorledes det gik til; jeg véd det ikke selv, jeg var som besat af en Dæmon. Jeg vilde hurtigt vinde de første tabte ti ind igjen, fordoblede Indsatsen og blev da saa rasende, at jeg tilsidst kastede Tusendfranksedlerne paa Bordet. Jeg tror, at hvis jeg havde haft Krondorf i Lommen, havde jeg sat

det paa rødt, og sort havde sikkert vundet. Jeg vil bort herfra, siger jeg jer, jeg vil ikke mere se den fordømte Lastens Hule derovre!«

»Ja, ja, Papa, lad os rejse!« sagde Sarolta. »Det er meget bedre; jeg vil heller ikke mere se disse falske Mennesker eller høre noget om dem. Her er alt Bedrag, Guldet, Lykken og Hjærterne; lad os komme bort saa snart som muligt, endnu i Dag!«

Delnitzky saa' forbavset paa sin Datter. Det havde han aabenbart ikke ventet.

Men Baronessen sukkede dybt og sagde:

»Bort, endnu i Dag! I kan sagtens snakke! Men hvordan skal vi komme bort? Naar de otte tusend Gylden er tabte, hvorledes skal vi saa kunne betale Rejsen? I Dag er Ugeregningen ogsaa forfalden, og jeg har i det hele hundrede Gylden i Lommen.«

Det blev besluttet, at Delnitzky skulde anvende disse hundrede Gylden til at rejse hjem alene; dér skulde han saa skaffe Penge og sende Damerne den Sum, som var nødvendig til Hjemrejsen.

Endnu samme Aften rejste Delnitzky til Frankfurt for at kjøre med det næste Morgentog til Wien. Der blev ingen Penge tilbage i Huset; men Fru Kølner, hvem Baronessen oprigtigt havde meddelt Tingenes Tilstand, viste sig ikke alene villig til at give Kredit for det

Beløb, de skyldte, men hun forstrakte dem ogsaa med en lille Sum kontante Penge. Baronessen modtog taknemmeligt disse smaa Tjenester af den venlige Kone, men holdt fast ved, at hun vilde give hende en Diamantbroche som Sikkerhed.

Sarolta meldte sig syg og gik i Seng. Det var for pinligt for hende at gaa til Fyrstinden, at gjense Villaen, Promenaden og Salene, hvor hver Plet maatte vække Erindringer om den Skuffelse, hun havde lidt. Dertil kom den anden Skuffelse, med »Reussaden«, som hendes Moder led mest under. Sarolta vilde derfor ti Gange hellere blive hjemme og klage i Fællesskab med Moderen end gaa ud mellem fremmede Mennesker og spille den elskværdige og frejdige.

Da Fyrstinden hørte, at Krassawitza var lidende, kom hun selv hen til dem og aflagde et Sygebesøg.

»Det er da vel ikke noget alvorligt, haaber jeg?« sagde hun, da hun traadte ind i Stuen, hvor Sarolta laa. Baronessen rejste sig fra sin Stol ved Siden af Sengen og gik Fyrstinden i Møde.

»De er meget venlig, Fyrstinde. Nej, det er ikke noget betydeligt Ildebefindende; det er kun en lille Forkølelse.«

Fyrstinde Bobritzin traadte nærmere og satte sig uden Omstændigheder paa den Stol, som Baronessen lige havde forladt, og idet hun tog Saroltas Haand, sagde hun:

»De er en lille Nar! Det er virkelig ikke Umagen værdt at have Hovedpine i et Kvarter for nogen som helst Mands Skyld. De kjender vel Historien, Baronesse? Der har min Særling af en Nevø gjort ganske uforsvarligt Cour til denne Skjønhed. Jeg var selv overbevist om, at han vilde gifte sig med hende, og i Stedet for er han pludselig rejst bort. Men tro De mig, der er ikke noget tabt ved ham. Efter min Mening vilde der ikke være meget tabt ved nogen Mand i denne Verden, og Verden vilde først være godt organiseret, naar vi Kvinder kunde betragte Ægteskabet som en Biting. Men at blive syg, udgyde Taarer — den lille Nar græder allerede igjen — det er Vanvid! Hvad er det, som kigger frem der under Hovedpuden? Min Vifte! Aa, det er dog for megen Ære at vise saa ubetydelig en Gave! Jeg haaber, at jeg snart skal faa Lejlighed til at give Dem noget bedre; thi det bliver ved Aftalen, til Brylluppet sender jeg et Par Ørenringe. Men nu gjælder det om at blive hurtigt rask. Naar jeg kommer tilbage, vil jeg se Dem ganske frisk og munter. I Morgen rejser jeg nemlig til Væddeløbene i Baden-Baden. Om

ti, tolv Dage kommer jeg tilbage igjen for at ende min Kur; jeg mangler endnu at drikke femten Flasker Elisabethkildevand.«

»Om ti, tolv Dage er vi ikke mere her,« sagde Sarolta.

»Nej,« tilføjede Baronessen, »vi rejser tilbage til Østrig. Min Mand er rejst i Forvejen, jeg venter kun paa Efterretning fra ham, saa tager ogsaa vi af Sted.«

»Nej virkelig? Saa maa vi jo tage Afsked, Krassawitza! Kan De ikke komme til Paris næste Vinter? Jeg vil rigtignok ikke raade Dem til det; Paris er det daarligste Sted for fremmede at gjøre et Parti, naar man ikke har en enorm Medgift.«

»Det har Sarolta ikke. Det er heller slet ikke vor Hensigt at komme til Paris. Vi vil tilbringe Vinteren roligt paa Landet.«

»Aa, hvor jeg misunder Dem! Der gives ikke noget dejligere end et stille Liv i landlig Ensomhed! Jeg vilde give meget til, at jeg ikke havde vænnet mig til altid at have en Hob fremmede Mennesker om mig; men nu kan jeg ikke mere rive mig løs fra det brogede Liv i Paris; jeg har virkelig mere Anstrængelse end Fornøjelse af det. Paa den anden Side er Paris dog det eneste Sted, hvor det er Umagen værdt at leve; man kan sige, hvad man vil, det er Civilisationens og Intelligensens Arne-

sted! Kan De nævne mig et Sted, hvor der findes saa mange kloge Mennesker?«

Baronessen kunde ikke nævne et saadant Sted, og saa vedblev Fyrstinden:

»Og Hoffets behagelige Koterie, det gjør De Dem intet Begreb om! Kejserinde Eugenie er fortryllende! Og der er en russisk Koloni, hvor alt gaar til paa Russisk som i St. Petersborg; thi i Paris taler vore Landsmænd af Affektation dog undertiden Russisk, medens der i Petersborger Selskabet altid bliver talt Fransk. Turgeniew lever ogsaa i Paris! De kjender da Turgeniew? Gjør De ikke? Han er Forfatter — han har skrevet »En Jægers Dagbog«, og han har, efter hvad man siger, bidraget til de livegnes Emancipation, hvad der for øvrigt var en stor Ulykke for os! Jeg har i det mindste derved lidt et Tab af mindst en halv Million Rubler. De tror maaske, at det var en Lykke for Bønderne, fordi De vel har hørt Æventyret om Knuten? Der er ikke et sandt Ord i det; jeg har aldrig ladet nogen prygle, undtagen en Gang en Kammerpige; men det var min Mands Skyld, ikke fordi han gav Befaling til, at hun skulde have Prygl, tvært imod! For altsaa at komme tilbage til Turgeniew: Han har et helt Koterie af unge Forfattere omkring sig, som vil grunde en Skole — der er en vis Zola og én, som hedder Flaubert eller noget lignende; han

har været anklaget paa Grund af en usædelig Roman. Jeg har naturligvis læst Romanen af Nysgjærrighed; men den hele Skole har ingen Fremtid. Der dukker altid saadannne nye Idéer op, som heldigvis snart igjen bliver kvalte af den almindelige Fornuft ... Der er for Exempel Folk, som paastaar, at Menneskene nedstammer fra Aberne; denne nye Lære skal en Englænder have opfundet; hans Navn har jeg glemt; men Videnskabernes Akademi har allerede gjendrevet det Vanvid ... Men jeg bliver ved at tale uden at bryde mig om det stakkels Barns Hovedpine! Det er bedre, jeg gaar!«

Fyrstinden rejste sig og tog endelig Afsked. Før hun gik, skrev hun sin Pariser Adresse op paa et Visitkort, for at »Krassawitza« ikke skulde glemme at skrive til hende.

Sarolta følte sig lettet, da Fyrstinden var gaaet ud af Stuen, og denne Rejse til Baden-Baden var en sand Velgjerning for hende. I det mindste behøvede hun nu ikke før sin egen Afrejse at se Villaen igjen, det fortryllede Sted, hvorfra hendes skjønne Drøm nu var veget bort. Hun følte i det hele Utaalmodighed efter at komme helt bort fra Homburg. Naar man har oplevet en stor Smerte, er der to Alternativer: enten maa man kaste sig ud i en Hvirvel af Adspredelser, eller som det saarede Vildt skjule sig i Tykningen. For en ung Pige staar

den første Mulighed sjældent aaben, altsaa længes hun efter Ensomhed. Og Sarolta elskede sin Smerte, thi:

»Den sødeste Fryd for et sørgende Bryst
efter brændende Elskovs svundne Lyst
er Elskovs Smerter og Klager.«

TIENDE KAPITEL.

Der var gaaet en Uge siden Delnitzkys Afrejse, og endnu var der hverken kommet Penge eller noget andet Livstegn fra Østrig.

Derimod var der indtruffet en Pakke fra Paris, adresseret til Sarolta. Det var en smuk, rød Silke-Bonbonnière med det berømte Confiseurnavn Siraudin paa Laaget, og med den fulgte et Visitkort:

»*Le Prince Démétrius Bobritzine*«.

Han havde dog endnu tænkt paa hende! Men i Stedet for Hjærte, Haand og Liv bød han hende en Æske kandiserede Frugter! Trods disse bitre Tanker følte Sarolta sig dog beriget ved Gaven; hun ejede nu to Værdigjenstande, en Sandeltræs Vifte og en Silke-Æske.

De to Damer sad ved Middagsbordet og talte om det mærkelige i, at de slet ingen Efterretninger fik fra Baronen.

»I Dag er det otte Dage siden, at Papa rejste,« sagde Baronessen, og ikke en Linje, intet Telegram! Der skulde da vel ikke være tilstødt ham noget?«

»Nej, Mama, saa grusom er Skæbnen ikke. Du skal se, i Morgen kommer der et Pengebrev. En Uge er jo ikke saa lang Tid; du sagde selv for nylig, at naar man vil skaffe Penge, gaar det altid meget langsommere, end man tror.«

»Det er sandt nok, og naar man giver Penge ud, gaar det meget hurtigere! Jeg hører nogen komme op ad Trappen — det er maaske Postbudet — han kommer til vor Dør. Aa!«

Det sidste var et Skrig, som Baronessen og Sarolta udstødte paa en Gang, da Døren gik op, og Delnitzky traadte over Tærskelen.

»Er det dig, Karl!« — »Er det dig, Papa?«

»Ja, det er mig. Jeg vidste nok, at I vilde blive forbavsede.«

»Men paa denne Tid kommer der jo intet Tog! Hvor kommer du dog fra?«

»Jeg har været nogle Timer i Homburg, og nu kommer jeg fra Kursalen. Jeg har gjort mine ti Coups, og saa kunde jeg gaa hjem.«

»Men er du da bleven gal, Karl?«

»Nej, Klara, jeg er bleven fornuftig; Jeg har kun været gal én Dag, og det var for en Uge siden, da jeg i én Time satte alle mine

Penge paa Spil. Men siden den Tid er jeg igjen kommet til Besindelse og véd, hvad der er min Pligt. For at opfylde denne Pligt er jeg nu her. Allerede paa Rejsen til Østrig fik jeg Skrupler; jeg var til Mode som en Desertør maa være, naar han flygter fra Krigsskuepladsen. Da jeg saa endelig var kommet til Wien og fik fat i de Penge, som jeg maatte laane, blev det mig klart, at det var den største Karakterløshed, ja Samvittighedsløshed og tillige den største Dumhed at lade jer komme bag efter og opgive en Sag, som har staaet sin Prøve paa saa glimrende en Maade. Ja, glimrende, saa kan I ryste paa Hovedet, saa meget I vil, jeg begriber ikke, at I ikke selv kan indse det! Har Krondorfer Systemet maaske vist sig at være daarligt? Har jeg mistet min Gætteevne, naar jeg anvendte den efter Krondorfer Methoden? Nej! Men hjemme gjaldt den Regel: aldrig at risikere mere end ti Indsatser i en Séance og aldrig at fordoble Indsatsen. Saa længe jeg holdt fast ved denne Regel, gik det ogsaa, vel langsommere, men dog sikkert fremad. Det er ganske vist, at jeg i en Time pludselig bar mig ad som en uansvarlig Idiot; det vil I aldrig kunne bebrejde mig i den Grad heftigt, som jeg selv har gjort; men hvad har det Feberanfald, for at give min Opførsel et mildt Navn, at gjøre med Methodens Hensigtsmæssighed? Jeg behøver blot at gjøre

det umuligt for mig at faa et saadant Anfald af Vanvid, ved at give jer Nøglen til Kassen og aldrig at faa mere udleveret end ti Indsatser ad Gangen. I Dag, da jeg kom, gik jeg rigtig nok lige til Kursalen med alle mine Penge i Lommen; men det var noget andet. For det første var mit nylig fattede Forsæt endnu for kraftigt til, at jeg skulde kunne handle imod det, og for det andet havde jeg jo slet ikke vexlet mine østrigske Penge; jeg havde kun to Guldstykker, ti Indsatser paa fire Gylden hver, i min Portemonnaie, og dem fordoblede jeg i faa Tailler. Jeg var ligesom klarsynet og saa dejlig rolig, og nu er jeg endelig sikker paa Reussaden. Det bliver rigtignok et surt Stykke Arbejde at skulle svinge sig op fra Begyndelsen igjen; men det kan jeg have godt af til Straf for min tidligere Opførsel. Naa, det lader ikke til, at I er saa glade over min Ankomst og Udsigten til at blive Millionærer, som jeg havde ventet?«

Begge Damerne saa' virkelig nedslaaede ud. For Sarolta var Udsigten til at skulle blive paa dette forhadte Sted ubehagelig, og Baronessen havde en ubestemmelig Vision, der varslede om en truende Ruin. Var hendes Mand maaske Spiller? Det Ord havde en frygtelig Klang i hendes Øren. Hun huskede et Skuespil, som hun en Gang havde set i sin Ungdom, »Tredive Aar af en Spillers Liv«.

Hvad om Delnitzky nu var i det første Aar af en lignende Løbebane som den, Helten i hint Rædselsstykke havde gjennemgaaet? Men hun tav. Hun spurgte ikke en Gang, hvor mange Penge han havde med, og paa hvad Maade han havde skaffet sig dem, eller hvorledes de skulde rejse hjem, hvis han igjen tabte alt.

»Fortæl mig saa, om her er noget nyt? Hvordan har den Sladdertaske af en Fyrstinde det?«

»Fyrstinde Bobritzin er rejst!«

»Det er jeg rigtig glad over. Oprigtig talt syntes jeg slet ikke om, at Sarolta var hele Dagen hos hende; en Datter hører hjemme hos sin Moder. Hvem kan vide, hvilke farlige Bekjendtskaber Pigebarnet kunde have gjort hos de Russere!«

Sarolta sukkede. I Grunden havde Faderen Ret; den Omgang havde ført til en stor Sorg.

»Om nogle Dage kommer Fyrstinden tilbage, og saa lægger hun vist igjen Beslag paa mig. Det er mig meget ubehageligt, og derfor glæder jeg mig heller ikke over, at vi skal blive her; jeg længtes saa meget efter at komme bort fra Homburg.«

»Naar der ikke er andet i Vejen, er det en let Sag. Lad os rejse til Wiesbaden! Jeg har hørt, at det er et meget pænere Sted end Homburg, et meget mindre kompromitterende Opholdssted for unge Piger. Mig er det lige meget; thi dér er Spil

og *refait* det samme som her; og jeg tror, at det ogsaa vilde gjøre mig godt, ikke mere at være paa det Sted, hvor jeg har forsyndet mig — jeg vil mere have Følelsen af at begynde forfra. Til Frankfurt rejste jeg sammen med en østrigsk Oberst, som ligger i Mainz. Han kunde ikke blive kjed af at rose Wiesbaden og skjælde Homburg ud. Han tager ofte der over fra Mainz med sin Kone og Datter; de to vilde strax være en passende Omgang for jer. Naa, hvad siger I til mit Forslag?«

Sarolta syntes godt om det. Det er altid tillokkende for Ungdommen at lære en ny Del af Verden at kjende.

Baronessen havde heller ikke noget at indvende mod Flytningen. Altsaa blev Kølners Regning betalt den næste Dag, Diamantbrochen indløst, og de rejste til Wiesbaden.

»Lev vel, kjæreste Fru Kølner, det er virkelig svært for mig at tage Afsked med Dem,« sagde Baronessen, medens Kufferter og Tasker blev satte paa Vognen.

»Aa, jeg siger ikke Farvel, men paa Gjensyn,« svarede Værtinden. »Deres Hr. Gemal, som allerede én Gang er kommet tilbage til Homburg, da vi mente, han havde forladt det for evigt, kommer ogsaa nok tilbage for anden og tredje Gang. I Wiesbaden varer Spillet til den 31. Oktober; den 1. November venter jeg

Dem her igjen; min Bolig skal da gjærne staa til Deres Raadighed for en Tredjedel af Sommerprisen. De maa kun være saa god at lade mig det vide en Uge i Forvejen.«

»Konen tror, jeg er Spiller,« sagde Delnitzky, da Vognen havde sat sig i Bevægelse. »I Slutningen af Oktober har jeg vel allerede opnaaet min Reussade, og saa er der ingen af disse Huler, som ser mig mere. Naa, maaske kommer vi ogsaa til at ofre November, og nu og da i senere Aar vil jeg dog ofte gjøre en Udflugt paa fire Uger her til, for at hente mine ti Coups om Dagen — en kjøn Biindtægt, ikke sandt? De stakkels Banker, de vil alle komme til at bæve for mig!«

Han fik intet Svar. Damernes Tillid til Reussaden var forsvunden.

Da de kom til Wiesbaden, tog Familien Delnitzky ind i Hotel »de fire Aarstider«. Dog søgte og fandt de endnu samme Dag en Privatlejlighed i én af de Villaer, som laa omkring Parken. Værelserne var høje og venlige og villaagtigt møblerede; det Indtryk, man fik af deres nye Bolig, var snarere, som om man var paa Landet end ved et Badested.

Men ikke alene Boligen, hele Egnen syntes fyldt med en sundere og renere Luft. Heller ikke i selskabelig Henseende var Wiesbaden saa boulevardmæssig som Homburg.

Man saa' nok Folk fra alle Lande, men ikke saa overvejende fra Paris, og de tilstedeværende Kurgjæster var sig bevidste, at de var i Tyskland, medens enhver Tysker i Homburg syntes at være en Udlænding, der opholdt sig paa Hr. Blancs Domæne. I Stedet for italiensk Opera var der et tysk Hoftheater, i Stedet for Journalister og Kokotter fra Paris østrigske og prøjsiske Officerer med deres Koner fra Mainz; saa var der selve Byens temmelig talrige Befolkning, et indfødt Selskab, som bestod af Hof-, Militær- og Adelskredsene, den historiske Rhin i Nærheden, de herlige, bjærgrige Omgivelser, kort sagt, her bestod Verden ikke alene af *Trente-et-Quarante*, Roulette, Chevet-Soupéer og lignende. Dette var her kun Biting, medens omvendt i Homburg Træerne, de skovklædte Højdedrag, ja, selv Kurbrønden var noget underordnet. Heller ikke Kursalen i Wiesbaden havde et saa spilletempelagtigt Udseende som Homburgs; *Trente-et-Quarante-* og Roulettebordene stod ikke i pragtfulde Haller, men i salonagtigt indrettede Værelser, og det gav dem et uskyldigt Udseende af Whist- og Billardborde, som dem, man træffer paa store Landsteder, hvor de kun skal tjene til Beboernes Adspredelse.

Den anden Dag efter deres Ankomst gjorde Damerne Bekjendtskab med Delnitzkys Rejsefæller, Oberst Krefeld og hans Familie. Det

var i Parken ved Eftermiddagsmusiken. Man sad paa en Bænk og paa Stole i Nærheden af Dammen, og nogle af Krefelds Venner sluttede sig til Gruppen og lod sig forestille for Delnitzkys. Blandt andre to nassauiske Officerer, af hvilke den ene, en sex Fod høj, to og tyveaarig Løjtnant, Søn af Krigsministeren, strax paa det ivrigste begyndte at gjøre Cour til Sarolta. Frøken Krefeld var en munter, elskværdig Pige; hun syntes strax at have fattet et varmt Venskab for den jævnaldrende Landsmandinde. Det lille Selskab passiarede meget utvungent sammen; man talte Tysk, og der var hverken Tale om Spil, om Paris eller om Highlife. Dette hensatte igjen Sarolta i en hel anden Verden end den, hvis Luft hun havde indaandet i Fyrstinde Bobritzins Kredse; der kunde altsaa ogsaa gives Lykke for dem, der ikke havde giftet sig med fyrstelige russiske Millionærer. I lang Tid havde hun virkelig troet, at kun den Selskabssfære havde Krav paa Livsnydelse, at alle andre knap var berettigede til at være til, og at det var en Skam at staa udenfor et vist Koteri.

Fru og Frøken Krefeld havde i Sinde at blive tre Dage i Wiesbaden, og for disse tre Dage blev der aftalt forskjellige Spasereture og Udflugter med Familien Delnitzky — til det gamle Kapel, Jagtslottet Platte, til Dietenmühle. De

to nassauiske Løjtnanter skulde ogsaa med; den ene lovede at tage sine Søstre med, det vilde blive meget morsomt! Morsomt? Sarolta gjorde sig en Bebrejdelse i det Øjeblik, da dette Ord fløj hende gjennem Hovedet. — Kan man da more sig, naar man bærer en ulykkelig Kjærlighed i Hjærtet? Naa, behagelig blev den Udflugt i alt Fald; om tre Dage var der jo ogsaa Tid nok til igjen at føle sig ulykkelig!

Selvfølgelig vægrede Delnitzky sig ved at tage Del i de landlige Udflugter; »Arbejdet« lod ham ikke faa Tid til saadanne Fornøjelser, hvor gjærne han end vilde have været med.

Dette Arbejde gik for øvrigt ikke daarligt fra Haanden. Rigtig nok noget langsomt, fordi det ofte hændte, at der om Morgenen af Mangel paa Spillere slet ikke blev tailleret og om Eftermiddagen var saadan en Trængsel, at man knap kunde komme til at spille staaende, end sige finde en Siddeplads; paa den Maade kunde Delnitzky ikke arbejde saa meget og saa hyppigt, som han med sin Flid kunde have ønsket.

Nu havde de været der i fjorten Dage, og endnu havde det ikke været muligt for ham at forhøje Indsatsen. De fatale Udgifter til Husholdningen gjorde igjen Skaar i Vindingen; han havde ogsaa allerede tabt — to Gange efter hinanden ti Coups — det havde taget hele tre Dage at gjenoprette disse Tab! Alt

det var rigtig nok ikke opmuntrende; thi saaledes var det jo ogsaa gaaet paa Krondorf, kun med den Forskjel, at han dér paa én Dag kunde vinde, hvad han her brugte en Uge til. Det gjaldt kun om at have Taalmodighed, en sand Engletaalmodighed, og han vilde naa det samme Maal. Og at man ikke behøvede at være bange for, at han skulde gjøre Dumheder, det havde han da bevist i de fjorten Dage, i hvilke han ikke var veget fra Krondorfer Systemet — undtagen for saa vidt som, at han markerede Spillet; — men det var nødvendigt ved den langsomme Tailleren, — og at han ofte spillede *tiers-et-tout*, noget, som han paa Krondorf ikke kjendte, men som han her havde lært at anse for meget nyttigt. Denne Spillemaade bestaar i, at man to Gange efter hinanden sætter imod Farven, anden Gang med dobbelt Indsats: paa denne Maade vinder man, saa længe Spillet bevæger sig i Intermittencer og *coups de deux*, og ikke sjældent forekom der hele Tailler uden det fjendtlige *coups de trois;* Delnitzky havde ofte med *tiers-et-tout* vundet sine ti, tolv Coups.

»Men Papa,« vovede Sarolta at indvende, »paa Krondorf spillede du aldrig saaledes, og du skulde for Principets Skyld heller ikke gjøre det her . . .«

»Det er kun et Fremskridt, som jeg har gjort; man maa vide at afpasse sine Principer efter sine Erfaringer.«

»Men hvis Systemet var saa godt, saa kunde jo alle Mennesker spille efter det.«

»Men jeg spiller ikke altid efter det; jeg gjør det kun, naar jeg har en Anelse om, at nu vil der komme *tiers-et-tout*! Det er ligesom paa Krondorf en indre Stemme, jeg følger; kun med den Forskjel, at den i Stedet for Gevinsten for en enkelt Indsats sikrer mig at vinde paa en hel Række Indsatser. Du ryster paa Hovedet?«

»Ja, jeg synes ikke om, at du er kommet bort fra Krondorfer Systemet; jeg tror altid, at du ikke kan spille her som hjemme.«

»Naar jeg blot reusserer; det er jo Hovedsagen, og derom nærer jeg ingen Tvivl! Men det gaar langsomt. Der hører som sagt Taalmodighed til, engleagtig Taalmodighed! Jeg indser ogsaa allerede, at vi maa til Homburg igjen og endnu ofre en Vinter dér . . . Men hvad har en Vinter at sige? For jer bliver der heller ikke kjedeligere dér end paa Krondorf; og for mig . . . for mig er det besværlige Spil rigtignok en Kval; men der er Mennesker til, som maa gjennemgaa endnu større Besværligheder for at erhverve en Formue til deres Familie.«

ELLEVTE KAPITEL.

Opholdet i Wiesbaden havde efter faa Ugers Forløb, om end ikke helt udslettet Bobritzin-Perioden af Saroltas Erindring, saa dog begravet den under en Askehob. Sarolta selv var forbavset over det; thi fra sin Romanlæsning havde hun faaet det Indtryk, at naar Hjærtet en Gang var ramt, saa gjaldt det for hele Livet. Men Virkeligheden afviger fra Romaner. Der forekommer rigtignok ogsaa i Virkeligheden Folk, som kun har elsket én Gang; fordi Virkeligheden netop er det Omraade, paa hvilket alt, ogsaa det usandsynligste, sker; men det er lige saa lidt en Regel som den poetiske Produktions andre Rekvisiter, for Exempel: straffede Laster, triumferende Dyd, opnaaede Maal, løste Knuder og lignende »poetisk retfærdige«, tilfredsstillende og afsluttende Momenter, som man kan tænke sig.

Sarolta var bleven hensat i en saa forskjellig Sfære, at hendes Bestræbelser havde faaet helt nye Maal. Det var hende rigtignok ikke bevidst; thi Reflektion, kritisk Selverkjendelse og en klar Livopfattelse er Ting, som kun sjældent findes hos nittenaarige Piger. Disse unge Væsener aander, tænker, elsker og vender sig haabefuldt hen imod Lykkens Sol med den samme negative Naivetet, med hvilken Blomsterne aander, blomstrer og vender sig op imod Dagens Stjærne.

Sarolta nød Landturene, glædede sig ved den søde Mizzi Krefelds Venskab, tog med Fornøjelse og ikke uden Interesse imod den nassauiske Løjtnants Hyldest og havde nu den Overbevisning, at hun for at tilfredsstille sit Livs højeste Ønsker ikke behøvede andet end en sorgløs Existens i den smukke Natur og i Selskab med nogle elskværdige Mennesker. Denne Fase: »En Hytte og hans Hjærte« eller »Fordringsløs glad Huslighed« følger ikke sjældent efter en ødelagt Drøm om Glans og Storhed. Sarolta var strax gaaet ind paa at bosætte sig med Løjtnanten i en lille Villa ved Rhinen og at give Afkald paa al Verdens Forfængelighed. Ikke fordi hun var forelsket i Hr. von Rhaden; nej, det, som vilde have behaget hende ved et saadant Giftermaal, var netop, at hun saa gav Afkald paa alle russiske Fyrster og paa alle Millioner, et Offer, som i

hendes egne Øjne vilde have prydet hende med en Dydsglorie. Hun havde aldeles opgivet Haabet om den berømte »Reussade«; Papa var bleven en hel anden; Krondorfer Spillemaaden var glemt; eller skulde den være uudførlig ved det virkelige grønne Bord? Med ét Ord, hun var i sit inderste Hjærte overbevist om, at den Illusion aldrig vilde blive til Virkelighed.

Delnitzky kom virkelig heller ikke af Stedet; hvad han vandt den ene Dag, tabte han den næste, og selv om der kom et Overskud af Vinding, saa gik det lige saa hurtigt med til de huslige Udgifter, hvad der i Særdeleshed bragte Baronen til at tabe Fatningen.

»De er min Ødelæggelse, disse Penge, som vi skal bruge til at leve for; naar jeg maa give noget ud af min Gevinst, saa demoraliserer det mig. Det var min Fejl, at jeg ikke laante en tilstrækkelig stor Sum, saa jeg kunde skille Spillekassen fra Husets Kasse. Er det i alt Fald ikke muligt at indskrænke Udgifterne? Og alle de Landture og Sammenskudsfester! Jeg fortryder virkelig, at jeg forestillede jer for disse Krefelds; det fører til alle Slags unødvendige Udgifter. Vi er her jo dog ikke for vor Fornøjelses og for Selskabelighedens Skyld ... Naar jeg en Gang har reusseret, saa bliver der mere end nok af Fornøjelser, og nu skulde

vi slet ikke have andet for Øje end det Maal, jeg har sat mig.«

»Men hvis dette Maal ikke skulde blive naaet, Papa,« svarede Sarolta, »saa er det jo dog godt, at vi har forskjønnet Vejen lidt for os. Du maa ikke fortryde de Penge, du har givet ud. Det er desuden de eneste, som vi i Virkeligheden har vundet, og som ikke mere kan spilles bort, hvorimod Hovedkassen . . .«

»Gjør mig ikke vred, Sarolta! Du véd, at naar man ytrer en Tvivl om den Sag, saa virker det demoraliserende paa mig, og netop du, som har været med til Experimentet paa Krondorf, du skulde være den sidste —«

»Du spiller jo ikke mere som paa Krondorf, Papa! Med dine *tiers-et-tout* og *coups-de-deux*, og hvad det alt er for noget, har du allerede stor Lighed med alle de Spillere, som færdes her, og af hvem endnu ingen er bleven rig.«

»Du har foresat dig at sige mig Ubehageheder; hvis jeg taber i Dag, er det din Skyld! Farvel!«

»Papa, du maa ikke være vred!«

»Lad mig være! Du er et utaknemmeligt Barn; du kalder din Fader en Spiller som de andre. Du vil vel ogsaa beskylde mig for Lidenskab og Last, fordi jeg hele Dagen piner

mig selv som en Negerslave, medens I gjør Rhinture eller som i Dag gaar paa Bal.«

»Aa, Papa, hvis du vidste, hvor barnagtigt jeg glæder mig til det Bal, saa vilde du unde mig det!«

Den Fest, som Sarolta glædede sig saa meget til, var ikke ét af de offentlige Onsdagsballer i den store Sal, men én af de saakaldte »*reunions dansantes*«, som blev holdte i de Saloner, der ellers var lukkede, og til hvilke man skulde have Billet. Til disse Reunioner kom kun den indenlandske Adel og Eliten af de fremmede.

Sarolta morede sig, som hun havde ventet, ligefrem barnagtigt! I hendes Fornøjelse var der dog intet af den berusende Lykke, hun havde følt paa Galleriet i Balsalen i Homburg; hun følte en munter, uskyldig, lidenskabsløs Glæde over Dansen, over de livlige Samtaler, den muntre Musik og den Hyldest, der vistes hende. Næsten alle de unge Herrer lod sig forestille for hende; der meldte sig til hver Dans tre eller fire Kavalerer; ved Cotillonen var der en formelig Belejring, til alle Turene blev hun engageret først, kort sagt, hun havde den Bevidsthed, der gjør en ung Pige saa salig, Bevidstheden om, at hun var Ballets Dronning.

Den smukke Fest varede ikke længe. Klokken ét brød de alle op. Ved Afskeden

blev der for den næste Søndag aftalt en fælles Udflugt til Biebrich, og Hr. von Rhaden, som hjalp Damerne i Vognen, trykkede ømt Saroltas Haand.

»Aa, Mama, hvor det var et dejligt, dejligt Bal!« sagde den unge Pige, idet hun lænede sig tilbage i Vognpuderne og begravede sit Ansigt i Kotillonsbuketterne.

Nogle Minuter efter holdt Vognen udenfor Villaen.

»Der er endnu Lys i Dagligstuen,» bemærkede Baronessen. »Gud véd, om Papa venter paa os?«

Da de traadte ind i Værelset, kom Delnitzky dem virkelig i Møde. Man kunde se paa hans blege, forstyrrede Ansigt, at der var sket en Ulykke. Og hvilken Ulykke er det vel, der kan tilstøde en Spiller?

»Tabt?« udbrød Baronessen, idet hun i det ene Ord indbefattede den Frygt, der jo laa saa nær.

»Ja, tabt, alt er tabt, alt lige til den sidste Hvid? Og hvem er Skyld i det? I med eders fordømte Fornøjelsessyge, med eders Udflugter og Baller — aa, de dumme Kvindfolk, de bringer altid Ulykke over ens Hus!«

Han slog i Bordet med knyttet Næve.

»Men kjære Karl, fat dig dog og vær retfærdig! Alle Udgifterne til Ballet beløber sig

ikke en Gang til ti Gylden, Vognen, Handskerne o. s. v. . . . Jeg kan ikke begribe det, vore Penge er jo lukkede inde, og jeg har Skrivebordsnøglen i Lommen.«

»Skrivebordet er brudt op,« sagde Sarolta, som gik hen imod det Hjørne, hvor Skabet stod; dette var aabent.

»For Guds Skyld!« udbrød Baronessen, »Tyve og Røvere! Ja, du har Ret, Karl, vi skulde ikke have ladet Huset staa tomt! Aa Gud, aa Gud, hvad skal vi nu gjøre? . . . Vi maa melde det til Politiet . . .«

»Du tager fejl; Pengene er ikke stjaalne; jeg har taget dem. Da jeg havde tabt mine ti Indsatser, kom jeg hjem for at hente ti til; men mine Finansministre var paa Bal. Jeg maatte bryde Skrivebordet op, og kunde jeg saa lade de øvrige Penge ligge i det uaflaasede Rum? Jeg tog ogsaa dem med mig og —«

»For at beskytte os imod mulige Tyve,« sagde Sarolta bittert, »har du selv røvet dem og spillet dem bort, og saa vil du gjøre os Bebrejdelser, Papa?«

»Hvor tør du vove at tale saaledes til mig?«

Men Sarolta lod sig ikke forbløffe. »Er det »*tiers-et-tout*« eller »*série*« eller et helt nyt System, som du har ruineret os med? . . . Aa, Papa, du er betaget af Lidenskaben, af den

onde Lidenskab, og der er intet, intet mere at haabe!«

»Det manglede bare; min egen Datter insulterer mig, og til al den Smerte, jeg maa lide under, føjer hun den bitterste af alle: den, som voldes ved barnlig Utaknemmelighed!«

Sarolta forstummede.

Først nu var Baronessen kommet til sig selv efter sin Skræk. »Hvad skal vi gjøre?« spurgte hun.

»Hvad vi skal gjøre? Rejse hjem og for evigt sige Farvel til det afskyelige Spil! Virkeligheden er dog noget ganske andet; og man bliver selv til et ganske andet Menneske ... Kort sagt, det gaar ikke, og det kan ikke gaa, jeg opgiver det!«

»Rejse hjem? Det er jeg enig med dig i; men hvor skal vi faa Penge fra til det?«

De tre blev oppe og raadslog i flere Timer. Der blev vexlet endnu flere bitre Ord, stillet Forslag, som igjen blev forkastede; der blev grædt og klaget og sluttet Fred og endelig gik man forsonet og nogenlunde beroliget i Seng.

Følgende var blevet bestemt. Man skulde skrive til Norrestan og bede om et Laan paa fem hundrede Gylden. Det Løfte, han havde givet ved Afskeden, kunde dog ikke være gjort hen i Vejret! Naar man saa fik de Penge,

kunde man rolig rejse hjem. Indtil de kom, kunde man leve paa Kredit, og den berømte Diamantbroche kunde igjen pantsættes. Hvis Norrestan imidlertid ikke skulde sende noget — det hænder jo meget ofte, at Venner, saa snart man forlanger en pekuniær Tjeneste af dem, gaar op i Røg — ja, saa maatte man endnu vente i tre Uger, indtil man fik den næste Forpagtningsafgift, som Forvalteren paa Krondorf skulde udrede; og med den kunde jo ogsaa Tilbagerejsen bestrides.

»Jeg glæder mig ordenlig til den Tid, jeg skal tilbringe her uden at være nødt til at spille,« sagde Delnitzky til sidst. »Jeg vil tage med paa eders Landture og nyde den skjønne Natur. Tror I ikke, at jeg hellere vilde sejle en Tur paa Rhinen end sidde i den trykkende Luft i Spillesalen og markere Kort og pine mig med at gjenvinde et Par Gylden, som jeg har tabt? Nu vil jeg aande lettere og først føle mig som Menneske; der er ingen Ting, der er min Natur saa meget imod som Spil; jeg kan ikke forstaa de Mennesker, som uden at være nødte til det, tilbringer deres Dage med den kjedelige, oprivende Beskæftigelse og ikke kan skille sig fra Spillebordet. God Nat, Børn! Det var galt af mig at fare saaledes op imod jer for Ballets Skyld; men naar man lige har tabt, bliver man til et vildt Dyr; jeg

forsikrer jer, det infame Tøjeri var i Stand til at ødelægge min Karakter!«

»Det var ogsaa urigtigt af mig at tale saa respektstridigt, kjære Papa,« sagde Sarolta. »Men skjønt jeg véd, at intet ligger dig fjærnere end Spillelasten, saa . . .«

»Saa kan du dog ikke føle Agtelse for mig i det Øjeblik, da jeg har baaret mig ad, som de mest lastefulde Spillere gjør; det kan jeg godt forstaa. Derfor er det en sand Velsignelse, at vi nu har besluttet helt at opgive Sagen; den havde vel til sidst ødelagt Familiefreden for os, og den er mere værd end alle Bankers Millioner!«

Den følgende Dag blev begge Brevene — det til Norrestan og det til Forvalteren — skrevne, og Baronesse Klara begav sig paa den temmelig tunge Gang til Juvelereren. Lige saa let som det er at træde ind i en Butik og spørge om Prisen paa de fremlagte Varer, lige saa pinligt er det selv at tage en Ting frem og tilbyde Kjøbmanden den. Denne paatager sig da strax den foragtelige Mine, som han bruger for at byde den mindst mulige Pris for Tingen, og uvilkaarligt henfører da den falbydende denne Ringeagt paa sig selv.

Baronessen maatte gaa ned ad hele Kolonnaden og ind i fem eller sex Juvelerbutiker, før hun fandt en tjenstagtig Mand, som var tilbøjelig

til at laane hende noget paa hendes Diamantbroche. Han talte ti dobbelte Frederiksdorer op til hende, hvilket Beløb om senest fire Uger skulde tilbagebetales med tre hundrede Gylden, hvis Pantet ikke skulde forfalde. Baronessen bragte Pengene hjem med lettet Hjærte; nu kunde man da rolig vente paa, at Rejsepengene skulde komme.

Man foretog den bestemte Udflugt, men i det sidste Øjeblik vægrede Delnitzky sig dog ved at tage Del i den. Han var altfor angreben fra den foregaaende Dag, forklarede han sin Kone, han havde ondt i Hovedet; han vilde kun forstyrre Glæden for de andre!

»Men hvad vil du da gjøre ganske alene her hjemme?«

»Jeg gaar maaske lidt over og ser paa Spillet.«

»Jeg troede, at det hele Væsen der ovre var blevet dig forhadt?«

»Ja, men nu, da jeg ikke selv behøver at være med, vil hele Komedien kun more mig; man ser nogle ganske mærkværdige Typer der.«

»Saa giver du dig til at spille igjen,« sagde Baronessen mistroisk.

»Det skal jeg nok tage mig i Agt for; du kan for Resten selv tage alle Pengene i Lommen, saa behøver du ikke at være bange.«

Der var gaaet flere Dage. Delnitzky havde ikke senere spillet; men han opholdt sig næsten hele Dagen i Salene. Han talte nu ogsaa i en anden Tone, han brugte ikke mere Ukvemsord over det grønne Bords Rænker, laante ikke mere sin Vens Udtryk, at have løsrevet sig fra »Dæmonen«, og naar hans Kone og Datter sagde noget i den Retning, svarede han ikke.

Den sjette Dag kom der Efterretning fra Wien. Norrestans juridiske Konsulent, til hvem Brevet var blevet adresseret, skrev, at hans Klient for Øjeblikket rejste omkring i Amerika og hidtil ikke havde givet nøjagtig Underretning om sit Opholdssted. Saa snart der kom Efterrretning herom, skulde Delnitzkys Brev strax blive besørget.

Det var en Skuffelse; nu var der ingen Udsigt til at kunne rejse før om tre Uger, hvis Forvalteren da sendte den bestemte Sum; det var ikke en Gang sikkert, thi det hændte ofte, at Forpagterne var i Restance.

»Giv mig en dobbelt Frederiksdor, Klara, den ene mere eller mindre kan hverken gjøre os rigere eller fattigere, og du skal se, jeg vinder. Jeg venter ikke mere nogen Reussade; men hvis jeg hver Dag bringer et Par Coups hjem, saa kan vi dog bestride Udgifterne, til Rejsepengene kommer, eller vi kan snart faa Rejsepengene samlet sammen, og saa rejser vi

endnu tidligere — jeg kan forsikre dig, jeg længes kun efter at komme bort herfra.«

Baronesse Klara gav ham Guldstykket. Hun syntes, at det var en fornuftig Idé, og under den truende Forlegenhed var det hende kjært igjen at have noget at haabe.

Og dette Haab bedrog hende ikke. Delnitzky vandt igjen ti, tolv Coups om Dagen. Da efter tre Ugers Forløb Pengene fra Forvalteren kom, var der saa mange vundne Penge i Huset, at det efter Delnitzkys Mening vilde være Synd at rejse bort, og Damerne var enige med ham.

»Nu er jeg først kommet i den rigtige Gænge,« sagde Baronen; »nu har jeg igjen optaget Krondorfer Methoden. Da jeg egentlig kun har spillet saadan i Forbigaaende, fordi jeg havde til Hensigt at rejse med det første, saa har jeg undgaaet Kortmarkering, *tiers et tout* og lignende Systemspil, kun sat efter Inspiration og været fornøjet med ganske smaa Gevinster; jeg har ikke jaget efter at vinde det tabte ind igjen og er saaledes uden selv at vide det bragt tilbage til mit normale System. Nu har jeg igjen Krondorfer Hemmeligheden fuldstændig i min Magt. Ja, vi skal naturligvis rejse, men ikke til Østrig; nej, siden Saisonen er forbi her, vil vi rejse lige til Homburg. Lad os telegrafere til Fru Kølner og bestille Værelser.

Hvis min Inspiration skulde forlade mig, saa beholder vi den Sum, vi har faaet, i Reserve, og vi kan altid rejse hjem; det er en beroligende Bevidsthed. Desuden maa vi indløse Brochen; jeg har alligevel en tilstrækkelig Kapital tilbage — Omstændighederne ere saa gunstige som muligt. Naar jeg kommer til Homburg, vil jeg være til Mode, som om jeg begyndte forfra. Vi vil ogsaa igjen anskaffe en Noterbog, og du, Sarolta, kan beregne, hvor længe vi behøver for at naa Maalet — lad os sige — med sex Coups om Dagen.«

TOLVTE KAPITEL.

Kølners Bolig gjorde et meget behageligt Indtryk som Vinterkvarter. Naar man er paa et Badested om Sommeren, ønsker man Udsigt til Promenaden og den luftige Bygningsmaade, som er egen for elegante Villaer; om Vinteren, som sagt, var disse med tykke Tæpper og Gardiner forsynede smaa Værelser med Udsigt til Gaden ganske hyggelige.

Sarolta glædede sig til Opholdet; det var i alt Fald behageligere end at være paa Krondorf i Snevejr. Troen paa Reussaden var nogenlunde kommet tilbage, og desuden, hvem kan vide, hvilke interessante Begivenheder man kan opleve?

Det blev virkelig heller ikke noget kjedeligt Liv; Lejebibliotheket i Boghandelen ved Siden af og det lejede Klaver ydede en meget behagelig Sysselsættelse hjemme; desuden bestod Adspredelserne i en daglig Spaseretur i de

menneskefyldte Sale, en Times Tid tilbragt ved Bordet i Læsesalen, et Besøg ved Kurkoncerten, som nu ikke blev afholdt i det fri, men i Balsalen; men hvad der især morede hende: de overværede to Gange om Ugen en fransk Theatertrups Forestillinger. Enhver saadan Forestilling var en Fest for Sarolta; allerede Synet af Theaterplakaten, som blev slaaet op paa Muren lige over for hendes Vinduer, opfyldte hende med Glæde; hun læste den ved Hjælp af en Kikkert og glædede sig, naar Stykkernes og Skuespillernes Navne gav Løfte om, at man vilde komme til at more sig. Der blev afvexlende givet store Skuespil og tre Smaastykker, og Repertoiret var meget alsidigt: »*Le verre d'eau*«, »*Doigts de fée*«, »*Les lionnes pauvres*«, »*Calomnie*«, »*Diane de Lys*«, »*Vie de Bohême*«, og de lystigste Farcer af Labiche, disse den komiske Muses naragtige Udskejelser, pyntede med Coupletter og moderate Cancanspjæt; det blev alt fortræffeligt spillet; for der findes sjældent daarlige franske Skuespillere.

Delnitzkys havde ingen Bekjendtskaber gjort; de søgte heller ingen; thi om Vinteren er Selskabet i Homburg ikke meget attraaværdigt. Om Sommeren kommer der undertiden virkelig fornemme fremmede og tilbringer et Par Uger der, Folk, som utvivlsomt har en Stilling i den fine Verden; men om Vinteren kommer der kun

deklasserede Mennesker og Folk, for hvem Spillet er bleven et Kald, en Lidenskab eller en Illusion. Man ser da ogsaa nogle Typer som dem, Dramatikere og Malere fremstille, naar de moraliserer over Spillernes Nedværdigelse — virkelig forfaldne, demoraliserede, beklagelsesværdige Existenser.

Delnitzkys var ikke særlig skarpe Iagttagere; dog havde nogle af de mærkværdigste Personligheder været dem paafaldende, og de havde givet dem Øgenavne. Der var Hr. »*Coup de deux*«, der blev saaledes kaldet efter sin Spillemaade og ogsaa efter sin Figur, som var saa kort og bred som et *coup de deux;* der var »Zvibelfuglen«, et kjønt lille Fruentimmer med et Fugleansigt; den »smukke Spanier«, »*la beauté passée*«, »Manden, der løb i Blinde« og mange andre.

Fru Kølner kunde fortælle Historier om hver enkelt af alle disse Mennesker. Baronessen havde nu som før megen Fornøjelse af at omgaas sin Værtinde. Den Sympathi, som hun fra først havde følt for denne Kone, blev efterhaanden til Venskab. En gammel Fordom, som Familien Delnitzky en Gang havde næret mod alle Jøder, blev fuldstændig udryddet ved Omgangen med Fru Kølner; Jævnhed, Godhed, Forstand, Hæderlighed var de Egenskaber, med hvilke hun glimrede. Maaske vilde

hun ogsaa have været munter, hvis hun ikke var bleven ramt af af haardt Slag af Skæbnen, som havde fyldt hendes Hjærte med en uudslettelig Sorg, Sorgen over et Yndlingsbarn, som hun havde mistet, en sextenaarig, brystsyg Dreng, som den bekymrede Moder havde bragt til Italien og havde maattet begrave dér. Hun fortalte ofte Baronessen om sin Benjamin, hvor elskværdig og begavet han havde været, hvor bedrøvet han havde været over at tage Afsked med Livet, og Baronessen lyttede deltagende til hendes Ord; alle Fortællinger, til hvilke en stor Smærte akkompagnerer *en sourdine* virker paa Hjærtet med et eget elegisk Trylleri, ligesom en blid Melodi i Moll virker paa Øret.

Men Fru Kølner talte kun om sine egne Anliggender, saa længe de andres Spørgsmaal opmuntrede dertil, ellers begyndte hun altid at tale om andre Ting; især fortalte hun gjærne forskjellige Historier om Spillesalenes Habitués, naar Baronessen ønskede Oplysninger om dem.

»*La beauté passée*? Ja, jeg kan tænke mig, hvem De mener. Hun gaar med en selvlavet Hue, som er pyntet med smalle Baand, et elendigt Tørklæde om Skuldrene og en gjennemsigtig, slæbende sort Gazekjole ovenpaa et kort Skjørt af tvivlsom Hvidhed, ikke sandt? Naa, ja, det er Grevinde Vallé, og hun har en Gang

været den smukkeste Dame i Frankrig og én af de rigeste tillige. Skjønhed og Rigdom er borte; af Skjønheden kan man rigtignok endnu se Spor; thi man kan ikke tænke sig finere og mere regelmæssigt skaarne Træk. Der er ædelt Blod i hendes Aarer; hendes Moder var en Montmorency, som under Rædselsherredømmet for at redde sig giftede sig med en uadelig; hun selv blev gift med Grev Vallé, som jagede hende ud af sit Hus, da han havde overrasket hende sammen med en Prins af Familien Orleans. Saa hengav hun sig til et letsindigt Levned. Da hendes Skjønhed var borte, vendte alle hende Ryggen; saa begyndte hun at spille; hun tabte, og det er nu gaaet saaledes tilbage for hende, at hun for at friste Livet maa spille for andre, det vil sige holde Pladserne ved Spillebordet for andre.

»Og den »gamle Marquise«? Den gamle Dame, som De har kaldt saaledes, ser ikke alene ud som en Marquise, hun er det ogsaa. Men hun har aflagt Titel og Navn, fordi dette Navn gjennem en Kriminalhistorie har faaet en frygtelig Berømthed. Den stakkels gamle Dame er nemlig Morderen Boccarmés Moder! De kan nok huske, at De har læst om denne Kriminalproces, ikke sandt? For at faa sin Svogers Penge, dræbte denne Boccarmé ham med Nikotin, som han med Magt gav ham ind, og hans

Kone, Offerets Søster, hjalp ham. Hun blev dog frikjendt, fordi Konen jo efter Lovene skylder sin Mand Lydighed. Og, hun blev ikke alene frikjendt; men en Spanier, som var til Stede ved Forhandlingerne, forelskede sig i den smukke anklagede, og han giftede sig ogsaa senere med den dømtes Enke.«

»Det er vel ikke den samme Spanier, som jeg har døbt »Røverhøvdingen?«

»Nej, De mener vist den spanske Grev Gomez, som ser saa vild og mørk ud? Det er en fortvivlet Spiller. Han spiller nemlig, som mange andre drikker, for at bedøve sin Smerte. Man fortæller, at han har elsket to Væsener over alt i Verden, en yngre Broder og en meget højstaaende Dame, som skjænkede ham sin Gunst. En Dag, da han uventet trængte ind i den elskedes Boudoir, saa' han en ung Mand for hendes Fod; han sad paa en Pude og lod sit Hoved hvile i den unge Dames Skjød, medens hendes Haand legede med hans Lokker. Da den bedragne Elsker traadte ind, udstødte Damen et Skrig, og den unge Mand sprang op, dog inden han havde vendt sig om, faldt han, truffet af den andens Revolverkugle, død til Jorden. Det viste sig, at han var Morderens Broder.«

»Disse Historier lyder jo som Rædsels-romaner!«

»Min kjære Baronesse, næsten alle de Mennesker, som bliver kastede i Land her, har én eller anden af Livets Storme bag sig; eller selv om deres Liv er gaaet glat, saa begynder Uvejret her. Formuen tabes; den, der i Gaar var rig, staar i Dag paa Ødelæggelsens Rand, han har aldrig kjendt til at arbejde og er ogsaa ved Spillet bleven uduelig til ethvert Arbejde, og saa begynder der et Liv, som skifter med Fortvivlelse og Haab, med at gjøre Gjæld og bygge Luftkasteller; der udvikler sig fixe Ideer, og de Mennesker, som en Gang var de klogeste, bliver dumme, de, som var de bedste, bliver haarde. Ser De, den stakkels Djævel, som De har givet Øgenavnet »Manden, der løber i Blinde«, var en Gang filosofisk Forfatter, og til hvilken Overtro er han nu ikke sunken! Véd De, hvorfor han saaledes farer gjennem Salene med lukkede Øjne? Han faar pludselig den Idé, at Nummeret paa den næste Droschke, som kjører forbi Kursalen, skal vinde, og saa styrter han ud; men hvis han nu saa' en gammel Kone, vilde Trolddommen være løst; thi Synet af et rynket Kvindeansigt bringer ham altid Ulykke; for altsaa ikke at være udsat for en saadan Fare, lukker han simpelthen Øjnene. Folk kjender ham allerede og gaar af Vejen for ham, naar han saaledes styrter af Sted i Blinde. Overtroen spiller i det hele en stor Rolle ved det grønne

Bord. Tegn og Undere, Klarsyn, Borddans og hvad véd jeg for sorte Kunster, alle disse Ting er af største Vigtighed for Spillerne. Hos Grevinde Kiselew lader De hele Dagen Bordene danse, i lang Tid lod de endogsaa et lille Bord bringe over i Spillesalen og satte paa de Numre og Farver, som Bankeaanden angav. En Gang viste der sig ogsaa en spinkel Yngling i Salen; han saa' ud som en Pige; han var hensunken i en magnetisk Søvn og blev ført af to Venner. Det var den bekjendte Clairvoyant Felix. Men hans Ledsageres sejrssikre Miner blev snart forvandlede til betuttede, da den sovende ikke gættede bedre end de vaagne, og Trekløveret rejste samme Dag. Der flyttede en Gang en Englænderinde ind hos mig; hun ejede et underligt Orakel. Da hun kom, bar hun forsigtigt en Pakke i Armen; hun brød sig ikke om sit øvrige Rejsetøj, spurgte ikke, hvor man havde sat hendes Kuffert og Tasker, men passede kun omhyggeligt paa denne Pakke. »Det er aabenbart et Juvelskrin,« tænkte jeg. Men nu blev Indpakningen taget af, og hvad kom der frem? Et lukket Glas fyldt med Papirstumper og Fluekadavere. Det blev stillet i Vindueskarmen. En Time efter lod min nye Lejerinde Frisøren komme; men i Stedet for at sætte sig foran Toiletspejlet, medens hun blev friseret, satte hun sig foran

Glasset og betragtede det med uafbrudt Opmærksomhed. Pludselig udstødte hun et Skrig — en stor Korsedderkop, som boede i Glasset, krøb op ad den gjennemsigtige Væg med en Papirstrimmel mellem Benene. Min Englænderinde sprang op, lukkede op for Glasset og betragtede det Papir, som Edderkoppen havde rørt ved, og paa hvilket der stod et Nummer. Dette Nummer blev da besat ved Rouletten. Det mærkværdigste ved Historien er, at disse Edderkoppenumre meget hyppigt vandt. Mange Mennesker spillede paa samme Nummer som den heldige Englænderinde, og da man havde faaet at vide, hvorfra Gevinsterne egentlig skrev sig, kom der fra mange Sider Gaver til den ottebenede Pythia — Fluefilet og Myggepurée; men Følgerne af denne Hyldest var Overfodring og en gastrisk Feber, for hvilken det feterede Orakel bukkede under. En anden Edderkop blev lukket inde i Glasset; men de Numre, som den hentede frem, vandt ikke; man prøvede med en tredje, en fjerde; men det var forgjæves; Englænderinden tabte, og nu blev hun selv til en Edderkop, hun fangede nemlig en rig Lord i sine Garn og efterstræbte ham saaledes, at han, som han sagde, for blive fri for hendes Efterstræbelser, giftede sig med hende. Senere har denne Lord — jeg véd ikke, om

der igjen var en Edderkop i Huset eller ikke — spillet hele sin Formue bort!«

»Men, kjære Fru Kølner, hvorfor fortæller De mig altid om Folk, som taber, men aldrig om —«

»Men aldrig om Folk, der vinder en Formue? De er saa sjældne, mellem ti tusende findes der maaske én. Hver enkelt af de ti tusende haaber at være denne ene; det gjælder især om Vintergjæsterne; thi det er ikke Folk, som spiller for deres Fornøjelse; de er ikke fattede paa at tabe en Sum, som de vover *en passant;* det er mest Folk, som gjør Regning paa en sikker Gevinst. Sandsynligvis hører Deres Hr. Gemal ogsaa til denne Art?«

»Ja, det er ganske rigtigt; min Mand holder slet ikke meget af at spille; men han ejer en mærkværdig Gætteevne, og vi har Grund til at haabe, at han kan blive den ene af de ti tusende.«

»Har han allerede naaet et Resultat?«

»Hidtil har det skadet ham, at han flere Gange er afveget fra sin egentlige Methode; men nu er han i Skuddet. I de fjorten Dage, vi har været været her, har han ikke en eneste Gang tabt. Han forstaar at vinde, ligesom Hr. Garzia. A propos, hvad er der blevet af ham?«

»Aa, véd De ikke det? En Aften begyndte han at tabe. Skjønt Klokken allerede var elleve,

lod Chefen af Hensyn til den store Spiller taillere videre og tillod ham ogsaa at gjøre saa store Indsatser, som han vilde. Spillet varede til om Morgenen, og Garzia havde tabt syv Millioner — alt, hvad han tidligere havde vundet.«

TRETTENDE KAPITEL.

Vinteren gik, og Delnitzky reusserede ikke. Han vandt og tabte, tabte og vandt stadig paa ny, faldt ud af sin Methode, gjenoptog den igjen for atter at falde ud af den, greb saa til alle Slags Systemer, opgav det ene efter det andet med den bestemte Erklæring, at det i det hele taget var det største Vanvid at ville finde et System, og tilbragte derpaa alligevel hele Nætter med at studere de Kort, paa hvilke han havde markeret Spillets Gang. Denne Modløshed veg saa for dristige Forhaabninger, disse igjen for Tilbagefald, under hvilke han renoncerede eller tænkte paa Strikke og Pistoler; men snart efter fulgte igjen fuld Trøst, naar han havde gjort et heldigt Coup, og saaledes gik det stadig videre. Han naaede aldrig helt at løsrive sig. Tværtimod, Spillet var i saa høj Grad blevet ham en Nødvendighed, at han nu

tilbragte hele Dagen i Salene. Meget ofte ventede de hjemme forgjæves paa ham med Maden; han kom først Klokken elleve efter den sidste Taille og slugte saa lidt kold Mad.

Damerne var endelig holdt op med at forlange Regnskab over hans Vinding og Tab, og om hans Spillemaade spurgte de allerede slet ikke mere. I Begyndelsen var det kommet til bitre Ord, Bebrejdelser og Scener; de havde ogsaa ti Gange bønfaldt ham om at opgive den haabløse Sag, men forgjæves. Der var heller aldrig Penge nok i Huset til en endelig Afrejse; naar der kom en Sum fra Krondorf, gik den altid til gammel Gjæld; der blev i det højeste nok til, at han igjen vovede at spille; med Udbyttet af dette blev saa igjen Husholdningen bestridt i nogen Tid, indtil der paa ny maatte gjøres Gjæld. Den berømte Broche var for længe siden igjen pantsat, og man var ofte i det pinlige Tilfælde ikke at have en Skilling i Huset.

En Nat drømte Baronessen en underlig Drøm. Hun stod ved Roulettebordet, og der smuttede en hvid Mus ud af hendes Lomme; den løb over Tableauet og satte sig tilsidst paa *douze derniers*. Croupieren nævnede et Nummer af det sidste Dusin; Indsatserne blev udbetalte, og der sad tre hvide Mus. Ved det næste Kast var der ni Mus; men det tredje Nummer hed

»*chat gris*, *pair et manque*«, og de ni Mus var tabte. Denne Drøm kunde kun tydes paa én Maade, og Baronessen handlede derefter. Hun gik til Rouletten, satte en Sølvmønt paa *douze derniers*, vandt to Gange efter hinanden, trak da sine ti Sølvmønter hjem og rigtig: en Kat vilde have slugt Gevinsten; thi de næste Numre hørte til det midterste Dusin.

Fra nu af lagde Baronessen sig efter at drømme, og ethvert nok saa forvirret Drømmebillede fik hende til at tro paa et Nummer eller en Farve; enten var det røde Strømper eller tre Ravne eller et Brudepar, og efter det kunde man sætte to Gange paa rødt eller paa Nummer tre eller paa *pair*. Der blev paa den Maade ofte vundet, men lige saa ofte tabt. I det sidste Tilfælde kunde man sædvanligvis udgranske, at Drømmen var bleven galt tydet; de to Strømper skulde aldeles ikke betyde rødt, men vel sagtens Nummer to; Ravnene betød ikke Nummer tre men et *coup de trois* paa sort; men det hændte ogsaa meget ofte, at der slet ikke kunde udfindes nogen Overensstemmelse mellem Drømmen og vedkommende Coup; derved blev Tilliden til Drømmesystemet rokket, og endelig opgav Baronessen alle Fortolkninger. Men hun havde vænnet sig til hver Morgen at vove nogle Indsatser ved Roulettebordet, og det blev hun ved med. Kun spillede hun nu efter »Inspiration«

og besatte i taknemmelig Erindring om de hvide Mus det sidste *douzaine*. Hun spillede ikke mere end et Kvarter og vandt gjennemsnitlig nok til at dække de daglige Udgifter. Naar hun blev længere end den bestemte Tid, eller naar hun prøvede at forhøje Indsatsen, tabte hun hver Gang. Hun opgav alle saadanne Forsøg og nøjedes med den lille, men altid glædelige Gevinst. I det mindste var nu den pinlige Forlegenhed holdt op, og man behøvede ikke at gjøre Gjæld.

Egentlig levede man ganske paa Lykke og Fromme! Men hvorledes skulde det ende? Det kunde ikke blive ved at gaa paa den Maade, man maatte tilbage til Krondorf. De følte alle tre tydeligt, at det var nødvendigt; men de kunde ikke tage dem sammen til at fatte en Beslutning. Delnitzky blev stadig mere hildet i sin fixe Ide; Baronessen tænkte: »Saa længe jeg hver Dag vinder mine sex Gylden, kan vi jo roligt vente«, og i Grunden glædede hun sig altid til dette Kvarter ved Roulettebordet. Sarolta gøs for at rejse hjem uden Udsigter; hun haabede, at den nuværende Maade at leve paa kunde trække ud til Sommeren, saa kom Fyrstinde Bobritzin igjen, maaske ogsaa Dmitri Platonowitsch, og hvem véd, hun kunde maaske endnu en Gang bedaare ham, og anden Gang vilde han ikke have Kraft til at rive sig løs.

I Forventningen om denne mulige Fremtid blev Nutiden ogsaa ret taalelig. Sarolta kjedede sig ikke; det franske Theater, Koncerterne. Læsning og Klaverspil udfyldte Dagene behageligt. Hun indstuderede effektfulde Koncertstykker for at kunne glimre med dem i den kommende Sommer, blandt andet ogsaa en Fantasi over den russiske Sang »Frosten«.

En Dag fik Sarolta det Indfald at skrive et Brev til den Adresse, som Fyrstinde Bobritzin havde efterladt. Hun bad om at faa at vide, hvorledes hendes uforglemmelige Velynderinde befandt sig, og spurgte, om hun havde i Sinde at komme til Homburg den næste Sommer.

Otte Dage efter kom der et Brev med Poststempel fra Paris.

Hvorfor blev hun saa glad forskrækket ved at se den Skrift, med hvilken Adressen var skrevet? Hun havde én Gang før haft den samme Fornemmelse! Naar var nu det? Aa, ja, rigtig, det var, da den Pakke med den Siraudinske Bonbonnière var kommet! Det var den samme Skrift, det var der ingen Tvivl om! Bævende brød hun Konvoluten og tog Brevet ud af den, der var fire Sider, og det var undertegnet »Démétrius Bobritzine«. Der laa ogsaa et Fotografi i Brevet, hans! Ja, ja, det var det interessante Hoved ... Hvor Øjnene dog var drømmende! Og disse Mundvige under den

fine, opaddrejede Knebelsbart og Frakkens elegante Snit, den dadelfri Kravatknude, hele den korrekte Grandseigneur! Hvad mon han skrev til hende? Maaske var det et Frierbrev! Hvad kunde han ellers have at sige hende paa fire Sider?

Endelig besluttede hun sig til at læse Brevet. Men der var intet Frieri i det, ikke en Gang en kjærlig Frase. Skriften var saa stor og vidtløftig, at det, som blev sagt paa fire Sider, ogsaa kunde have faaet Plads paa den første. Dmitri Platonowitsch skrev:

Paris, Hotel du Louvre, 3. Februar 186—.

»Min Frøken!

Deres venlige Brev til min Tante kom, medens jeg var til Stede, og da hun paa Grund af en Upasselighed er forhindret i selv at svare, har jeg bedt om Tilladelse til at være hendes Sekretær.

»Min Tante beder mig om at takke Dem forbindligst, fordi De har bevaret hende i venlig Erindring; paa Deres Spørgsmaal om hendes Sundhed maa jeg desværre svare med den Efterretning, at hun lider af en heftig Rhevmatisme i den højre Arm, saa heftig, at hun ikke er i Stand til at føre Pennen. Det glædede hende at høre, at hendes »Krassawitza« befinder

sig vel; hun er noget forbavset over, at De paa denne Aarstid er i Homburg. Dette og mange Hilsener til Baronesse Delnitzky var alt, hvad min Tante bad mig om at skrive. Tillader De mig endnu at tilføje en Bøn, nemlig den, om De vil sende mig deres Fotografi. Indlagt sender jeg Dem mit, for at se, om jeg ikke kan forpligte Dem til Gjensidighed. Jeg vil dog bede Dem om ikke at vente for længe med at opfylde denne Bøn, da jeg har i Sinde at rejse herfra senest om fjorten Dage for at vende tilbage til mit elskede Rusland.

»Jeg har den Ære at være, min Frøken,

Deres ærbødigt hengivne

Démétrius Bobritzine.«

Dette Brev var en Begivenhed! . . . Hvorledes skulde Sarolta tyde det? Han ønskede hendes Fotografi, han elskede hende maaske! Det var altsammen meget tvivlsomt! Men ét var sikkert, i Saroltas Hjærte blussede alle de Flammer op igjen, som var blevne tændte hin Aften paa Balsalens Galleri. Hun fordybede sig i Beskuelse af Billedet — det var jo en haandgribelig Virkelighed! Hvor havde hun saa hurtigt kunnet glemme ham? Nu var det, som om Mellemtiden var forsvundet af hendes Liv, og hun knyttede igjen sin Bevidsthed om

Livet til den Time, da hun sidste Gang havde set ham, og da han havde hvisket til hende: »God Nat, sov sødt!« Ja, det havde været en dejlig Nat, i hvilken hun havde faaet Vished om, at han elskede hende! Og denne salige Følelse vaagnede nu paa ny, medens hun saa' paa dette Brev og dette Billede ... især Billedet! Hver Linje, hvert Punkt syntes at fortælle hende noget ... Frakkeærmets Folder — saadant et sort Ærme var det ogsaa, som den Gang strøg sig mod hendes Arm! Nu tog hun ogsaa Sandelstræsviften frem af en lang lukket Æske og begravede sit Ansigt i dens Stænger. Da lød »Morgenblätter« Valsen; der fór en lang Gysen gjennem hende: »Dmitri! Dmitri! elskede!« raabte hun højt.

Sarolta var tilfældigvis alene hjemme. Hendes Fader indviede en ny Spillemethode, som »egentlig aldeles var Krondorfer-Methoden, kun var den noget anderledes,« og Mama arbejdede paa at tjene til Husholdnings-Fornødenhederne ved Hjælp af *douze derniers*. Den unge Pige raadslog med sig selv — skulde hun betro sine Forældre den store Begivenhed eller bevare den som sin egen, saligt haabefulde Hemmelighed? Hun besluttede sig foreløbigt til det sidste. Mama vilde jo dog ikke fatte noget Haab af det Brev; thi det indeholdt igjen intet direkte Frieri, og hun vilde sandsynligvis ogsaa forbyde

hende at svare. Sarolta vidste rigtig nok endnu ikke, om hun vilde sende sit Billed, om og hvad hun skulde skrive; men det skulde hun nok blive enig med sig selv om!

Efter at hun hele Natten havde tænkt over denne vigtige Sag, og i Aanden havde affattet hundrede forskjellige Breve, skrev hun næste Morgen følgende Linjer:

»Jeg takker Dem, kjære Fyrste, for det tilsendte Fotografi. Jeg vil med Fornøjelse gjøre Gjengjæld. De kan faa et godt Fotografi af mig. Men da Deres Vej fra Paris til Moskva dog gaar over Frankfurt, saa vil det vel være det simpleste, hvis De personlig henter mit Portræt.

Med venlige Hilsener
Deres hengivne S. D.«

Nu, da Brevet var sendt bort, maatte Sarolta dog skrifte for sin Moder, hvad der var sket, thi dersom Dmitri kom, maatte hun jo kunne give en Forklaring for hans Besøg. Baronessen holdt en Straffeprædiken for sin Datter. Hvor havde hun kunnet skrive et saadant Brev, ligefrem kalde den falske Kurmager til sig?! En ung Pige korresponderer i det hele taget ikke med Herrer. Hvad mon han vel tænkte om hende? . . .

Sarolta begyndte næsten at angre, men det var for sent! I det næste Øjeblik angrede kun igjen ikke! Hvis han nu kom, hvis hans Hjærte flammede op som hendes, og hvis han tog hende med til sit Fædreland som Fyrstinde Bobritzin, og hun da var hævet over alle sin nuværende Tilværelses smaalige Sorger og blev ført en glimrende, lyksalig Fremtid i Møde!

Der gik otte Dage, og der kom intet Livstegn fra Paris. De smaa Sorger blev imidlertid hurtigt forvandlede til store. Delnitzky, der atter en Gang havde tabt alle sine Penge, havde allerede i flere Dage ikke sat sine Fødder udenfor Huset og var henfaldet til den sorteste Melankoli. Han talte næsten ikke et Ord. Han sad i Timevis i en Lænestol ved Kakkelovnen og stirrede mørkt hen for sig; og de Spørgsmaal, som blev gjort ham, besvarede han, naar det kunde lade sig gjøre, kun med Enstavelsesord og i en dybt fornærmet Tone, som om de, der talte til ham, havde tilføjet ham de største Krænkelser. Og de havde virkelig gjort ham megen Sorg; hans Kone, fordi hun ikke vilde give ham det sidste Par Gylden, hun ejede, og hans Datter, fordi hun havde sagt: »Naa, Papa, kan du nu endelig indse, at du ikke formaar at vinde her som paa Krondorf?«

»Ikke formaar? Jo, jeg har Evnen i mig, men paa Grund af ydre Omstændigheder eller min

egen Dumhed kommer denne Evne ikke til Gyldighed, og det er det, der piner mig og volder mig Samvittighedsnag. Jeg véd, at jeg ejer en Skat; men i det rette Øjeblik mangler jeg Kraft til at hæve den. Nu maa vi opgive Sagen, og jeg vil til min Død være overbevist om, at den kunde være lykkedes. I har ogsaa megen Skyld, I har ærgret mig og kostet mig blodige Penge med eders Fornøjelser og Toiletter; jeg kunde bedst have ført mit Arbejde til et Resultat, hvis jeg havde været alene her.«

En saadan Tale mødte naturligvis Modsigelse. Man sagde hinanden Bitterheder, nævnede Ordet »Spiller«, som Delnitzky ansaa for det værste Skjældsord, og tilsidst faldt han hen i den rugende Tavshed, som gjorde ham saa uhyggelig.

Det eneste, han sagde hver Morgen Klokken elleve, var:

»Klara, giv mig dine elendige hundrede Gylden, jeg skal vinde med dem.«

»Nej, jeg giver dig dem ikke. Du vilde blot tabe dem igjen, og saa kunde vi alle gaa hen og hænge os! Som det nu er, kan jeg i det mindste hver Dag vinde Penge nok til vore Udgifter i Husholdningen, og vi har den Chance, at vi kan klare os, til der næste Gang kommer Penge fra Krondorf, og saa rejser vi hjem!«

»Aa, hvis dog blot han vilde komme!« tænkte Sarolta. Hendes Længsel voxede med hver Dag. Dmitri Platonowitsch var ikke blot den elskede for hende, men den Person, der var bestemt til at optræde som Redningsmand, den prædestinerede Æventyrprins, som skulde forvandle alle den betrængte Heltindes og hendes kjæres Lidelser til straalende Glæde.

Og det var virkelig ikke ringe Lidelser! Der var ikke blot Pengeforlegenhed i Huset, men noget, som var meget værre, Freden var borte! Forældrene, som før altid havde levet i den hyggeligste Enighed, stod nu paa en spændt Fod med hinanden. Og den stakkels Papa — han blev nok tungsindig! Sarolta havde en Gang iagttaget ham, uden at han mærkede det, medens han sad stille ved Kakkelovnen; — og hun havde set, at der løb store Taarer ned ad hans Kinder.

FJORTENDE KAPITEL.

Saaledes gik flere Dage, indtil der endelig indtraadte en Katastrofe. Denne Gang tabte Baronessen alle sine Penge. Hvad skulde de nu gjøre?

Der var kun én Udvej: Delnitzky maatte hæve Rejsepenge i Banken og rejse alene hjem. Dér gjaldt det igjen om at skaffe Penge, paa ny at bebyrde det stakkels Krondorf med Hypotheker og lade Konen og Datteren komme bagefter. Men han vilde ikke selv komme igjen som forrige Gang! Hvad vilde det føre til? Til fuldstændig Ruin!

Saaledes talte de, og Delnitzky svarede ikke. Han gjorde, hvad de sagde; han gik til Hr. Blanc's Bureau og forlangte Rejsepenge. Hans Ønske blev beredvilligt opfyldt, idet man gav ham et Beløb af tre hundrede Franks. Saa længe dette Beløb ikke var betalt tilbage,

havde Modtageren ikke Ret til at betræde Spillesalene.

Med en endnu mørkere Mine end den, med hvilken han var gaaet, kom Delnitzky tilbage fra denne Tur. Han kastede Pengene paa Bordet.

»Dér! Dette Lapperi har de Mennesker givet mig af Naade, mig, der var kommet for at vinde Millioner fra dem!« sagde han vredt.

Han rejste endnu samme Aften, efter at han dyrt og helligt havde lovet at sende de nødvendige Penge inden otte Dage.

Saa havde Sarolta kun endnu én Uge for sig, og der kom stadig intet Livstegn fra Paris! Han kunde dog have skrevet til hende: »Den og den Dag kommer jeg for at hente det Billede, De har lovet mig.«

»Mama, jeg kan ikke begribe, at jeg endnn ikke har faaet Svar fra Bobritzin. Skulde der være gaaet et Brev tabt?«

»Nej, du tossede Pigebarn, han foragter dig ganske simpelt! Tror du, at han altid kan tænke paa dig, som du paa ham? Du véd ikke, at saadan en ung Fyrste altid er indviklet i en halv Snes forskjellige Æventyr; alle mulige gifte Koner og unge Piger løber efter ham, Mødre og Tanter kaster deres Garn ud efter ham, fordi han er et smukt og elegant Menneske. Saa tænker han naturligvis ikke mere paa dig! Dit Brev

har i hans Øjne stillet dig i Række med dem, der søger at fange ham, og han finder ikke en Gang, det er Umagen værdt at svare dig! Aa, blot vi dog havde det afskyelige Homburg og alle disse Mennesker og Historier bag os, og igjen var paa vort Krondorf, som vi aldrig burde have forladt.«

Nogle faa Dage, efter at Delnitzky var rejst, kom Pengene fra Østrig.

»Kjære Fru Kølner,« sagde Baronessen til Værtinden, da hun gjorde Regnskabet op med hende, »denne Gang er det Alvor, denne Gang siger vi Farvel for stedse! Her er den Sum, jeg skylder Dem; i Morgen rejser vi, og Homburg ser os aldrig mere!«

Fru Kølner rystede paa Hovedet; den næste Dag fulgte hun Damerne til Jærnbanen, og da Toget havde sat sig i Bevægelse, og de rejsende fra Waggonvinduet tilvinkede Bankierfruen, som stod paa Perronen, en Afskedshilsen, raabte hun tillidsfuldt: »Paa Gjensyn, Fru Baronesse!«

Sarolta trykkede sig grædende ind i et Hjørne. Nu var hele hendes Drøm tilintetgjort ... Hvilken trøstesløs Hjemrejse! Ankomsten var heller ikke munter. Da de efter uafbrudt at have rejst i sex og tredive Timer endelig kom til Bestemmelsesstedet, øsede det ned i Strømme; der var endnu tre Timers Vej til

Krondorf, og trods Kalesche og Forlæder kunde man dog blive vaad i den lille Vogn. »Mon Papa selv kommer og henter os i det Vejr?«

Ja, der stod han! Mørk og uvenlig, som han havde forladt dem, kom han hen til sin Kone og Datter.

»Naa, er I dér? Det er et rart Vejr til at kjøre hjem i en aaben Høstvogn!...

»Aaben Høstvogn? Hvorfor har du ikke taget Landaueren? Er Hestene syge?«

»Heste og Vogn er solgte; jeg har ikke kunnet skaffet Penge paa anden Maade.«

»Jeg troede, at et Hypothek ...«

»Paa tredje og fjerde Prioritet faar man ikke saa hurtig Penge. Det kunde have varet i ugevis.«

»Saa har du gjort Ret i at sælge Vognen,« sagde Baronessen beroligende. Hun vilde forjage Skyerne fra sin Mands Ansigt. Dette kolde, melankolske Velkommen efter en saa lang Rejse var alt for nedtrykkende, og der manglede kun lidt i, at Hjemkomsten vilde have været hende en Nydelse; hun duede ikke til at færdes ude i den støjende, forvirrede Verden, hvor man kun jagede efter Magt og Rigdom. Her kunde man leve stille og tilfreds, men naturligvis ikke, naar man havde saa sure Ansigter ved sin Side som dem, hendes Mand og Sarolta nu viste hende.

Paa Herregaarden var der lige saa trist som paa Stationen. Der var ingen Steder lagt i Kakkelovnen, ikke tilberedt noget Maaltid; Kokkepigen var bleven afskediget, før de rejste, og Delnitzky havde ikke engageret en ny, men spiste i Landsbyens Kro. Baronessen var sulten.

»Saa skal Franz hurtig gaa hen til Værten i »Løven«,« sagde hun, »og hente os lidt Mad.«

»Franz har jeg afskediget.«

»Hvad, vor eneste Tjener, som passede hele Huset?«

»Nu er vi jo hjemme; Huset behøver ingen Opsynsmand; vi behøver ingen Kammertjener, vi maa inskrænke os!«

»Det var en dejlig Reussade!« kunde Sarolta ikke lade være med at udbryde.

To Dage efter fik Baronessen et Brev med Homburgs Poststempel. Hun gjenkjendte Skriften.

»Aa, det er fra den gode Fru Kølner,« sagde hun, »læs det Brev for mig, Sarolta.«

Sarolta lukkede Brevet op og læste:

»Mine ærede Damer!

»I Gaar rejste De, og i Dag kom her Besøg til Dem. Jeg skynder mig med at lade Dem det vide. Fyrst Bobritzin var hos mig for nogle Timer siden, og han rejste igjen

med det sidste Tog. Han var synlig bedrøvet, da jeg sagde ham, at De havde forladt Homburg. »Det er Skæbnen,« sagde han. »Skæbnen har villet det!« Jeg syntes, at der laa noget skjult bag disse Ord, og jeg sagde: »Dersom De vil træffe Familien Delnitzky, min Fyrste, saa er intet lettere, her er deres Adresse!« Og jeg skyndte mig at skrive Navnet paa Deres nuværende Opholdssted op paa en Seddel. Men han modtog slet ikke Papiret. »Nej,« sagde han, »jeg er for overtroisk til at handle imod Skæbnen; min Vej fører mig lige til min elskede og Herskerinde,« jeg satte et forbavset Ansigt op, »til mit *sainte Russie!* At jeg ikke her fandt, hvad jeg søgte, er mig et Tegn paa, at jeg ikke skal vige bort fra denne lige Vej ... Jeg anbefaler mig, Madame Kølner,« og saa gik han.«

Brevet faldt ud af Saroltas Hænder.

»Aa, Mama, Mama,« udbrød hun, »min Lykke, hele min Livslykke er forspildt for en Dags Skyld!«

Det var virkelig et grusomt Spil af Tilfældet. Moderen var endnu mere utrøstelig over det end Datteren. Det var en stor Trøst for Sarolta, at hun havde faaet Sikkerhed for, at den elskede ikke, som hendes Moder stadig havde sagt, foragtede og forsmaaede hende for

hendes Brevs Skyld, men at han var kommet for at hente hende. Ak, hvis de blot var blevne der én Dag længere, hvor vilde hendes Skæbne da ikke have været anderledes! Var der da intet mere at gjøre? Hvis hun nu skrev til ham igjen og sendte ham sit Fotografi til Moskva? Det kunde man jo gjøre, og hun gjorde det. Han skrev nok tilbage, saa kom der en Korrespondance i Stand, og han kunde jo komme tilbage fra Moskva; kort sagt, Sarolta var ikke uden Haab.

Til Delnitzky kom der paa samme Tid et overraskende Brev fra Mexiko, undertegnet Norrestan.

»Først i Dag faar jeg at vide, kjære Ven, at du for nogle Maaneder siden har skrevet til mig, for at forlange en ringe Tjeneste af mig. Det gjør mig meget ondt, at dit Brev ikke den Gang kom mig i Hænde, thi det vilde have været mig en Fornøjelse at hjælpe dig ud af en Forlegenhed og paa den Maade afbetale en Del af den Gjæld, som jeg staar i til dig. Men maaske er det endnu ikke for sent. Hvis du endnu behøver noget, saa henvend dig til min juridiske Konsulent, Dr. Flau (Franz Josefs-Kaj 7, Wien); jeg skriver med det samme til ham, for at meddele ham, paa hvilken Maade han skal være til din Tjeneste.«

Delnitzky rejste endnu samme Dag til Wien. Han meddelte ikke sin Kone noget om dette Brev; thi han vilde først tale med Dr. Flau, for at faa at vide, paa »hvilken Maade« han havde faaet Anvisning paa at handle i dette Tilfælde.

Paa hele Rejsen til Wien grublede han over Sagen. »Jeg forlangte den Gang fem hundrede Gylden af Norrestan; han har formodentlig givet sin Forretningsven det Hverv, naar jeg forlangte det, at laane mig en Sum af den Størrelse. Og hvad skulde jeg nu gjøre med Pengene?« Der steg en Vision op for ham — han saa' sig selv paa Vejen til Frankfurt, derpaa saa' han sig ved *Trente-et-Quarante*-Bordet. Men han jog hurtig den Idé bort; nej, nej, han var da Gud ske Lov ikke Spiller!

Ikke uden Hjærtebanken traadte Delnitzky ind i Dr. Flaus Bureau. Notaren rejste sig op fra sin Stol og gik ham i Møde.

»Jeg har ventet Dem, Hr. Baron,« sagde han, »og jeg er ganske til Deres Tjeneste. Jeg har faaet det Hverv af Hr. Norrestan at udbetale Dem et Laan.«

»Har min Ven nævnet den Sum, han vil stille til min Raadighed?«

»Han skrev, at De for nogen Tid siden havde Brug for fem hundrede Gylden; men jeg

har Fuldmagt til, dersom De behøver mere, at laane Dem en større Sum.«

Da Delnitzky forlod Dr. Flaus Bureau, havde han femten Hundredegylden-Sedler i sin Tegnebog. Der var selvfølgelig bleven udfærdiget et Gjældsbevis. Norrestans juridiske Konsulent havde faaet Sikkerhed i Godset Krondorf, og Gjældsbeviset skulde tinglæses, Alle juridiske Formaliteter vilde blive fyldestgjorte.

Baronen, som var i udmærket Humør, gik ind paa en Kafé, bestilte sig et Glas Absinth og satte sig i et stille Hjørne. Han vilde tænke over sin Stilling.

FEMTENDE KAPITEL.

Delnitzky tænkte efter. Hvorledes skulde han anvende de Penge, han havde faaet, paa den nyttigste Maade? Ved at afbetale gammel, paatrængende Gjæld? Men det var endnu stadig ingen Redning. Krondorf var stærkt betynget, ét Sted skyldte han to tusend, et andet tre tusend Gylden, og Renterne og de nødvendige Prolongationer! . . .

Her holdt Delnitzkys Tanker op med at forme sig i Tal og Ord, og den normale Maade at tænke paa — nemlig i Billeder — fik Overhaand. Kun den, som tvinger sine Idéer ind i skrevne eller talte Ord, kan faa en ordentlig Opstilling af efter hinanden følgende Argumenter i Stand. Der kommer sjældent noget klart og klogt ud af den saakaldte »Overvejelse«, fordi Tankerne — i Stedet for at følge den ene efter den anden — for det meste indfinder sig i et

Antal af tyve paa en Gang, ikke i Ordets faste Indfatning, men i urolige, vaklende Forestillinger.

Saaledes gik det ogsaa Delnitzky. Han havde sat sig hen med sit Glas Absinth med den bedste Hensigt til at overveje, og han troede ogsaa selv oprigtigt, at han var i Færd med denne aandelige Virksomhed; i Stedet for saa' han kun i Tanken ind i en Perspektivkasse, i hvilken de mest brogede Billeder fór omkring. Spillesalen i Homburg — hans Yndlingcroupier, som skubbede en Rulle Guldstykker hen til ham — Noterbogen med lange Rækker af Gevinster — et Værelse i Kølners Hus — Pengebreve, som blev sendte til Krondorf. Alle disse Forestillinger tilsammen dannede en Gruppe, i hvis Midtpunkt hans eget Billede traadte frem; og han sad i en Waggon i Iltoget til Frankfurt. En anden Gruppe ledsagede Billedet af den Delnitzky, der vendte hjem til Krondorf: indskrænket Husholdning — gjensidige Klager — endelig Auktion — og bag ved det en øde Strækning! . . . Nej, nej, saa var de andre Billeder behageligere — han kaldte dem tilbage, og de viste sig tydeligere, talrigere og mere tillokkende end før — saa tillokkende, at det lykkedes dem at naa det, som er enhver Tankes Stræben, nemlig at blive omsat i Gjerning! Vi har forskjellige Navne for de forskjellige

Styrkegrader af de Forestillinger, som behersker os; vi kalder dem Hang, Tilbøjelighed, Lidenskab — og da Delnitzky rev sig ud af sit Grubleri og troede, at han havde overvejet nok, da havde Lidenskaben sejret. Thi endnu samme Dag sad han i en Coupé paa Frankfurter Iltoget, akkurat som han havde set sig selv i Aanden.

Det tænkte Program gik fremdeles i Opfyldelse. Ankomsten til Homburg ved Middagstid, hvor alle Hotelklokkerne ringede Table-d'hôtegæsterne sammen — det var, som da de første Gang kom — Vognen, som holdt ved Kølners Hus; — Indflytningen i ét af de velbekjendte Værelser, det kom altsammen, som han havde udmalet sig det!

»Baronen er alene?« spurgte Fru Kølner forbavset; »hvor er Deres Damer?«

»Min Kone og Datter er foreløbig blevne i Østrig; de kommer senere, naar Saisonen er noget mere i Gang.«

»Og Deres Kuffert har De ladet blive paa Banegaarden?«

»Jeg har kun denne Rejsetaske med.«

Som Følge af sin »Overvejelse« i Kaféen havde Delnitzky nemlig ofret en Hundredegyldenseddel paa at kjøbe sig et lille Forraad af Linned og en Rejsetaske, med hvilke Erhvervelser han kjørte direkte til Vestbane-

gaarden. Han havde kastet et Brev i Postkassen til sin Kone, i hvilket der stod, at han var bleven nødt til at blive endnu nogle Dage i Wien. Paa Krondorf skulde de ikke vide noget om hans Rejse til Homburg, før den havde faaet et heldigt Udfald. Det morsomme ved dette Foretagende var netop, at det var aldeles paa hans eget Ansvar, ganske frit og uden at nogen anden vidste det; der var ingen Kontrol, ingen spændte Ønsker og Fordringer; det var en udmærket Idé, han der havde faaet!

Da Delnitzky havde gjort lidt Toilette, forlod han sit Værelse og gik over i Kursalen. Han havde længe ikke følt sig saa fornøjet som nu — maaske ikke siden den første Ferierejse, han foretog som ungt Menneske. Det var en lignende Fornemmelse af Glæde, Frihed og Spænding. Desuden var det, som om han efter en lang Adskillelse var kommen tilbage til et kjært, gammelt Hjem; alt, hvad han saa', hørte og indaandede, var ham bekjendt og behageligt, Gaden, Orangetræerne, ja, og saa Kursalen! Hans første Gang var naturligvis til Administrationskontoret, hvor han, ved at tilbagebetale de laante Rejsepenge, maatte erhverve sig Ret til at betræde Spillesalene. Da han gik igjennem de Korridorer, som fører

til disse, greb den krydrede Duft, som findes i disse Rum, ham med en vis beklemmende Salighed, og saa det behagelige grønne Bord med de blinkende Penge, og hans Yndlings-croupier, som saa sympathisk sagde »*Rouge gagne et couleur!*« — Ja, ja, det var altsammen ved det gamle, altsammen saaledes, som hans længselsfulde Ønsker havde udmalet det for ham, da han havde sat sig hen for at »overveje« . . . Glæden ved Gjensynet overvældede ham, hver Krog i Salene, hver Rive i Croupierernes Hænder, hver raslende Lyd af Pengene, som blev strøgne ind og udbetalte, var noget, han kjendte igjen. Han havde oplevet mange smukke og mange bitre Timer paa dette Sted, mange salige Forhaabninger og megen vred Forsagelse; men i dette Øjeblik traadte kun den ene sammenkjædede Gruppe af Erindringer frem for ham, nemlig den behagelige; de andre blev hurtigt forjagede, naar de bankede sagte paa Døren, og Delnitzky følte mere og mere levende og med større og større Glæde de dejlige Anfald af Forventning om kommende Triumfer, som han havde nydt, da han kom til Homburg for første Gang eller paa de Dage, da han regelmæssigt havde vundet. De Luftkasteller, som han den Gang byggede, rejste sig paa ny i hele deres Pragt; han følte

sig til Mode, som om han igjen var draget ind som Besidder paa denne Domæne, fra hvilken han saa længe havde været banlyst.

En Tjener, som gjenkendte ham, satte med en let Hilsen en Stol til rette for ham. Med et dybt Aandedrag — som Ørkenvandreren, der slaar sig ned ved en Kilde — satte Delnitzky sig igjen ved dette Bord og kastede sin første Indsats paa det grønne Klæde. Der faldt tre Billedkort og en Syv ud af Taillørens Haand, det var et godt Point, thi Delnitzky havde sat paa rødt — fra sin Plads kunde han se hvert Kort! Derpaa kom der igjen tre Billedkort — og hvad mon nu det næste Kort blev? . . . Det er et frygtelig interessant, spændende Øjeblik! Gives der noget, som kan lignes ved den Spænding? Aa, det er at leve! . . . Det sidste Kort var en Fire, og Delnitzky havde vundet. Men selv om han havde tabt det Coup, — det nydelsesrige Øjeblik, nemlig det Øjeblik, da man spørger: »Hvad kommer der nu?«, havde han dog oplevet — og det er en Oplevelse, der i Pirring overgaar alt, hvad denne matte Verden formaar at byde — det vil sige byde en Spiller. »Er jeg da en Spiller?« maatte Delnitzky i dette Øjeblik spørge sig selv, overrasket over den Intensitet, hvormed han følte Nydelsen. »Nej, nej, det er kun den lykkelige Bevidsthed om mit Talent, det er kun

Tilfredstillelse over igjen at være kommet tilbage paa den Vej, der fører til et saa sejrrigt Maal.«

* * *

Damerne paa Krondorf begyndte allerede at blive bekymrede. Siden den lakoniske Billet, i hvilken Delnitzky opsatte sin Tilbagekomst i nogle Dage, var der ikke kommet nye Efterretninger, og der var allerede gaaet tolv Dage.

Baronessen telegraferede til Wien. Depechen, som hun havde adresseret til det Hotel, hvor Baronen plejede at bo, kom den næste Dag tilbage med Paaskrift: »Adressaten rejst«.

Nu blev Baronessen endnu mere forskrækket. »Rejst? Hvorhen?«

»Til Homburg, Mama,« sagde Sarolta.

»Hvor kan det falde dig ind? Uden Penge! Han kan jo rigtignok have laant nogle . . . maaske du gætter rigtigt.«

»Jeg har ofte overrasket Papa ved at taillere Kort i sit Værelse . . . Han er ganske sikkert rejst til Homburg; men det er afskyeligt af ham, at han ikke har taget os med.«

Spillet Kort i sit Værelse? Rejst til Homburg? Det gøs i Baronessen, og hun kom igjen til at tænke paa det Skuespil, hun havde set i sin Ungdom — —

Hun var endnu fordybet i disse Tanker, da Tjenestepigen bragte hende et Brev. Delnitzkys Skrift — og Poststemplet Homburg. Det var altsaa rigtigt!

Baronessen læste:

»Min kjære Klara. Jeg afsender samtidig med dette et Pengebrev, som du vil faa en Dag senere. Det er kun hundrede Gylden; men jeg vil ikke svække min Kasse for meget, og naar jeg hver Uge sender dig dette Beløb, saa kan I jo rolig vente, til jeg lader jer komme hertil. Imidlertid vil jeg hellere være her alene og uforstyrret — det gaar bedre saaledes! Det Regnskab over mit Dagværk, som jeg hver Aften maatte aflægge, virkede trykkende. Nu vinder jeg regelmæssigt. Du kan med Fortrøstning imødese Reussaden; thi jeg spiller som paa Krondorf — bedre endnu — som en Gud! Om tre Maaneder kan jeg efter min Beregning være ved Maalet. Skriv snart til mig — jeg bor igjen hos Kølners. Med mange Kys til dig og Sarolta

din hengivne Mand

Karl.«

De bebudede Penge kom ganske rigtigt. Ligeledes kom der i de følgende Uger hver Mandag et anbefalet Brev med en Hundrede-

gyldenseddel i og med de Ord: »Jeg har det godt!« Klara og Sarolta begyndte selv igjen at fatte Tillid, da der to Dage efter den fjerde Sending kom følgende Brev:

»Det er forbi. Jeg har igjen gjort en kolossal Dumhed. Send mig øjeblikkelig otte hundrede Gylden — ellers kan jeg ikke komme bort. Og jeg vil bort fra denne infame Spillehule — bort for aldrig at se den mere! Jeg er helt kureret — Spil er en elendig Last. Jeg sværger jer til, at jeg aldrig, aldrig, aldrig mere vil høre noget om det! Jeg véd ikke, hvorledes du skal skaffe mig den nævnte Sum — jeg siger dig kun, at jeg maa have den; der er Tale om en Æresgjæld. Sælg Klaveret eller din Broche. Jeg maa skyde mig, hvis jeg ikke faar Pengene inden ti Dage.

Din angerfulde og taknemmelige Mand

Karl.«

Hvad skulde de nu gjøre? De otte hundrede Gylden maatte skaffes til Veje; det gjaldt kun om at finde Udvej for den ene Halvdel, da den anden allerede var lagt til Side i Form af de fire Pengesendinger fra Homburg. Den Sum, som manglede, kunde faas, naar hun ofrede Diamantbrochen, og hun betænkte sig ikke et Øjeblik paa at sælge Smykket. Hun

kjørte med det til Wien, fik den Sum for det, som hun havde ventet, og sendte strax Pengene af Sted med følgende Brev til sin Mand:

»Kjære Karl! Hermed det forlangte. Skynd dig hjem, du skal ikke komme til at høre Bebrejdelser eller Beskyldninger. Det er dyre Lærepenge; men nu er du i alt Fald kureret — jeg stoler paa din Ed. Men skulde du, hvad Gud forbyde, gjøre som den Spiller i Dramaet, der brød alle sine Eder, saa henvend dig ikke mere til mig — saa vil du for evigt have mistet min og din Datters Agtelse. Men saa slet tror jeg dog ikke om dig, derfor siger jeg: »Paa snarligt Gjensyn!« Du skal faa en kjærlig Modtagelse!

din trofaste Hustru
Klara.«

Om fem, sex Dage kunde Delnitzky være hjemme. Men der gik en Uge, og der kom intet Livstegn.

»Aa Herregud!« jamrede Baronessen; »nu har han vist igjen spillet Pengene bort. Du skal se —«

»Der er Telegrafbudet, Mama!« afbrød Sarolta hende.

»Et Telegram fra Homburg!« Baronessen aabnede det med feberagtig Hast, medens Sarolta underskrev Kvitteringen. Hun læste:

»Hvis De vil se Deres Mand endnu en Gang, maa De komme strax.

Sophie Kølner.«

Den ulykkelige Kone udstødte et højt Skrig.

»Han har gjort en Ulykke paa sig selv — han har skudt sig!«

SEXTENDE KAPITEL.

Baronessen rejste øjeblikkelig til sin Broder i Pressburg med Telegrammet og besvor ham paa Knæ at give hende de nødvendige Penge til Rejsen, hvilket han ogsaa efter at have betænkt sig noget gjorde paa den Betingelse, at hun en anden Gang ikke maatte forlange noget af ham.

Moder og Datter rejste strax. Deres Smerte og Angest var ubeskrivelig. De kunde ikke blive fri for det Syn, som havde vist sig for dem, da de modtog det ulyksalige Telegram, nemlig den stakkels Papa, der laa paa sit Smertens Leje med et knust Kjæbeben eller med et gabende Saar i Brystet ... alt andet var forsvundet fra deres Tanke; Klara brød sig ikke mere om de store Pengetab, de havde lidt, og Sarolta tænkte ikke mere paa Dmitri Platonowitsch, fra hvem hun for kort Tid siden

havde faaet følgende Linjer: »Tak for det vidunderlig smukke Billed. Vi ses igjen!«

Uden at standse i Frankfurt, tog de med det næste Tog til Homburg og kjørte strax til Kølners Hus.

»Lever han endnu?« Fru Kølner kom ud i Porten og hjalp Baronessen ud af Vognen.

»Ja, han lever, og han har det meget bedre.«

»Aa, Himlen være lovet!« sagde Baronessen og sukkede. »Saaret var altsaa ikke dødeligt?«

»Hvilket Saar? Baronen har haft Hjærnebetændelse; men nu er al Fare overstaaet.«

Og saaledes var det ogsaa. Delnitzky havde aldeles ikke gjort noget Attentat paa sit Liv, han havde heller ikke, som Baronessen havde troet, spillet de Penge bort, som hun sidst havde sendt ham, de laa i et uaabnet Brev i Kølners Kontor. Da Pengene kom, laa Baronen allerede til Sengs og havde Feber. Hans Tilstand blev værre og værre, Lægen frygtede det værste, og saa havde Fru Kølner telegraferet. Senere var det blevet bedre, og nu var hans Helbredelse sikker.

Efter otte Dages Forløb kunde Baronen staa op. Indtil da havde han og de to Damer ikke talt et Ord om, hvad der var hændet ham i Spillesalen. Men nu da al Frygt for, at det kunde have slemme Følger, hvis man nævnede

dette ophidsende Thema, var forbi, vilde Baronessen tale om denne Sag, og hun ledede Samtalen hen paa den med følgende Bemærkning:

»Kjære Karl, om nogle Dage er du vel nok saa rask, at vi kan rejse hjem?«

»Rejse hjem? Hvad skulde vi paa Krondorf? Være Tilskuere til, at det gamle Hjem kommer under Hammeren? Det er ingen glædelig Udsigt!«

»Under Hammeren? Er vi da saa dybt forgjældede? — Har du tabt saa meget? Aa, det nederdrægtige Spil!«

»Tabt? Jeg har vundet mere, end du tror. Tredive tusend Franks havde jeg — havde jeg i min Pung, og en anden tabte dem ...«

»En anden? Hvem da?«

»En febersyg! Nu staar det hele klart for mig! Jeg følte den Aften saadan en underlig Hamren i Hovedet og Kuldegysninger — jeg skulde være bleven hjemme og have drukket en Kop varm The. Men jeg vilde vinde fem Coups endnu, for virkelig at naa de tredive tusend Franks; den næste Dag vilde jeg sende Halvdelen til Wien for at afgjøre en Gjæld — og saa gik jeg til Trods for mit Ildebefindende der over. Resten véd du; jeg tabte, skrev til dig om Rejsepenge, fast besluttet paa for evig at bryde med Spillet, da jeg var forfærdet over

min egen Mangel paa Karakter og indsaa, at jeg ikke var i Stand til at udføre det Arbejde, jeg havde foresat mig. Næppe var dette Brev afsendt, før jeg fik et nyt Feberanfald, Husets Folk bragte mig til Sengs, sendte Bud efter Lægen —«

»Undskyld, at jeg afbryder dig — men naar er du kommet til at gjøre den Æresgjæld, som du skrev til mig om? For samme Aften, da du blev syg, gik du jo over i Spillesalen med tredive tusend Franks i din Lommebog?«

»Den samme Aften! Kølner havde givet mig firsindstyve Frederiksdorer med og bedt mig om at vexle dem i Banken ... og da alle mine Penge led Skibbrud gik disse desværre med til Bunds —«

»Det er forfærdeligt ...«

»Ja, det er forfærdeligt — derfor skrev jeg ogsaa til dig, at jeg maatte have Pengene omgaaende — ellers havde jeg ikke kunnet rejse! Men den næste Dag, da Lægen erklærede min Tilstand for farlig, lod Kølner mig udstede et Gjældsbevis for Pengene ... det var mig selv, der foreslog ham det. Fra den Tid af kan jeg ikke huske mere, jeg mistede Bevidstheden, og først otte Dage efter, først efter at du og Sarolta var komne, fik jeg at vide, at jeg har gjennemgaaet en heftig Hjærnebetændelse. Jeg

kan ikke sige dig, hvilken Trøst den Efterretretning var for mig, og hvor jeg velsigner denne Sygdom!«

»Hvilken Trøst kan du finde i en saa sørgelig Begivenhed, min kjære Ven?«

»Jeg har derved gjenvundet min Selvagtelse, min Tro paa mig selv og min Tillid til Fremtiden.«

»Jeg forstaar dig ikke —«

»Min Selvagtelse — fordi det beviser mig, at jeg ikke den Aften var en lidenskabelig Spiller, at jeg ikke begik Underslæb med de betroede Penge, hvilket jeg allerede med Afsky troede om mig selv, men at jeg kun var en utilregnelig syg Mand. Min Tro og min Tillid gjenvinder jeg — fordi den glimrende Evne til at vinde, som nu har bekræftet sig, maa være vendt tilbage med min Sundhed — med ét Ord, fordi jeg jo nu ikke længere kan tvivle om Reussaden.«

Baronessen bedækkede sit Ansigt med begge Hænder og stønnede højt.

»Hvad er der at jamre sig over?« spurgte Delnitzky gnavent.

»Aa, jeg ser, at du er i Kløerne —«

»Aa, lad os bare være fri for Fraser!« afbrød han hende. »Her er hverken Tale om Kløer eller en Dæmon, som holder mig fast i dem; her er kun Tale om et fornuftigt Menneske,

som ejer en vidunderlig Guds Gave, der hidtil ved hundrede forskjellige Omstændigheder er bleven forhindret i at virke, men som tilsidst dog maa sejre, netop fordi jeg er et fornuftigt Menneske, der kan gjøre Forskjel paa en Sags indre Værdi og tilfældige, ydre Omstændigheder ...«

»Du er simpelt hen vanvittig, min stakkels Karl! Og hvad vil du igjen begynde at spille med?«

»De Penge, du sendte mig, ligger endnu urørte —«

»Skal Kølner ikke betales?«

»Gjældsbeviset er udstedt paa ubestemt Tid.«

»Godt, saa lad os bruge Pengene til Hjemrejsen!«

»Vi kan ikke rejse hjem. Det vilde være det rene Vanvid, thi dér truer den visse Ruin os; jeg kan ikke betale den forfaldne Gjæld, og Krondorf bliver solgt!«

»Det bliver alligevel ikke anderledes — saa er det bedre, vi sælger det frivilligt, medens Gjælden er mindre end Værdien, saa beholder vi dog noget tilbage, hvor lidt det end er; det er den eneste Redning —«

»Du tager fejl, den eneste Redning er, at jeg igjen vinder som før min Sygdom. Du maa dog indrømme —«

»Nej, nej, jeg indrømmer intet andet, end at du vil ødelægge dig og os i Bund og Grund. For øvrigt har jeg Pengene, og jeg giver dem ikke fra mig!«

Baronessen rejste sig og gik ud af Stuen.

Da hun nogen Tid efter kom tilbage, var Delnitzky gaaet i Seng og havde vendt sig om mod Væggen. Da hun spurgte, om han ikke befandt sig vel, svarede han ikke. Hele Resten af Dagen var han ikke til at faa et Ord ud af. Han vedblev ogsaa de følgende Dage at være stum overfor sin Kone. Han talte vel til Sarolta og de andre, men kun de nødvendigste Ord. Og han beholdt hele Tiden et Udtryk i Ansigtet, som om han var dybt fornærmet. Hvert Blik, hvert Suk syntes at sige: »Jeg stakkels krænkede, miskjendte Mand!« Han vilde meget nødig staa op, og sin Mad rørte han næppe.

»Er min Mand endnu stadig syg?« spurgte Baronessen Lægen, som igjen en Gang var kommet for at se til ham.

»Jeg synes, at Deres Hr. Gemal i fysisk Henseende næsten er ganske helbredet; men han lider under én eller anden Sorg eller et andet sjæleligt Onde — maaske Hjemve. Hvis det er Dem muligt at opfylde hans stille Ønsker, saa gjør det, naadige Frue, ellers kan han henfalde til Tungsind.«

Baronessen sukkede; hun vidste godt, hvilke disse stille Ønsker var, men turde hun føje ham i dem? Paa den anden Side, hvortil førte dette ørkesløse Liv? — Pengene vilde lidt efter lidt gaa med til de huslige Udgifter ... det begyndte allerede at blive dyrere at leve; thi man var i Juni, Saisonen nærmede sig — —

Medens den bekymrede Kone grublede saaledes, kom Sarolta styrtende ind i Stuen med Fremmedlisten i Haanden.

»Mama, Mama,« raabte hun, »hun er her igjen!«

»Hvem, mit Barn?«

»Fyrstinde Bobritzin — og maaske ... aa, han kommer sikkert ...«

»Nej, Sarolta — det vilde være altfor dejligt!«

Dette Udraab gjaldt en hel Række af Forestillinger, som Moderen gættede hos sit Barn, og som ogsaa havde lyst for hende som et haabefuldt Skjær. Saa vilde al Sorg være forbi, naar denne rige Fyrste gjorde hendes smukke Sarolta til sin Fyrstinde — de vilde ikke behøve at nære nogen Angest for at blive ødelagte mere — der var sandsynligvis ikke længere Tale om Spil ... aa, det vilde være for dejligt!

»Gaa saa hurtigt hen og besøg din Veninde, Sarolta. Sig, at jeg ikke kommer med, fordi Papa er syg.«

Den unge Pige lod sig det ikke sige to Gange; hun skyndte sig hen til den Villa, hvor Fyrstinden boede. Det syntes, som om intet var forandret i det Aar, der var gaaet; de samme Urtepotter stod ved Indgangen, den samme Tjener i Forværelset, der var den samme Parfume — halv Cigaret-, halv Ylang-Ylangduft — i Salonen, og det var den samme elegante gamle Dame, der modtog den indtrædende, idet hun glad udbrød: »Ah, Krassawitza!« Sarolta var virkelig til Mode, som om hun havde været der den foregaaende Dag.

»De er jo bleven endnu smukkere — hvor det glæder mig at se Dem! Og De er endnu ikke gift — hvad? Det er dog idiotisk af Mændene, at de ikke kan forstaa at fiske en saadan Perle! Jeg har faaet Deres Brev; jeg lod den forrykte Dmitri svare paa det; thi jeg led saa frygteligt af rhevmatiske Smerter i Armen ... De gjør Dem intet Begreb om, hvad det er for Smerter ... Kjendetegnene paa den fremrykkende Alder! Det er en dum Indretning, at der med at blive gammel ogsaa skal følge Sygdom, som om det ikke var smerteligt nok at have mistet den dejlige Følelse af Ungdom! Hvis der var Retfærdighed til i Verden, blev man raskere hvert Aar.«

»Min Moder bad mig sige . . .« vilde Sarolta endelig begynde.

»Aa ja — den kjære Baronesse, hvor jeg misunder hende, at hun har en saa yndig Datter — naar man bliver gammel, er det dog kjedeligt at være barnløs . . . Jeg kan rigtignok ikke klage over Kjedsomhed, da mit Hus altid er fuldt af Venner . . . Maaske er Ordet »Venner« for stærkt et Udtryk, jeg skulde sige »bekjendte« — af dem har man tusend, og i sit hele Liv har man maaske ikke én sand Ven. Men hvad jeg vilde sige, mit søde Barn, har De nu helt slaaet Dem det lille Sværmeri for min Nevø ud af Hovedet? De bliver rød? De faar Taarer i Øjnene? — Aa, De lille Nar! — Jeg tror for øvrigt, at De ogsaa har forhexet ham; da jeg fik Deres Brev, bad han, om han maatte læse det og beholde det, og han sagde ogsaa til mig, at han vilde hente Deres Fotografi i Homburg . . . Fortæl mig nu ogsaa noget om Dem selv — De siger mig jo slet ikke, hvorledes det gaar Deres Forældre, hvorledes De har levet i al den Tid, og hvilke Fremtidsplaner De har? De er jo ganske stum.«

Sarolta, som til denne Bebrejdelse kunde have svaret, at Fyrstinden endnu ikke havde ladet hende komme til Orde, fortalte nu, at hendes Fader ikke var rask, at hun havde til-

bragt Vinteren i Homburg, men at hun senere havde været i Østrig, og at de ikke havde lagt nogen bestemt Plan med Hensyn til Fremtiden; sandsynligvis rejste de dog snart tilbage til Krondorf.

»Sig mig oprigtigt, kjære Barn, har Deres Papa ikke en Lidenskab for Spil?« — Sarolta protesterede. — »Det er dog underligt, at han har tilbragt Vinteren her; De maa undskylde; men her er jo ellers ikke et eneste ordentligt Menneske mellem Vintergjæsterne ... Tro De mig, Saroltuschka, Deres Fader holder alt for meget af at spille; De skulde forhindre ham i det, ellers gaar Krondorf, eller hvad det er, De kalder det, en skjønne Dag op i Røg, og hvad skal der saa blive af Krassawitza? Men jeg vil ikke være indiskret og blande mig i Ting, som ikke kommer mig ved.«

»Bliver De her hele Sommeren, kjære Fyrstinde?«

»Til September! Saa rejser jeg tilbage til mit kjære Paris. Véd De hvad, Krassawitza? De skulde besøge mig dér; De kunde hjælpe mig med at gjøre Honneurs i mine Saloner — og maaske kunde vi faa Dem gift, skjønt, som jeg en Gang har sagt Dem, Paris er et Sted, hvor en Pige uden »*dot*« ikke bliver anset for meget mere, end om hun havde en Pukkel.

Véd De, hvem der har talt meget sværmerisk om Dem til mig? — Kaiserstein! — De kan nok huske ham, den gode, tykke Bankier, som gjorde os bekjendte med hinanden? »*Elle est suave*« var et af hans Yndlingsudtryk, naar han talte om »*la beauté hongroise*«. Naa, ham kunde man maaske fange, han er nemlig bleven Enkemand ... Det faar Dem til at gyse? Jeg kjender mange unge Piger, hvem Udsigten til et Hotel i Faubourg St. Honoré og tredive tusend Franks i Lommepenge ikke vilde faa til at gyse ... Men Penge gjør ikke lykkelig, De har Ret, Saroltuschka; frem for alt maa Hjærtet tilfredsstilles! — De véd jo, hvor jeg føler med unge Mennesker! Jeg kan ikke se »Romeo og Julie« uden at tudbrøle ... Jeg holder rigtignok mere af Musiken til »Faust« ... i det hele er Gounod dog en henrivende Komponist ... som Menneske er han mig noget for bigot ... jeg har jo ikke noget imod Religion; jeg gaar ofte i det russiske Kapel; men Gounod er dog for from ... Vidste De ikke det?«

Nej, det vidste Sarolta ikke; men hun benyttede den Pavse, som der ved dette forbavsede Spørgsmaal var indtraadt i Fyrstindens Talestrøm, til at spørge, idet hendes Stemme dirrede stærkt:

»Og hvor er Fyrst Dmitri nu?«

»Min Nevø? Paa sine Godser ved Moskva. Men man kan holde nok saa meget af »det hellige Rusland« — saa kan dog ingen velhavende Russer, som en Gang har været i Udlandet, bliver der længe. Jeg venter Dmitri hver Dag.«

SYTTENDE KAPITEL.

Delnitzky, som igjen var begyndt at spille, tilbragte største Delen af Dagen i Kursalen. Baronessen havde ganske uopfordret givet ham de nødvendige Penge; thi hun kunde ikke mere udholde hans tungsindige Tavshed og — hvem kan vide? — det kunde jo være muligt, maaske kunde han igjen vinde tredive tusend Franks. Man kan vanskelig tænke sig, at en Spillers Paarørende ikke ogsaa af og til skulde blive smittede af hans Haab — og ikke alene af hans Haab, ogsaa af hans Spillelyst! Baronessen gjorde nu igjen hver Dag sit Douzaine-Parti og hun havde temmelig godt Held. Delnitzky gav ingen Underretning om sine Gevinster og sit Tab. Det havde han gjort til Betingelse; Klara og Sarolta skulde først have noget at vide om det, naar Reussaden var opnaaet.

Den unge Pige tilbragte igjen hele Dagen i Fyrstindens Selskab. Der var blevet anskaffet nogle smukke Toiletter for Douzaine-Indtægterne, og Sarolta ledsagede sin Velynderinde til Brønden, til Musiken i Parken og i Operaen.

»I Dag er Deres Tilbeder arriveret,« sagde Fyrstinden en Dag til Sarolta, da denne kom ind i Villaens Salon.

Den overraskede Pige kunde kun med Møje undertrykke et Skrig; thi hendes Tanker var fløjet til Dmitri Platonowitsch; men det var en Misforstaaelse; Fyrstinden mente Bankier Kaiserstein. Denne var samme Dag ankommet fra Paris, noget mere skallet, noget tykkere og om mulig noget mere arrogant end forrige Aar. Han vilde bruge sin sædvanlige Brøndkur. Han havde besøgt Fyrstinden og var bleven overordentlig glad ved at høre, at »*la beauté hongroise*« var der igjen. »Tro De mig, Krassawitza,« saaledes sluttede Fyrstinden sin Beretning, »De behøver bare at række Haanden ud for at tage den Millionær i Besiddelse!«

Og Kaiserstein gjorde virkelig stadig meget livligt, for ikke at sige paatrængende Cour til den unge Baronesse. Det var en Kval for hende og dog en Tilfredsstillelse. Den Tanke, at hun, som Fyrstinden sagde, kun behøvede at strække Haanden ud, for at komme til at herske over alle Rigdommens Nydelser —

denne Tanke smigrede hende stadig. Kaiserstein havde rigtignok hidtil kun sukket, vendt det hvide ud af Øjnene og sagt hende overdrevne Komplimenter; men da hun forholdt sig saa afvisende, turde han vel ikke vove at udtale sig og faa en Kurv. Og han — han, hvem hun mere og mere brændende længtes efter, han kom stadig ikke. Forretninger holdt ham tilbage i Rusland; hans Ankomst trak ud fra den ene Uge til den anden. Der kom hyppigt Breve fra ham til hans Tante, og deri var der altid nogle aabne Linjer til Sarolta. Han havde hørt — skrev han, at hun igjen var i Homburg, og han brændte efter personlig at kunne takke hende for det henrivende Billede. Saa fortalte han om sit Land, beskrev det Selskab, i hvis Midte han færdedes, og hun sluttede deraf, at han mente, hun var kaldet til at dele hans Liv. Hun svarede ikke selv, men hun lod altid Fyrstinden sige ham nogle Ord fra hende. Dette Samkvem var hendes Lykke, og det opflammede endnu mere Lidenskaben i hendes Hjærte. Hun var næsten ufølsom for alt andet, hvad der foregik i hendes Omgivelser. Hun brød sig ikke om sine Forældres Vinding og Tab, ikke om den Ødelæggelse, som nærmede sig med stærkere og stærkere Skridt.

Kun Delnitzky vidste, hvor nær Ødelæggelsen var. Kun han vidste, at hans Gjæld var større

end hans Ejendoms Værdi, at han ikke ejede en Skilling, som han kunde kalde sin egen mere. Han havde nemlig fundet en Lommeprokurator, som havde laant ham Penge paa Vexler. Hvis disse Vexler ikke kunde blive indløste i rette Tid, vilde Krondorf være tabt — og hvad saa? Men det »Hvad saa«? var en Tanke, som Delnitzky energisk jog fra sig; han klyngede stadig sit Haab til Spillelykkens Mulighed. Og der var virkelig Tider, hvor han vandt paa den gamle Krondorfer Maade, og saa følte Delnitzky sin Samvittighed beroliget og mente, at han gjorde Ret i at spille.

September kom, og Fyrstinde Bobritzin rejste tilbage til Paris. Kaiserstein var ogsaa rejst dertil. I to Uger havde Fyrstinden ikke hørt fra Dmitri Platonowitsch.

»Kom og besøg mig, Krassawitza,« sagde Fyrstinden ved Afskeden.

»Tag mig med, Fyrstinde,« vilde Sarolta sige; men Ordene kom ikke over hendes Læber.

Hvor hun angrede, at hun havde været saa fejg ikke at udtale den Bøn! Fyrstinden vilde sikkert have sagt Ja, og nu kunde hun have været i Paris i den fornemme Dames prægtige Hus! ... Nevøen vilde snart være kommet, og saa ... hvor var ikke hendes Haab højtflyvende! Ja, hun drømte ogsaa om en Reussade, hun

var ogsaa grebet af en Lidenskabs Magt, der ligesom hin anden Lidenskab ytrede sig i en brændende Længsel og som en fix Idé.

Og som hendes Fader for kort Tid siden havde gjort, saaledes gjorde nu ogsaa hun; hun omsatte den fixe Idé i Beslutning og Handling — og en Aften var Sarolta forsvundet fra Huset.

Forældrene var allerede ved at fortvivle, da der kom et Telegram fra Frankfurt:

»Vær ubekymrede! — Brev følger.
Sarolta.«

Ubekymrede! Det kunde hun sagtens sige — en tyveaars Pige, som var flygtet i Mulm og Mørke — alene ude i Verden! Hvilken Fader og hvilken Moder kunde saa være ubekymrede!

Den næste Dag kom der et Brev, som var afsendt fra en Mellemstation. Sarolta skrev:

»Kjære Forældre! Jeg er paa Vejen til Paris. Jeg tager lige til Fyrstinde Bobritzins Hus, som hun har opfordret mig til. Jeg véd, at I ikke vilde have tilladt mig at gjøre denne Rejse, og saa har jeg taget det overtvært og er løbet min Vej. Det var ikke rigtigt, det tilstaar jeg — men I vil tilgive mig, naar jeg

siger jer, at jeg er overbevist om, at jeg gaar en stor Lykke i Møde. Papa maa huske, at det var en lignende Tanke, som drev ham til pludselig at rejse bort! ... Jeg ejede et Par Guldstykker, som jeg en Gang sammen med Fyrstinden har vundet ved Roulettebordet, og som jeg gjemte til en særlig Lejlighed. Denne særlige Lejlighed er kommet, jeg vover mig ud i Verden, ikke alene for at hente min egen Lykke, men for at bringe os alle Redning. Saa snart jeg er ankommet hos Fyrstinden, skriver jeg igjen. Tilgiv imidlertid min Dristighed, og lad eders Velsignelse ledsage mig paa min Rejse!

Med kjærlige Kys
eders hengivne Datter
Sarolta.«

Hun havde virkelig taget det overtvært. Sarolta kunde senere ikke forklare sig, hvorfra hun havde faaet Energi til at udføre det vanvittige Indfald. Allerede paa Vejen overfaldt Angeren hende? Hvad vilde Fyrstinden sige til denne æventyrlige Rejse, som hun havde fortaget uden Ledsagelse? Det havde hun i Handlingens første Feber ikke tænkt paa ... det var dog en Tanke, som var saa simpel og laa saa nær, men først, da hun havde flere Stationer bagved sig, gik den op for hende, og hun

blev forfærdet. Men det var altfor sent til at vende om, og hun følte sig altfor stærkt draget mod Maalet. »Ja, det er sandt,« sagde hun til sig selv, »jeg har næsten ubevidst handlet som en vanvittig — men maaske er det netop et Tegn paa, at en højere Magt, min Skæbne har tvunget mig til dette Skridt! Det, jeg har forladt, er en Jammer og Ynk uden Udsigter, til at det kan blive bedre, og det, som ligger foran mig, er Lykke, Glans — i det mindste noget ubekjendt, der er rigt paa Overraskelser ...«

Da Toget naaede Paris, var Klokkem fem om Morgenen. Det var umuligt at komme til Fyrstinden paa denne Tid. Sarolta maatte tage ind paa et Hotel. Da Kusken spurgte, hvor hun ønskede at kjøre hen, nævnede hun det eneste Hotelnavn, hun kjendte, »Hotel du Louvre«. Dér havde han ogsaa boet. Aa, hvor hun elskede ham! Hver Ord, som erindrede om ham, hvert Bogstav i hans Navn var for hende noget dyrebart, som gjorde Verden dejligere at leve i.

Skjønt Sarolta var træt af Rejsen paa Jærnbanen og udmattet af alle de Sindsbevægelser, hun havde gjennemgaaet, saa' hun dog nysgjerrig ud af Vognvinduerne, for at se noget af det dejlige Paris, som hun havde hørt saa meget fortælle om og læst endnu mere om.

Paa denne Tid, da alle Butiker endnu var lukkede, alle Gader tomme, og da der laa et graat Tusmørke over den sovende By, viste denne intet af sin Pragt, og Sarolta følte en usigelig Angest. Skulde alle hendes Drømme vige for en saadan mat Virkelighed?

Vognen kjørte gjennem Forstaden over Boulevarderne, gjennem Rue de la Paix og drejede saa ind i Rue de Rivoli. Her viste sig trods Dæmringen et Billede af Rigdom og Skjønhed, til venstre de arkadesmykkede Husrækker, til højre bag forgyldte Gitre Tuileriernes Have og Palads. Nu var hun ogsaa ved Maalet; Louvrehotellet laa lige overfor det kejserlige Palads.

Sarolta fik et Værelse og gik til Ro. Da hun vaagnede efter at have sovet i flere Timer, var det lys Dag, og en bedøvende Vogntummel steg op fra Gaden. Hun vidste i det første Øjeblik ikke, hvor hun var, og da hun kom til Bevidsthed om det, grebes hun af Angest; den ene Tanke fortrængte alle andre: Hvad vilde Fyrstinden sige til dette Vovestykke? Hvorledes skulde hun retfærdiggjøre det? Naa — hun havde styrtet sig paa Hovedet i Vandet, nu gjaldt det om at svømme.

Hun sprang ud af Sengen, paa hvilken hun havde ligget halv paaklædt, og gik hen for at se paa Kaminuhret. Klokken var elleve! Nu

pakkede hun de nødvendige Ting ud af sin Haandkuffert for at gjøre Toilette; derpaa lod hun sig bringe The og bestilte en Vogn. Den Forelæsning maatte overstaaes! Sarolta vidste endnu slet ikke, hvad hun skulde sige til sin Velgjørerinde — det skulde Øjeblikkets Indskydelse afgjøre! . . .

»*Avenue des Champs Elysées* 89,« sagde hun til Kusken, da hun steg ind i den aabne Vogn.

Nu var Byen allerede vaagnet til virksomt Liv; den klart lysende Sol stod paa Himlen, Place de la Concorde og de elysæiske Marker viste et blændende Skue, og disse Indtryk forjog Saroltas Angest.

Ti Minuter efter holdt Vognen foran Gitterporten ved et lille Palæ, som laa »*entre cour et jardin*«. Med højt bankende Hjærte traadte Sarolta ind i Gaarden.

»Er det her, Fyrstinde Bobritzin bor?« spurgte hun en Tjener, som kom ud af Huset.

»Ja, Madame; men Fyrstinden rejste i Gaar til Trouville; og man véd ikke, naar hun kommer tilbage.«

ATTENDE KAPITEL.

Sarolta sad i Hotelværelset og græd som et Barn, der er faret vild i Skoven. Hvad skulde hun nu gjøre? Rejse tilbage? Det var en frygtelig ydmygende Udsigt — og den var ikke en Gang udførlig! ... Hele den Kapital, hun havde ejet. var gaaet med til Rejsen; hun havde kun tyve Franks tilbage — lige nok, havde hun beregnet om Morgenen, til at betale Hotelregningen, naar hun flyttede hen til Fyrstinden.

Hendes Øjne faldt paa et Armbaand — ogsaa en Gave fra hendes Velynderinde — som hun bar om Armen, det var en svær Guldkjæde med en diamantbesat Medaillon. Det Beløb, hun kunde faa for den, maatte vist være nok til at dække Hjemrejsen ... Den var frygtelig denne Hjemrejse, og dog den eneste Udvej, som stod hende aaben! Forældrene vilde

skjænde og larme, men tilsidst tilgive hende. Aa, det Indtryk af den graa By, som hun havde faaet om Morgenen — dette Indtryk, at alle straalende Drømme i Fremtiden skulde forvandles til en tom Virkelighed, viste sig at være grusomt sandt! Men hvad var der at gjøre? Sarolta tog Guldkjæden af sin Arm, tørrede sine Taarer af Øjnene og forlod for anden Gang Hotellet; denne Gang til Fods. Hun havde lagt Mærke til, at der i Nærheden under Arkaderne laa den ene Juvelerbutik ved Siden af den anden, og her havde hun i Sinde at ombytte sit Klenodie med Penge, for med det næste Tog at rejse tilbage til Frankfurt. Hun var nu kommet saa vidt, at hun fattede hurtige Beslutninger.

Den Juvelerer, som hun gik ind til, bød hende tre hundrede Franks for Armbaandet. Hun tøvede ikke med at overlade ham det, Summen var mere end tilstrækkelig til Hjemrejsen.

»Det er godt,« sagde hun. »Vær saa god at give mig Pengene.«

»Først maa jeg vide Deres Navn, og hvor De bor.«

»Hvorfor det?«

»Det er en Forsigtighedsregel, som paahviler os Juvelerere — for at vi ikke muligvis skal kjøbe stjaalent Gods.«

»Mit Navn er Sarolta Delnitzky, og jeg bor ved Siden af i Hotel du Louvre.«

»Undskyld, Madame, men det er ingen tilfredsstillende Underretning; et fremmed lydende Navn og et Hotel til Bolig — det kunde altsammen være Opfindelse.«

En brændende Rødme steg op i Saroltas Kinder. Følelsen af hendes Ensomhed og Hjælpeløshed overvældede hende med dobbelt Angest. Man vilde tro, hun var en Tyv, og maaske føre hende for Retten . . .

»Vær saa god, Madame, at nævne mig nogen, som kan indestaa for Deres Identitet, en eller anden respektabel Person, som er bekjendt i Paris . . .«

Sarolta tøvede — hun tænkte paa Kaiserstein; men det vilde være hende mere end pinligt at lade Bankieren vide, at hun var der.

»Ellers maa jeg beklage,« vedblev Juvelereren, »at jeg ikke kan kjøbe Armbaandet, og at jeg endogsaa er nødt til at beholde det og gjøre Anmeldelse til Politiet.«

Den unge Pige blev dødelig angst. Ordet »Politi« havde for hende samme Lyd som »Skjændsel«, og hun nævnede Bankier Kaiserstein. Hun havde følt sig som én, der var ved at drukne, og dette Navn var den eneste Redning, hun kunde se. »Det er nok,« sagde Juvelereren; »jeg skal udbetale Dem Summen

og ydermere, hvis De ikke har noget imod det, ikke her, men i Deres Bolig.«

Sarolta havde ikke noget imod det. Juvelereren fulgte med hende til Hotellet, og da de var kommet op paa hendes Værelse, gav han hende femten Guldstykker. Derpaa forlod han hende og begav sig — dog uden først at have sagt hende det — for Forsigtigheds Skyld til den bekjendte Bankiers Hus.

Følgen deraf var, at Kaiserstein et Kvarter efter traadte ind hos Sarolta. »Er De her, yndige Pige, er det virkelig Dem? Og alene? Hvad har det at betyde?«

Da Sarolta gjenkjendte Kaiserstein, som kom uanmeldt, sprang hun op fra sin Stol og bedækkede Ansigtet med begge Hænder. Det manglede kun; nu maatte hun tilstaa hele sin sørgelige Historie til denne Mand, som hun afskyede ... Ja, hun afskyede ham, thi i den sidste Tid af hans Ophold i Homburg havde hans Opførsel taget en fornærmelig Vending; han havde nemlig ladet den forfærdede Pige forstaa, at han vilde »lancere« hende i Paris — ikke som Fru Kaiserstein, men som en Stjærne paa den galante Himmel! Den Gang havde hun afvist ham med Foragt, og nu stod hun der uden nogen anden Beskytter i hele den fremmede By end denne Mand, som hun selv havde appelleret til.

»Kjære Barn, saa tal dog!«

Han traadte hen til hende og prøvede paa at lægge Armen om hendes Liv. Hun sprang tilbage.

»Rør mig ikke!« skreg hun. »Hvorfor kommer De her op? — Hvad vil De mig?«

»Det er ikke nogen venlig Modtagelse,« sagde Kaiserstein smilende, »De giver en Mand, som er beredt til at tjene og hjælpe Dem, og hvis Navn De selv har paakaldt for at komme ud af en vanskelig Stilling. Det fortalte Juvelereren mig i det mindste — og nede i Hotellet hørte jeg, at De ankom her i Morges ganske alene — jeg kan ikke forstaa hele Historien . . .«

»Hør, hvad jeg har at sige, Hr. Kaiserstein. Jeg vil et Øjeblik glemme, at De en Gang har fornærmet mig saa dybt, og tale til Dem, som om De var min Ven —«

»Det er jeg ogsaa; De har ingen, der er Dem mere hengiven.«

»Jeg har gjort en gal Streg —«

»En Amourette?«

»Ved Gud, nej — ak, hvor De dog altid har bedømt mig daarligt —«

»Hvad daarligt er der ved det, hvis et skjønt Væsen som De, der er skabt til at være Kjærlighedens Dronning —«

»Dèr er De jo allerede igjen! Hvorledes skal jeg saa kunne tale videre?«

»Tal De kun, jeg skal ikke mere afbryde Dem.«

Og Sarolta fortalte hele Historien, om hvorledes hun pludselig havde besluttet at rejse til Fyrstinde Bobritzin, hvorledes hun maskinmæssigt havde udført denne Beslutning; derpaa om sin Skuffelse i Fyrstinde Bobritzins Hus, sine Oplevelser i Juvelerbutiken og endelig, at det var hendes Hensigt at rejse tilbage til Homburg endnu samme Dag for at opnaa sine Forældres Tilgivelse.

»De er en lille Nar,« sagde Kaiserstein, da hun havde talt ud; »og det naragtigste, De kunde gjøre, var at udføre Deres sidstnævnte Projekt. Deres Forældre vil ikke tilgive Dem ... og selv om de gjør det, hvad er det saa for en Fremtid, De har for Dem? De er uigjenkaldelig kompromitteret ved den Streg — en Pige, som er rejst alene til Paris og som har boet alene her paa Hotellet ... Men, min Engel, er De da saa naiv, at De troer, at der endnu er nogen, som vil sværge paa Deres Uskyld? — *Allons*, det bedste er, at De tager den Ting fra den lystige Side og »kaster Deres Hue over Møllen«, som man plejer at sige her ...«

»Hr. Kaiserstein — De har ikke en Gang i fem Minuter kunnet vise Dem som Ven mod en forladt Pige, der har appelleret til Deres Venskab — De er et slet Menneske, Hr. Kaiserstein!«

»Oho, nu insulterer den søde lille mig endogsaa! Hvor det klæder hende godt ... hun er saa sød, saa man kunde spise hende!« Han havde igjen nærmet sig til den unge Pige. Men hun sprang op, og, idet hun med en bydende Haandbevægelse pegede mod Døren, befalede hun:

»Af Sted — øjeblikkelig!«

»Hvor melodramatisk!« sagde Kaiserstein haanligt. »I Deres Sted vilde jeg forsøge min Lykke paa Théâtre-Francais; De vilde sikkert gjøre Effekt og lægge hele Paris for Deres Fødder ... Spøg til Side, du er en Engel!«

En uhyggelig Ild luede i hans Øjne, og hans Stemme lød hæs. En navnløs Skræk greb den unge Pige; hun følte sig igjen som én, der er ved at drukne. Hun ilede til Døren, rev den op og traadte ud i Korridoren. Kaiserstein fulgte efter hende.

»Hvad er det, De gjør? Vær dog ikke saa barnagtig! Kom ind; vi kan da ikke fortsætte vor Samtale her paa Gangen.«

»Hvorfor ikke? Jeg har kun ét Ord at

sige Dem, og det kan jeg godt sige Dem her: Adieu.«

»Og De tror, at jeg vil forlade Dem saaledes, at jeg ...« Kaiserstein maatte afbryde for at gjøre Plads for nogle forbigaaende.

Sarolta lagde pludselig sine Hænder paa Brystet, for at undertrykke et Skrig; hun saa' langt borte fra én komme, som hendes Hjærte strax gjenkjendte. »Fyrst Bobritzin!« sagde hun højt.

Kaiserstein saa' i samme Retning som hun, og han sagde med et ironisk Buk: »Nu modtager jeg Deres Adieu, ærede Frøken, og nu forstaar jeg ogsaa Maalet for Deres Rejse til Paris. Jeg har den Ære at anbefale mig!« Og idet han ilede forbi Bobritzin, som han hilste, gik han ned ad Trappen.

Sarolta var maalløs; hun var bleven staaende paa sin Plads uden at røre sig, og Dmitri Platonowitsch var allerede ved hendes Side.

»De — er det Dem, Frøken Delnitsky? Hvilket lykkeligt Møde!«

»Ja, meget lykkeligt!« Sarolta følte sig, som om hun var bleven hensat i en Himmel, der pludselig havde aabnet sig for hende. Han, som hun havde drømt om og længtes efter, havde nu fortrængt den anden, som hun hadede og frygtede; hun var ikke mere ensom og hjælpeløs i Verden — tværtimod

den, som for hende var hele Verden, var hos hende!

»Boer De her?« spurgte Bobritzin og pegede paa den Dør, som Sarolta stod ved. »Saa lad os gaa ind! Saa — og sig mig nu, hvorledes De kommer her.« Han havde lukket Døren, og Sarolta, som var stærkt rystet af de Sindsbevægelser, hun havde gjennemgaaet, laa i en Lænestol og brød ud i en nervøs Graad.

»Kjære, dyrebare, eneste Pige, hvad er der i Vejen med Dem?« Han bøjede sig deltagende ned over hende og tog hendes Hænder i sine. »Er De ulykkelig?«

»Jeg var det — men nu er det forbi!«

* * *

Der var gaaet flere Timer. Det var begyndt at skumre, og Dmitri og Sarolta sad endnu sammen. Han havde udspurgt hende, og hun havde givet Svar, men begge Dele var sket paa en usammenhængende og adspredt Maade; thi der var en tredje Gjæst hos dem, som havde taget deres Sjæle fangne — nemlig Kjærlighedsguden. Ja, de elskede hinanden, de havde tilstaaet det for hinanden og gjentaget det hundrede Gange, og alt andet var intet for for dem!

»Det er sent,« sagde Sarolta og saa' paa Kaminuhret, hvis Viser stod paa syv — »om en halv Time kjører Toget til Frankfurt.«

Bobritzin lo. »Lad det kjøre — til Jordens Midtpunkt, hvis det har Lyst; det er os ligegyldigt. Nu bliver du her ... Men det er Tid til at spise til Middag. Hvis du vil, kan vi gaa hen i en Restaurant og derfra i Theatret.«

Sarolta tøvede; hun følte, at en saadan Opførsel vilde være letsindig.

»Er det ikke upassende?« spurgte hun.

»Her er jo ingen, som kjender dig — desuden sidder man ganske skjult i Baignoirelogerne. Men hvis du vil, kan vi jo ogsaa spise i dette Værelse og tilbringe Aftenen her.«

Sarolta følte, at dette næsten var farligere, og hun invilligede i det første Forslag. I disse deres Kjærligheds første salige Timer var hun ogsaa opfyldt af den Bevidsthed, at intet, som hun gjorde, kunde blive mistydet af den elskede; hun var ikke alene sikker paa hans Kjærlighed, men ogsaa paa hans urokkelige Agtelse.

De spiste i en aaben Sidesalon i Café Riche og sluttede Aftenen i Vaudeville-Theatret. Ved Midnat fulgte han hende til hendes Dør og skiltes fra hende med et ømt: »Vi ses igjen i Morgen!«

NITTENDE KAPITEL.

Den næste Morgen kom der først en Kæmpebuket af Violer og Roser og et Par Timer efter dens Giver. Efter den første Omfavnelse sagde Sarolta:

»Lad os nu frem for alt skrive til Homburg; mine stakkels Forældre maa være længselsfulde efter at høre fra mig.«

»Du har Ret, jeg vil strax afsende et Telegram.«

»Hvorfor ikke hellere et Brev?«

»Et Telegram gaar hurtigere.«

Han havde sat sig ved Bordet og lagt et Stykke Papir til Rette; Sarolta saa' over hans Skulder. Han skrev:

»Baronesse Delnitzky, Homburg. Deres kjære Datter har det udmærket og er rask og lykkelig!

F. Bobritzin.

»De vil tro, at det betyder Fyrstinde Bobritzin,« sagde han.

Dette Ord lød som en Mislyd i Saroltas Øre.

»Hvorfor skriver du ikke i dit eget Navn?« spurgte hun. »Man kan jo rigtignok ikke sige alt i et Telegram, og dit Navn vilde maaske have forskrækket dem,« tilføjede hun glad over at have fundet en Forklaring for den elskedes Adfærd. Men hun havde haabet paa en anden Ordlyd, maaske: »Deres Datter er min Brud.« Hun tav imidlertid. Det var ham, som først skulde tale om Fremtiden. Hun var sikker paa, at han, som elskede hende saa varmt, vilde byde hende det højeste, som han havde at byde, nemlig sit Navn og sit Liv. Hun vidste jo, at hun ogsaa var beredt til at give alt — undtagen sin Ære — til ham, og en egen magnetisk Skuffelse bevirker, at det elskende Hjærte altid bilder sig ind, at det stemmer overens med den elskedes Hjærte.

»Og hvad nu?« sagde hun, da Telegrammet var afsendt.

»Ja, hvad nu? Nu gjælder det om at lægge et Program for Dagen i Dag — og vælge det Theater, hvor vi skal tage en Loge.«

»Det var ikke det, jeg mente ... jeg vilde ikke tale om i Dag, men om vor Fremtid ...«

»Vor Fremtid? Vi vil altid elske hinanden — er dermed ikke alt sagt?«

Sarolta sagde ikke mere. Hendes Lykke var i hans Hænder; dér maatte den være vel forvaret.

I Løbet af Dagen skrev hun til sine Forældre.

»Glæd jer med mig,« sagde hun til dem, »mine dristigste Forhaabninger er blevne opfyldte, jeg bliver Fyrst Bobritzins Brud — saa er der ingen Kummer og Sorg mere for os alle. I mit næste Brev skal I faa nærmere Underretning; i Dag skynder jeg mig kun med at meddele jer denne gode Efterretning.«

Da Sarolta skrev disse Linjer, følte hun, hvor utilfredsstillende hendes Stilling var, og at den ikke tillod nogen oprigtig og nøjagtig Meddelelse, og hun følte en Slags Forbitrelse over den elskedes Adfærd, over at han ikke allerede den første Dag skyndte sig med at forandre denne Stilling, saa den i hele Verdens Øjne blev korrekt. Han burde føre hende til sin Tante som sin Brud og selv rejse til Homburg for at bejle til hende hos Forældrene. Hvorfor tøvede han?

Men al Forbitrelse og Tvivl forsvandt, da han igjen var hos hende og vuggede hende i en sød Rus med sine Blikke og sine Ord.

Saaledes gik der tre Dage. De sad igjen i en øm Samtale ved Siden af hinanden.

»Du har gjort mig saa rig med din Kjærghed, Sarolta,« sagde Dmitri, »hvad skal jeg give dig?«

»Dig selv.

»Du har mig jo . . .«

»Ikke helt, som jeg gjærne vilde . . .«

»Heller ikke, som jeg gjærne vilde, du knibske Barn — men det er din Skyld.«

»Dmitri!« afbrød den unge Pige ham bebrejdende.

»Jeg vilde lægge tusend Skatte for dine Fødder, og jeg véd ikke . . .«

»Giv mig den,« og hun pegede paa en Guldring, som han bar paa den lille Finger.

Hans Ansigt formørkedes.

»Den kan jeg ikke give dig,« sagde han, »det er min stakkels Moders Vielsesring.«

Sarolta rejste sig, hun stillede sig i Vinduesnischen og vendte Ryggen til ham.

Han fulgte efter hende.

»Du græder? — Er Du vred?«

»Jeg er bedrøvet, og der mangler ikke meget i, at jeg er ulykkelig.«

»Sarolta!«

»Lad mig være!«

»Du støder mig tilbage? Elsker du mig ikke?«

»Nej!« — En Pavse.

Dmitri tog sin Hat og nærmede sig Døren. Hun kaldte ham ikke tilbage.

»Jeg gaar, Sarolta —«

Hun nikkede.

»Jeg gaar; men jeg kommer igjen. Jeg indser, at du har Ret til at være vred paa mig, og før jeg kommer igjen til dig, skal jeg have gjort min Uret god igjen.«

Sarolta var hele den lange Dag alene. Hvad mon hans sidste Ord skulde betyde? Formodentlig havde han i Sinde at gjøre indledende Skridt til deres Ægteskab og saaledes bevise hende, at han elskede hende ærligt. Men hvorfor havde han ikke ganske simpelt givet hende den Ring, hun bad om? Det var jo rigtignok en Erindring om hans afdøde Moder, den vilde han ikke skille sig ved, og han kunde ikke give den til nogen — ikke en Gang til sin Brud!

Henimod Aften fik hun et Brev.

Sarolta kjendte strax den dyrebare Skrift, og hun rev i aandeløs Ophidselse Konvoluten op. Bobritzin skrev:

»Elskede! Tilgiv, at jeg har ladet dig være saa længe alene; men jeg har i en bestemt Anledning — i Anledning af vor nærmeste

Fremtid — hele Dagen haft saa meget at bestille, at jeg ikke har haft et Øjeblik tilovers. Og der er to Grunde, hvorfor jeg ikke selv kommer og fortæller dig Resultatet af min Virksomhed. For det første skal du overraskes lidt, og for det andet maa jeg tilbringe Aftenen hos min Tante, som er kommet i Dag. Din Vrede i Dag var ganske retfærdig, jeg havde opført mig uforsvarligt; men du maa lægge Skylden paa det Overmaal af Kjærligshedslykke, som havde faaet mig til at glemme alle praktiske Tanker. Men selvfølgelig maatte din nuværende Stilling forandres — jeg kan selv ikke begribe, at jeg kunde lade dig blive i den i tre Dage — og du fintfølende sagde ikke et Ord; det var først dine Taarer, som du ikke længere kunde holde tilbage, der bragte mig til Besindelse. I Morgen, min Skat, Klokken tolv i Morgen Middag, skal min Vogn hente dig. Forlad saa Hotellet for bestandig! Kusken véd, hvor han skal kjøre dig hen. Paa lykkeligt Gjensyn!

For evigt
din Dmitri.«

Denne hemmelighedsfulde Skrivelse udtydede Sarolta saaledes, at hun den næste Dag skulde bringes til Fyrstinde Bobritzins Hus, og dér ventede hendes Forlovede hende!

Til Trods for denne Udtydning var Sarolta ikke ganske lykkelig; thi medens hun sagde til sig selv, at Brevet maatte være ment saaledes og ikke anderledes, advarede en indre Stemme hende om, at alt ikke var i Orden. Hvorfor talte og skrev han ikke aabent; hvorfor kaldte han ikke Tingene ved deres rette Navn, saa at der ingen Tvivl var mulig? Han skulde ogsaa have sagt hende, hvorledes hun skulde opføre sig overfor Tanten. Det var rigtig grusomt af ham, at han ikke, efter den pinlige Scene om Morgenen, var kommet selv, for at bestemme Fremtidsplanerne med ærlige Ord og Øje i Øje med hende — det var virkelig grusomt!

Hun tilbragte en daarlig Nat. Hun vaagnede ti Gange med den Bevidsthed, at hun var bleven ramt af en tung Ulykke; først naar hun havde samlet sine Tanker, for at forestille sig, hvad det egentlig var for en Ulykke, faldt Brevet, som hun Ord til andet kunde uden ad, og dets dejlige Udtydning hende ind, og saa vendte hun sig med et lettet Suk om i sin Seng. Nej, nej, det, som ophidsede hende, var ingen Ulykke — tværtimod, det var den forestaaende Lykke!

Den næste Dag paa Slaget tolv — Sarolta stod ved Vinduet — kom Bobritzins Coupé kjørende og holdt ved Hovedindgangen. Hotelregningen var betalt; Sarolta lod sin Haand-

kuffert bære ned, og hun steg ind i den ventende Vogn. Hun følte en navnløs Beklemthed, nu skulde hendes Skæbne afgjøres!

Vognen fløj pilsnart over den macadamiserede Gade, ned ad Rivoligaden, over Concordepladsen, ned ad les Champs Elysées — det var altsaa til Fyrstinde Bobritzin — nej, den holdt ikke ved Nummer 89, men drejede ind i Avenue de l'Impératrice, hvor den kjørte ind ad den aabne Gitterport til en Villa og holdt foran dennes Terrasse ... Maaske var Fyrstinde Bobritzin flyttet!

En Tjener i et korrekt Livrée sprang til og aabnede Vogndøren.

»Er jeg hos Fyrstinde Bobritzin her?« spurgte Sarolta.

»Behag at træde ind, Madame,« svarede Tjeneren, »dette er Hotel Bobritzin.« Og han førte den unge Pige over Terrassetrappen ind i en smagfuldt udstyret Salon. Derpaa bortfjærnede han sig, og Sarolta var alene.

Hun satte sig i en Lænestol ved Siden af Kaminen og ventede. Fyrstinden maatte jo komme strax.

Hvad skulde hun sige til hende, naar Dmitri ikke var der for at hjælpe hende over Stillingens Vanskeligheder? Hvorfor var han ikke kommet hende i Møde ved Vogndøren,

for at føre hende ind til sin Tante? Hun fandt igjen hans Opførsel grusom.

Der gik fem, ti, tolv Minuter — hvert Øjeblik saa' Sarolta paa Uhret — femten Minuter, og der var intet, som rørte sig. Mon man havde meldt hende? En af Dørene stod aaben — maaske var Fyrstinden i Værelset ved Siden af! Sarolta gik ængstelig der ind. Det var et nydelig udstyret Boudoir — men der var ingen der inde. Sarolta gik igjennem en anden aaben Dør, nu befandt hun sig i et Soveværelse; men det var ogsaa tomt. Hun begyndte at blive bange — hun var jo i et ubeboet Hus. Skjønt alt omkring hende var overfyldt med Møbler og Nipsgjenstende, saa' det saa livløst og ubenyttet ud. Ved Siden af Soveværelset var der et Toiletteværelse — Marmorbordet der inde var bedækket med Sølvtøj, med Flaconer, Kamme, Børster, Svampe, men det var alt saa flunkende nyt som i en Parfumeributik. Pludselig gik Forstaaelsen op for hende. Hun havde ikke forgjæves læst saa mange franske Romaner og Dramaer, uden at faa at vide, at et saaledes indrettet Hus er den Betaling, hvormed Levemænd plejer at lønne de skjønne Synderinders Kjærlighed. Blegnende og bævende saa' Sarolta sig endnu en Gang om i Værelserne, hendes Øjne faldt paa en Konvolut, som laa paa Skrivebordet;

hun tog den i Haanden — hendes Navn stod paa den tillige med følgende Ord: »For September« — der laa tre Tusendfranksedler i den. Sarolta kastede de blaa Sedler fra sig, som om det var giftige Slanger.

I dette Øjeblik nærmede der sig Skridt, og Dmitri Platonowitsch traadte over Tærskelen.

»Tilgiv,« sagde han i en munter Tone, »at jeg kommer umeldt ind til dig.«

»Til mig?« Hun stod oprejst, med Haanden paa Lænestolens Ryg, med tilbagekastet Hoved og mørkt sammentrukne Bryn.

»Naa, ja, til dig, her er du hjemme — her er du Herskerinde, og jeg —«

»Og De Slaven — det er det, De vilde sige! Men vil De vide, hvad De er i mine Øjne Fyrst Bobritzin?« Hun gik et Skridt frem: »En elendig Skurk!«

»Hvad skal det Sprog sige, Sarolta — hvormed har jeg fornærmet dig?«

»Aa Gud, aa Gud, det spørger han om!« Smerten begyndte at overvælde hendes Vrede, og hun faldt hulkende ned paa Sofaen.

Han var øjeblikkelig ved hendes Fødder og slyngede Armen om hendes tilbagelænede Skikkelse.

»Du søde, dejlige, hvad fejler du?«

Hans ømme Stemmes Trylleri og hans Berøring tog hende fangen. Hun rejste sig og

med begge Hænder bøjede hun hans Hoved tilbage, saa' ham ind i Øjnene og sagde med dyb Vemod:

»Ak, hvorfor elsker du mig ikke?«

Han forsikrede paa ny, at han elskede hende over al Maade, at han tilbad hende, og hun lyttede til hans Stemmes Musik uden at tænke paa Ordenes Betydning; thi hun vidste jo nu, at det, hun havde troet, ikke var sandt — nemlig, at hun var hans alt, hans højeste; nej, han ringeagtede hende, han var ikke rede til at give hende sit Navn, til at anerkjende hende for hele Verden som sin udvalgte Hustru, til at sikre hende Rang som Fyrstinde og Værdighed som en ærlig Kvinde ... Aa, hvor hans Kjærlighed var svag! Hvad vilde hun ikke have givet ham! Havde hun været Dronning, vilde hun have delt Tronen, og havde hun været Gudinde Stjærnerne med ham; og han — »han,« — hun fortsatte sine Tanker højt — »han vil trække mig ned i Støvet!«

»Hvad er det, du siger, elskede — jeg vil fylde dit Liv med Pragt og al optænkelig Glæde —«

»Kun ikke med en ren fuldkommen Lykke — ak, det er ikke Kjærlighed! Kjærligheden byder ikke mindre, end den har at give! ... Aa, hvor jeg har taget Fejl!«

»Jeg forstaar dig ikke ...«

Sarolta rejste sig fra sin Stol og gik nogle Skridt bort fra Dmitri. Hun vilde unddrage sig det magnetiske Trylleri, som hans Nærværelse udøvede over hende, for at give sine fornærmede Følelser Udtryk.

»Hvorledes?« udbrød hun. »Du indser ikke en Gang, hvilken dyb Krænkelse, du har tilføjet mig; du véd ikke, hvad dit Hjærte skyldte mig, hvad der tilkommer mig som en ærlig Pige, som Sarolta Delnitzky?«

»Aa, nu forstaar jeg dig ... Hvilken Barnagtighed — du troede, jeg tænkte paa Ægteskab? Glemmer du da, hvor ulykkelig min første Kone gjorde mig? — Det Experiment vilde jeg ikke prøve igjen; jeg har siden den Tid været bestemt paa ikke at indgaa noget andet Ægteskab.«

»Saa skulde du slet ikke have nærmet dig til mig!«

»Tilgiv mig; men jeg fortjener ikke den Bebrejdelse, at jeg har efterstræbt dig! Efter et flygtigt Bekjendtskab i Homburgs Spillesale træffer jeg dig — alene i Paris — i Korridoren paa et Hotel, i Hr. Kaisersteins Selskab —«

Med et smerteligt Skrig begravede Sarolta sit Ansigt i begge Hænder.

»Aa, det — det manglede kun!« stønnede hun. »Han tror ...«

»Jeg tror intet, slet intet ... vær dog rolig! Jeg spørger heller slet ikke om din Fortid!«

»Aa, nu forstaar jeg, hvorfor du afslog at give mig den lille Ring! Og dog — dog var jeg den værdig, det véd Gud i Himlen?«

»Det er Narrestreger, Sarolta! I Stedet for den tarvelige Ring, som dog kun vilde have betegnet, at du var Slave, vil jeg give dig Diamantkjæder, som du kan bære om Halsen, som Symbol paa din Herskerværdighed ...«

»Ganske rigtigt — Diamanter, det hørte ogsaa til Programmet for den Skam, som var tiltænkt mig! Aa, hvis du vidste, hvor du har gjort mig ulykkelig, Dmitri, saa vilde det gjøre dig inderlig ondt ... for jeg tror, at du har Hjærte, et godt Hjærte ... Ak, jeg kan ikke andet end elske dig — du har miskjendt mig, og du har maattet miskjende mig ... det kan jeg indse ... jeg kan indse det ...«

Han var igjen ved hendes Side, og hun lagde sit taarevædede Ansigt paa hans Skulder. Noget efter saa' hun op.

»Vil du opfylde en Bøn?« sagde hun.

»Alt, hvad du vil ...«

»Lad mig være et Par Timer alene.«

»Hvorfor?« spurgte han forbavset.

Hun gjentog sin Anmodning i en bønfaldende Tone.

»Og ... naar maa jeg komme igjen?«

»Saa snart det bliver mørkt . . .«

»Du er en Engel og — *une femme d'esprit.*«

Hun rystede paa Hovedet med et bedrøvet Smil.

»Jeg er en Pige, ikke andet —»

»Naa ja, ja, jeg adlyder . . . et Kys — og ét til og paa Gjensyn!«

Han vendte sig endnu en Gang om ved Døren: »Saa snart Solen gaar ned, er jeg hos dig.«

Hun nikkede.

»Ja, saa snart Natten nærmer sig—«

Da Døren var lukket efter ham, styrtede hun paa Knæ, hun begravede Hovedet i en Sofapude og gjentog hulkende:

»Natten . . . Natten! . . .«

TYVENDE KAPITEL.

Dmitri ilede glad ned ad Avenuen paa Vejen til le Cercle Impérial, hvor han vilde tilbringe de Timer, han skulde være adskilt fra Sarolta.

»Det er en underlig Caprice,« sagde han til sig selv — »og det er dog saa naturligt! Det var virkelig en Skuffelse for hende; hun havde haabet, at jeg vilde gjøre hende til Fyrstinde Bobritzin — den lille ærgjærrige — og nu vil hun komme sig efter den Skuffelse, inden hun tillader mig at drage ind i hendes nye Hjem som Sejrherre . . . Hvor hun dog er smuk og bedaarende — og hvor jeg elsker hende! . . . Jeg er i Sandhed et lykkeligt Menneske! — En Konge maatte misunde mig en saadan Elskerinde! — Det er en mærkværdig Pige! . . . Hun er mig egentlig en Gaade! Hvorfra faar hun — i de mest vovede Situa-

tioner — denne beskedne Værdighed? Hvem af mine Kammerater vilde tro, at jeg nu i flere Dage har besøgt Theatre og Restauranter med denne Skjønhed, at vi ikke har ført noget andet Ord i Munden end et i hundrede Variationer gjentaget: »Jeg elsker dig,« og at dog lige indtil denne Stund ingen Engel har behøvet at rødme over os? Aa, det kjære, dejlige Væsen! ... Skal jeg vende om og lægge mit Navn for hendes Fødder? »Det er ikke Kjærlighed, Kjærligheden byder ikke mindre, end den har at give!« sagde hun. Men nej, mit Hjærte, ingen Daarskab — under saadanne Omstændigheder henter en Bobritzin ikke sin Brud! Hun indser det selv og tager ikke sin Kjærlighed fra mig ... I Skumringen — vil Solen da ikke gaa tidligere ned i Dag?«

Dmitri sad hensunken i disse Tanker paa én af Klubsalonens Silke-Divaner. Naar én eller anden af hans bekjendte talte til ham, gav han kun de allerkorteste Svar og begyndte saa igjen paa sine Drømmerier.

»Jeg synes, du er saa underlig i Dag!« sagde én af hans Landsmænd, som var Sekretær i det russiske Gesandtskab. »Du er saa fordybet i dig selv, og dit Ansigt straaler af indre Tilfredshed. Jeg er ellers vant til at se dig alvorlig og bedrøvet — har du haft gode Efterretninger fra din elskede, dit *sainte Russie?*«

»Gud beskytte mit dyrebare Fædreland,« svarede Bobritzin; »men den, jeg elsker i Dag, er en Kvinde, som har givet mig hele sit Hjærte.«

»Jeg ønsker dig til Lykke!«

»Du siger det i en ironisk Tone, fordi du ser mig saa enthusiastisk; men jeg modtager din Lykønskning, thi i Dag findes der virkelig ingen Konge paa Jorden og ingen Straaleaand i Solen, som jeg vilde bytte med!«

Med disse Ord sprang Dmitri op og ilede bort. Den lyse Dag begyndte allerede at vige for Tusmørket — Tiden til Stævnemødet var kommet.

Uden for Porten vinkede Dmitri ad en Vogn, og, idet han steg ind i den, gav han Kusken et Guldstykke.

»Avenue de l'Impératrice 75 — hurtigt!«

Som en Pil fór Vognen af Sted, og faa Minuter efter var han ved Maalet.

Men hvad skulde det sige? Uden for Villaens Gitter holdt der en anden Vogn, og der stod Grupper af ophidsede Mennesker omkring i Gaarden. Bobritzin anede en Ulykke og gik bævende ind imellem alle disse Mennesker.

»Hvad er der i Vejen? Hvad er der sket?« spurgte han sin egen Tjener, som kom ham i Møde.

»Madame har skudt sig — Lægen er der oppe.«

»Død?« skreg Dmitri.

»Nej, hun lever endnu.«

Fyrsten styrtede aandeløs op ad Trappen. Han ilede gjennem Værelserne, til han kom til det Sted, hvor den elskede laa paa Sengen, omkring hvilken der stod flere Mennesker. Hendes Øjne var aabne, og hun saa' med et forvildet Blik paa den unge Mand, som sank paa Knæ ved Siden af hende.

»Sarolta! — Ulyksalige!« udbrød han og derpaa sagde han til den Herre, som stod ved Siden af ham, og i hvem han gjenkjendte en berømt Læge: »Hun kan reddes, ikke sandt, Doktor Berne?«

Lægen rystede benægtende paa Hovedet. »Hun er fortabt,« sagde han sagte.

»Solen synker,« hviskede Sarolta, »det dæmrer. Aa Mama, stakkels Mama, vær ikke vred! Og du, sæt dog ikke altid paa sort, kjære Papa — bliv Krondorfer Methoden tro — han elskede mig ikke ... Hvordan er det nu, Sangen er? Ak ja »Frost, jeg elsker dig som en Broder ... Tilgiv mig, Mama! ...«

Hun lukkede Øjnene og talte stadig mere og mere afbrudt, med svagere og svagere Stemme, til hun endelig blev ganske stille.

»Hun sover,« sagde Doktor Berne.

Dmitri aandede lettere.

»Aa, Gudskelov!« sagde han. »Det er maaske et godt Tegn!«

Doktoren fjærnede sig nogle Skridt fra Sengen og vinkede til Dmtri, at han ogsaa skulde gaa bort.

»Lad hende sove,« sagde han; »men hengiv Dem ikke til noget falsk Haab, min Fyrste. Denne Søvn er ikke, som De tror, et godt Tegn, den er Følgen af en Narkose, som jeg har givet den unge Pige, for at hendes sidste Timer skal blive fri for de græsselige Smerter.«

»Saa er der altsaa intet Haab, slet intet?« Og Dmitri brast i Taarer.

Der gik flere Timer. Den saarede laa stadig uden at røre sig. Imidlertid havde Bobritzin af Lægen og Husets Tjenestefolk faaet at vide, hvorledes det hele var gaaet til.

Kort efter at Fyrsten havde forladt Villaen — saaledes lød Beretningen — var Madame gaaet ud. Hun var kommet hjem en halv Time efter — formodentlig var hun gaaet ud for at kjøbe en Revolver. Da hørte Tjenestefolkene et Skud — de ilede til! Paa Tæppet i Salonen laa Madame med et Skud i Brystet. Man bar hende, der endnu levede, hen paa hendes Seng og løb hurtigt for at hente Lægen, og hen til Fyrstens Bolig for at underrette ham om, hvad der var sket; men Fyrsten var ikke hjemme.

Dmitri havde tilkaldt endnu to andre Læger; men de bekræftede begge Doktor Bernes Dom; den syge vilde ikke kunne leve Natten over.

Henimod Klokken ti om Aftenen vaagnede Sarolta af sin Søvn. Dmitri var strax ved hendes Side. Denne Gang kjendte hun ham.

»Elskede!« sagde hun sagte.

»Sarolta, kjender du mig? Ak, du grusomme Barn, hvad er det, du har gjort?«

»Hvad jeg har gjort — jeg har — villet bevise ... jeg har bevist ... at jeg ... er en hæderlig Pige. Jeg ...«

Hun kunde ikke tale videre; hun faldt tilbage paa Puderne, med brustne Øjne.

Dmitri bøjede sig over hende ... Han tog sin Moders Ring af sin Finger og satte den paa Saroltas kolde Haand. Hun smilede med et saligt Smil, og alt var forbi.

* * *

To Aar efter modtog Fru Kølner følgende Brev fra Baronesse Delnitzky.

Krondorf, September 186—

Kjære Veninde! Da jeg forlod Homburg, maatte jeg love, en Gang at skrive til Dem,

og jeg holder Ord, om end noget sent. De bliver maaske forbavset over, at mit Brev kommer fra Krondorf, da De véd, at Godset — saa vel som alt, hvad vi ejede, var spillet bort. Sagerne staar saaledes: En Ven af min Mand, Hr. von Norrestan, har kjøbt Krondorf tilbage til os og givet os det som livsvarig Ejendom. Det var ham, der lærte os *Trente-et-Quarante*, og han følte sig forpligtet til at godtgjøre os det, som vi havde mistet, fordi han havde indviet os i det usalige Spil. Vort Barn og vor Fred kunde han dog ikke give os tilbage. Vi er beskyttede mod Elendighed; men vi er det ulykkeligste Par gamle Mennesker, som findes i Verden; vi tilbringer vort Liv med at gjøre hinanden Bebrejdelser. »Du pligtforglemmende Moder er Skyld i vor Saroltas Død,« gjentager min Mand for mig. »Hvorfor passede du saa daarligt paa hende?« — »Nej, det er din Skyld, din og din Lasts,« svarer jeg. »Hvorfor slæbte du os til den Spillehule?«

»En Grav paa Pére-Lachaise til den, vi elskede højest, det var hele »Reussaden«!«